

ಅಪರಂಜಿ

ಜುಲೈ 2007

ತಿಳಿನಗೆಯ ಕಾಠಂಜಿ

ಪ್ರಕಾಶ್

ಕು.ಗೋ.

ಶ್ರೀ. ಪುತ್ರಾಯ

ವತ್ಸನ

ಕು.ಕ

ಚಿತ್ರ ರಾಮಚಂದ್ರನ್

ದಂನಲ

ಎನ್. ಪ್ರಕಾಶ್

ಶೋಭಾ ಹಳಬೆ

ಎನ್. ರಾಮನಾಥ್

ಡೆ ಪ್ರತಿ: ಗೂ. 10.00

With Best Compliments from:

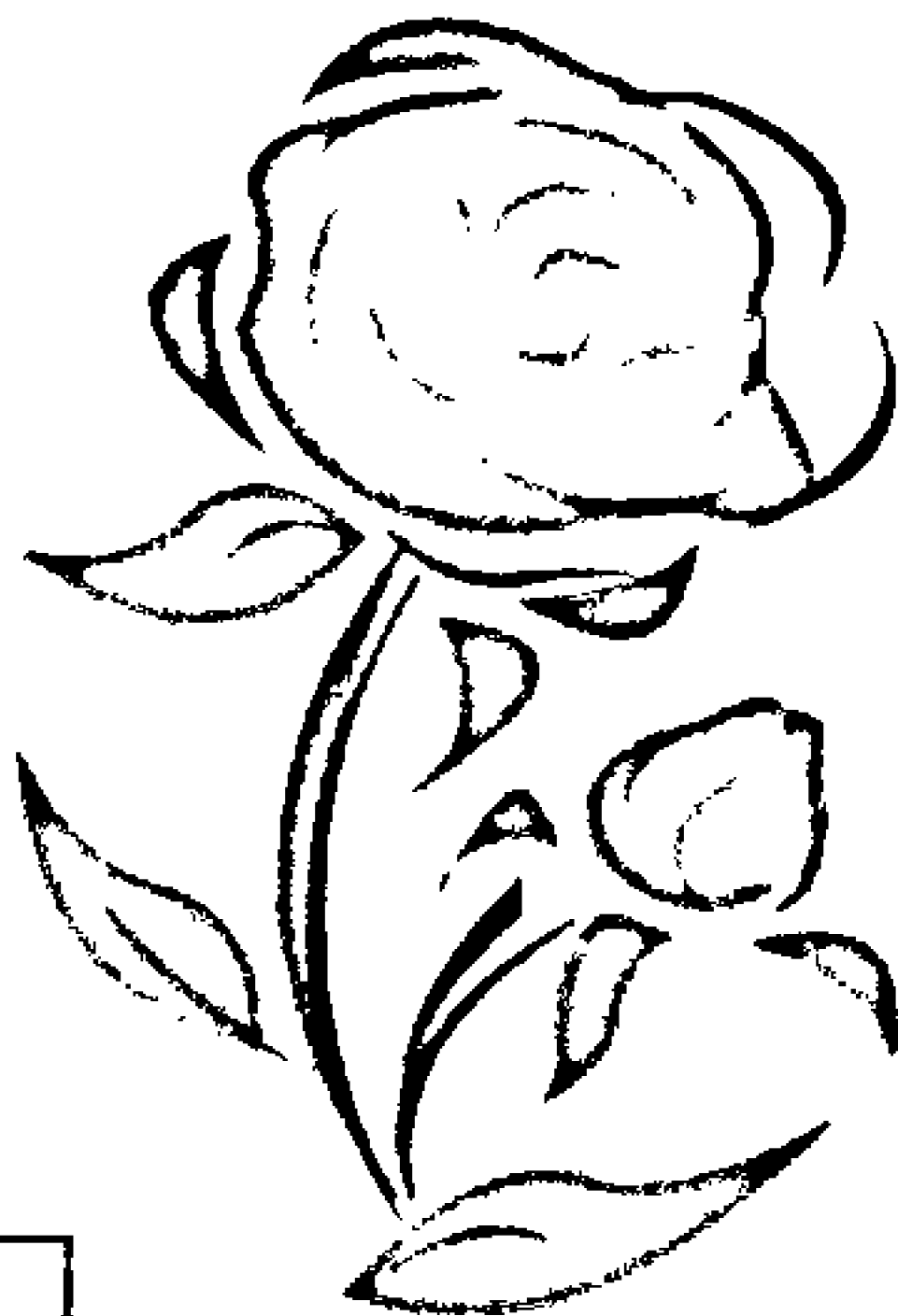
SVR Agencies

No. 2, 3rd Cross, Kalasipalyam,
New Extention
Bangalore - 560 002.

Grams : Equipments : Tel : 2222301
Fax : 080-2224497

Distributors For : ASPEE Sprayers and
Dusters for Agriculture
And Horticulture.

CONSIGNMENT : M/S DSM
ENGINEERING
AGENTS FOR PLASTICS (INDIA)
PVT. LTD.

Thermoplastic Ployster
Granules (CENKITE)
Polyamide Granules
(CENKALON)

ಅಪರಂಜಿ

ತಿಳಿನಗೆಯ ಕಾರಂಜಿ

ಸಂಪಾದಕ ಮಂಡಳಿ

ಶ್ರೀ ಎಂ. ಶಿವಕುಮಾರ್

ಸಂಪಾದಕರು

ಶ್ರೀ ಬೇಲೂರು ರಾಮಮೂರ್ತಿ

ಉಪಸಂಪಾದಕರು

ಶ್ರೀ ಬಾಗೂರು ಚಂದ್ರ

ಶ್ರೀ ಎಚ್.ಎನ್. ಆನಂದ

ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಗೋಪಾಲಕೃಷ್ಣ

ಟ್ರಸ್ಟಿಗಳು

ಶ್ರೀ ಎಂ. ಶಿವಕುಮಾರ್

ಶ್ರೀ ಬೇಲೂರು ರಾಮಮೂರ್ತಿ

ಶ್ರೀ ಜಿ. ನಾಗೇಶ್

ಶ್ರೀ ವಿ.ಆರ್. ನಾಥ್

ಶ್ರೀ ಎ.ಆರ್. ರಾಜಗೋಪಾಲ್

ಶ್ರೀ ಕೆ. ರವೀಂದ್ರ

ವಿಶೇಷ ಆಹ್ವಾನಿತರು

ಶ್ರೀ ಆರ್. ಶೇಷಗಿರಿರಾವ್

ಶ್ರೀ ಆರ್. ಎಸ್. ಪ್ರಶಾಂತ್

ಗೌರವ ಸಲಹೆಗಾರರು

ಶ್ರೀ ಅ.ರಾ.ಸೇ.

ವ್ಯಂಗ್ಯಚಿತ್ರಕಾರರು

ಶ್ರೀ ಬಾಗೂರು ಮಾರ್ಕಂಡೇಯ

ಚಂದಾ ವಿವರ:

ಬಿಡಿ ಪ್ರತಿ: ರೂ. 10/-

ವಾರ್ಷಿಕ ಚಂದಾ: ರೂ. 100/-

ಹತ್ತು ವರ್ಷದ ಚಂದಾ: ರೂ. 750/-

ಕಲಿಸಿದ ಪೇಳಿ:

ಬೆಳಿಗ್ಗೆ 8 ರಿಂದ 10 ಗಂಟೆಯವರೆಗೆ

ಮುದ್ರಣ: ರವಿ ಗ್ರಾಫಿಕ್ಸ್

ಆಕರಜೋಡಣೆ:

ಬಹುಮಾನ ಲೇಸರ್ ಟಿಪ್

ಈ ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ.....

ಸಂಪುಟ 24 ಸಂಚಿಕೆ - 10

ಜುಲೈ - 2007

ಅಪರಂಜಿ ಕಿಡಿ	ಪ್ರಕಾಶ್	2
ನನ್ನ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ.....	ಕು.ಗೋ.	4
ಎರಡಾಣೆ	ಶ್ರೀ. ಪುತ್ರಾಯ	5
ಬಿಂದಿಗೆವ್ವನ...	ವತ್ಸನ	15
ವಿದ್ಯಮಾನಗಳು	ಕು.ಕ.	19
ಕಾಫಿ ಗ್ಯಾಸ್!	ಚಿತ್ರ ರಾಮಚಂದ್ರನ್	21
ತುಂತುರು	ದಂನಲ	26
ಸಂಭವಾಮಿ ಸುಬ್ಬಕ್ಕ	ಎನ್. ಪ್ರಕಾಶ್	27
ಆಹಾ ಮಧ್ಯಾನ್ಹದ...	ತೋಭಾ ಹಳಬೆ	35
ಉಕ್ತಿ ಚಾಟೂಕ್ತಿ	ಎನ್. ರಾಮನಾಥ್	40

ಪ್ರಕಾಶಕರು: ಕೊರವಂಜಿ ಅಪರಂಜಿ ಟ್ರಸ್ಟ್, 36, 6ನೇ ಮುಖ್ಯರಸ್ತೆ, ಮಲ್ಲೇಶ್ವರಂ,
ಬೆಂಗಳೂರು - 560 003. email: aparanji@hotmail.com website: aparanjimag.com

ಸಂಪರ್ಕ ವಿಳಾಸ: ಶ್ರೀ ಬೇಲೂರು ರಾಮಮೂರ್ತಿ, ಉಪ ಸಂಪಾದಕರು, ಅಪರಂಜಿ ಮಾಸಪತ್ರಿಕೆ,
ನಂ. 96, 'ಸುಕೇಶವ' ಎರಡನೇ ಅಡ್ಡರಸ್ತೆ, 20ನೇ ಮುಖ್ಯರಸ್ತೆ, ಮೊದಲನೇ ಫೇಸ್, ಬಿ.ಟಿ.ಎಂ. ಲೇಔಟ್,
ಬೆಂಗಳೂರು - 560 068. ದೂರವಾಣಿ: 808-26888488. email: brmurthy@dataone.in

● ಪ್ರಕಾಶ್

ಡ್ರಾಪ್ ಕೊಡುವ ನೆಪದಲ್ಲಿ ಸುಲಿಗೆ
- ಸುದ್ದಿ

‘ಡ್ರಾಪ್’ ಕೊಟ್ಟಂತೇ ಆಯಿತಲ್ಲ!!

★★★

‘ರಕ್ತ ಕೊಟ್ಟಾದರೂ ಪಕ್ಷ ಕಟ್ಟುತ್ತೇನೆ’
- ಶ್ರೀ ದೇವೇಗೌಡರು

ಗ್ರಾಪ್ ಹೊಂದಾಣಿಕೆ ಆಗಬೇಕಲ್ಲ!!

★★★

ಕಬ್ಬು ಬೆಳೆಗಾರರಿಗೆ ಪರಿಹಾರಕ್ಕೆ ಉನ್ನತ ಸಮಿತಿ
- ಪತ್ರಿಕೆ

ಸುದ್ದಿ ಸಿಹಿಯಾಗಿದೆ!!

★★★

ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಸಂಕಲ್ಪ ಅಗತ್ಯ
- ಶ್ರೀ ಎಸ್.ಎಂ. ಕೃಷ್ಣ

ನಮಗೂ ಹಾಗೂ ಕಾಣುತ್ತೆ!!

★★★

ಬಡವರ ಸೇವೆ; ಖಾಸಗಿ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗಳಿಗೆ ಸಲಹೆ
- ಪತ್ರಿಕೆ

ಅರಣ್ಯ ರೋದನ ಅಂದರೆ ಇದೇ!!

★★★

ಭಾರತ ತಂಡಕ್ಕೆ ನಾನು ಕೋಚ್ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ
- ಗ್ರಹಾಮ್ ಪೋರ್ಟ್

ಬಿ.ಸಿ.ಸಿ.ಐ.ನ 'ಗ್ರಹಾ'ಚಾರ!!

★ ★ ★

ಹೆರಿಗೆ ಆಸ್ಪತ್ರೆ ಪುನರ್ ನಿರ್ಮಾಣಕ್ಕೆ ನಿರ್ಧಾರ
- ಸುದ್ದಿ

ಕಾರ್ಯ ಒಂಬತ್ತು ತಿಂಗಳಲ್ಲೇ ಆಗುತ್ತೆ ಅನ್ನೋದು ಕುದ್ಡ ಕುದ್ಡ!

★ ★ ★

ರೇಖೆಗಳಲ್ಲಿ ಭಾವಗೀತೆಗಳು

ಭಾಷೆಕೊಟ್ಟರು ಮೌನ ರಾಗವೆ?

ಅಪರಂಜಿಯ ವ್ಯಂಗ್ಯಚಿತ್ರ ಕಲಾವಿದರಾದ ಬಾಗೂರು ಮಾರ್ಕಂಡೇಯ ಅವರು
ರಚಿಸಿರುವ ಕಲಾಕೃತಿಗಳ ಪ್ರದರ್ಶನ ಮತ್ತು ಗೀತೆಗಾಯನ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ
ದಿನಾಂಕ: 20-07-2007 ರಂದು ಸಂಜೆ 5.30ಕ್ಕೆ

ಉದ್ಘಾಟನೆ : ಡಾ|| ವೀರೇಂದ್ರ ಹೆಗ್ಗಡೆ

ಉಪಸ್ಥಿತಿ: ಶ್ರೀ ಕೆ. ನಿಸಾರ್ ಅಹಮದ್

ಶ್ರೀ ವಿಶ್ವೇಶ್ವರ ಭಟ್

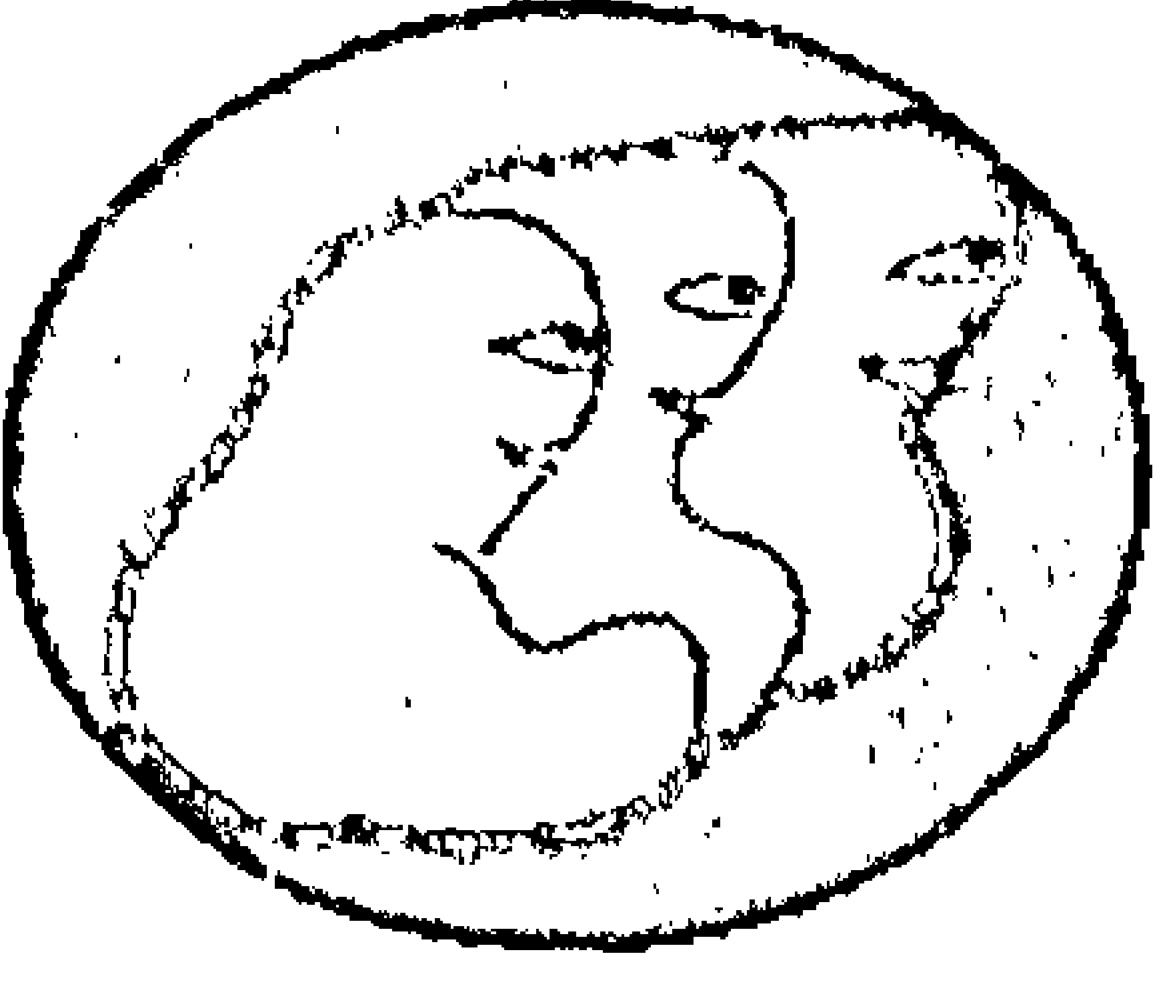
ಪ್ರೊ|| ದೊಡ್ಡರಂಗೇಗೌಡ

ಚಿತ್ರಕಲಾ ಪ್ರದರ್ಶನ

ಜುಲೈ 21ರಿಂದ 25ರವರೆಗೆ - ಬೆಳಿಗ್ಗೆ 10.00 ರಿಂದ ಸಂಜೆ 7.00ರ ವರೆಗೆ

ಸ್ಥಳ: ನಯನ ಸಭಾಂಗಣ, ಜೆ.ಸಿ ರಸ್ತೆ, ಬೆಂಗಳೂರು

ಎಲ್ಲ ಕಲಾಭಿಮಾನಿಗಳಿಗೂ ಸುಸ್ವಾಗತ

ನನ್ನ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಉತ್ತಮ ಹಾಸ್ಯ ಸಾಹಿತ್ಯ

- ಕು.ಗೋ.

ಉಡುಪಿಯಲ್ಲಿ 'ಕಲಾವೃಂದ' ಎಂಬ ಸಂಸ್ಥೆ ಅನೇಕ ಸಾಹಿತ್ಯಿಕ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಹಮ್ಮಿಕೊಂಡು ತುಂಬ ಪ್ರಖ್ಯಾತ ಪಡೆದ ಕಾಲವೊಂದಿತ್ತು. ವರ್ಷಕ್ಕೊಮ್ಮೆ "ಸವ್ಯಸಾಚಿ" ಎಂಬ ವಿಶೇಷ ಸಂಚಿಕೆಯನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಿ ಅನೇಕ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಅಪ್ರಸಿದ್ಧ ಸಾಹಿತಿಗಳ ಉತ್ತಮ ಬರಹಗಳನ್ನು ಸಾರಸ್ವತ ಲೋಕಕ್ಕೆ ನೀಡುತ್ತಿತ್ತು. 1956ರ 'ಸವ್ಯಸಾಚಿ'ಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾದ 'ಶ್ರೀ ಪುತ್ರಾಯ' ಎಂಬವರು 1953 ರಲ್ಲಿ ಬರೆದ 'ಎರಡಾಣೆ' ಎಂಬ ಲಲಿತ ಪ್ರಬಂಧ ನನಗೆ ಅತಿ ಮುದ ನೀಡಿದ ಒಂದು ಬರಹ. ಇದನ್ನು ನಾನು ಎಷ್ಟು ಬಾರಿ ಓದಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಇಷ್ಟು ಒಳ್ಳೆಯ ಬರಹ ಬರೆದ ಲೇಖಕನ ಪತ್ನಿ ಮಾಡಿ ಅವರ ಇನ್ನು ಯಾವುದಾದರೂ ಬರಹವಿರಬಹುದೇ ಎಂದು ಪತ್ತೇದಾರಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಲು ತೊಡಗಿದಾಗ ಅವರು ಬೇರೆಬೇರೆ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಬರೆದ 'ಭಾಗವತರು' 'ಅಂಟು ರೋಗಗಳು' 'ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ' 'ಪುತ್ರನದೊಂದು ಪತ್ರ' 'ವಾಚ್‌ಮೆನ್' ಇಷ್ಟು ಲೇಖನಗಳು ಸಿಕ್ಕಿವೆ. ಪುತ್ರಾಯರೂ ತೀರಿ ಹೋಗಿದ್ದಾರೆ, ಕಲಾವೃಂದಕ್ಕೂ ಬೆಂಕಿ ಬಿದ್ದು ಎಲ್ಲ ಸುಟ್ಟು ಹೋಗಿ ಅವರ ಇತರ ಲೇಖನಗಳನ್ನು ಕಲೆ ಹಾಕಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿಲ್ಲ. ಅವರ ಹೆಂಡತಿಯ ಹೇಳಿಕೆಯ ಪ್ರಕಾರ 'ಮೂರೇ ವಾಶಿ' ಎಂಬ ಅವರ ಇನ್ನೊಂದು ಪ್ರಬಂಧವೂ ಬಹಳ ಜನರ ಮೆಚ್ಚುಗೆ ಗಳಿಸಿದ ಲೇಖನ. ಅದು 1958ರ 'ಸವ್ಯಸಾಚಿ'ಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಗಿದೆ. ಅದನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸುವ ನನ್ನ ಯಾವ ಪ್ರಯತ್ನವೂ ಈವರೆಗೆ ಜಯಪ್ರದವಾಗಲಿಲ್ಲ. 'ಶ್ರೀ ಪುತ್ರಾಯ' ಎಂಬ ಈ ಅಜ್ಞಾತ ಲೇಖಕನ 'ಎರಡಾಣೆ' ಯಾವ ಕಾಲಕ್ಕೂ ಸಲ್ಲುವ ಒಳ್ಳೆಯ ಲಲಿತ ಪ್ರಬಂಧ. ನನ್ನ ಆಯ್ಕೆಗೆ ಮೊದಲು ಸಿಕ್ಕಿದ ಲೇಖನ ಈ 'ಎರಡಾಣೆ'. ಅಪರಂಜಿಯ ಓದುಗರಿಗೆ ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಇದು ಇಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ನನ್ನ ಅನಿಸಿಕೆ.

ಎರಡಾಣೆ

- ಶ್ರೀ. ಪ್ರತ್ಯಯ

ಮದುವೆ ನಡೆದು, ಹೊಸತಾಗಿ ನನ್ನ ಜತೆಯಲ್ಲಿ ಹೊರಡುವಾಗಲೇ ಅವಳ ಕಣ್ಣಿನಿಂದ ನೀರಿನ ಕಾಲು ವೆ ಹರಿಯುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡೆ. ನಾಲ್ಕು ಜನರೆದುರಿನಲ್ಲಿ ಸುಸಿಕ್ಕೊಳ್ಳದೆ ಗತ್ಯಂತರವಿಲ್ಲ. ರೂಢಿಯಾಗಿ ಎಲ್ಲ ಹೆಣ್ಣುಗಳೂ ಪತಿಗೃಹಕ್ಕೆ ಹೊರಡುವಾಗ ಅಳುವುದು ಸಂಪ್ರದಾಯ ಸಿದ್ಧ. ಕಣ್ಣು.... ಕಾಳಿದಾಸ.... ಶಕುಂತಲೆ... ಎಂದು ಸಮಾಧಾನ ಹೊಂದಿ ಸುಮ್ಮನಾದೆ. ಮುಂದೆ ಮದುವೆ ನಡೆದ ತರುಣದಲ್ಲೇ ಮರಕ್ಕೆ ಹರಿಯಬಿಟ್ಟ ಮಲ್ಲಿಗೆ ಬಳ್ಳಿ. ಮರತುಂಬ ವ್ಯಾಪಿಸುವಂತೆ, ಕ್ರಮೇಣ ಅವಳು ನನ್ನ ಸುತ್ತಮುತ್ತೆಲ್ಲ ವ್ಯಾಪಿಸಿಕೊಂಡಳು. ಮನೆಗೆ ತಂದ ಹೊಸ ಬೆಕ್ಕಿನಮರಿ ಬೇಗನೆ ಮನೆಯವರ ಸಲುಗೆ ಸಂಪಾದಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಬಹು ಬೇಗನೇ ನನ್ನ ಸಲುಗೆಯನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿಕೊಂಡಳು. ತಿಂಡಿಯ ವಾಸನೆಯನ್ನು ಶೋಧಿಸಿ, ತಿಂಡಿಯತ್ತ ಧಾವಿಸಿ ಬರುವ ಇಲಿ ಮರಿಯಂತೆ, ಕೊನೆಗೆ ಮೆಲ್ಲ ಮೆಲ್ಲನೆ ನನ್ನ ಕಿಸೆಯತ್ತವೂ ಧಾವಿಸತೊಡಗಿದಳು. ಅಂತೆಯೇ ಒಂದೆರಡು ಚಿಲ್ಲರೆ ನಾಣ್ಯಗಳೂ ಕಿಸೆಯಿಂದ ಮಂಗಮಾಯವಾದವು. ಇಷ್ಟರಿಂದೇನು ಮಹಾ ಎಂದುಕೊಂಡು ಸುಮ್ಮನಾದೆ. ಕೆಲವೇ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದೆರಡು ನೋಟುಗಳೂ, ಕಣ್ಮರೆಯಾದಾಗ ಮಾತ್ರ ನಾನು ಕಿಡಿ ಕಿಡಿಯಾಗಿ ಸ್ಫುಟಿ ತಪ್ಪಿದೆ... ಸಹನೆ ತಂದುಕೊಂಡು ಅವಳನ್ನು ಗವರಿಸಿ ನೋಡಿದೆ. ಒಡನೆಯೇ ಯಥಾಪ್ರಕಾರ... ಕಣ್ಣೀರು. ಅದನ್ನು ಕಂಡ ನನಗೆ ಕಡು ಛಳಿಗಾಲದಲ್ಲಿ ಐಸಿನ ಹೆಂಟಿಯನ್ನು ತಲೆಯಮೇಲಿರಿಸಿದಂತಾಯಿತು. ಅಂದೇ ನಮ್ಮಿಬ್ಬರೊಳಗೆ ಒಂದು ರಾಜಿ ಒಪ್ಪಂದವಾಯಿತು - “ಮುಂದಿನ ನಮ್ಮ ದಾಂಪತ್ಯ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಅವಳು ಎಂದೆಂದೂ ನನ್ನ ಕಿಸೆಯತ್ತ ಸುಳಿಯಬಾರದು; ನಾನಾಗಿ ಆತ್ಮಸಂತೋಷದಿಂದ ಪ್ರತಿನಿತ್ಯ 0-2-0 ಯನ್ನು ಅವಳಿಗೆ ಕೊಡತಕ್ಕದ್ದೆಂದು” ತೀರ್ಮಾನವಾಯಿತು. “ನನಗೆ ಎರಡೇ ಆಣೆಯ ಬೆಲೆಯೇ” ಎಂದು ಪುನಃ ಒಸರುತ್ತಿರುವ ಅವಳ ಕಣ್ಣೀರಿಗೆ ನಾನೇ ಒಂದು ತಿದ್ದುಪಡಿಯನ್ನು ತಂದೆ.” “ನಮ್ಮಿಬ್ಬರ ಪ್ರೀತಿಯೂ ಎರಡೇ ಆಣೆ ತೂಕದ್ದಲ್ಲವೆಂದೂ, ಸುಮಾರು ಒಂದು ಮಣಕ್ಕಿಂತಲೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಜಾಸ್ತಿಯೇ ಪ್ರೀತಿ ಇದೆ ಎಂದೂ ಆದರೆ ಪ್ರಕೃತದ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ದಿನಕ್ಕೆರಡಾಣೆಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಕೊಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಾರದೆಂದೂ, ಸದ್ರಿ 0-2-0 ಆಣೆ ನಿತ್ಯದ ಸಲುವಳಿಯಷ್ಟೇ ಹೊರತು, ಹೆಚ್ಚಿನ ನೈಮಿತ್ತಿಕ ವೆಚ್ಚಗಳನ್ನು ನಾನು ಇದರಲ್ಲೇ ವಜಾ ತೆಗೆಯತಕ್ಕದ್ದಲ್ಲವೆಂದೂ, 0-2-0 ಯಂತೆ ದಿನಾ ಕೊಡಲು ತಪ್ಪಿದರೆ, ಮರುದಿನ ಅದಕ್ಕೆ ಎರಡರಷ್ಟು ಕೊಡಲು ನಾನು ಬದ್ಧನಾಗಿರಬೇಕೆಂದೂ” ತಿದ್ದುಪಡಿಯಲ್ಲಿ ಸೂಚಿಸಲಾಯಿತು. ಅನಂತರ ಅವಳು ನನ್ನ ಕಿಸೆಯತ್ತ ಸುಳಿಯಲೂ ಇಲ್ಲ. ದಿನಕ್ಕೆರಡಾಣೆಯ ಕಾಣಿಕೆಯನ್ನು ನಾನು ತಪ್ಪಿಸಲೂ ಇಲ್ಲ.

ಮದುವೆ ನಡೆದು ಮೊದಲ ಕೆಲ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಈ ಒಪ್ಪಂದ ಬರಬರುತ್ತಾ ನನಗೆ ಭಾರವೆನಿಸತೊಡಗಿತು. ಕವಿಗಳನ್ನುವ ಚಕ್ರಪಾಕ ಪಕ್ಷಿಗಳ ಸ್ಥಿತಿ ಮುಗಿದು ಸಂಸಾರದ

ಭಾರವಾದ ಭಂಡಿಯನ್ನೆಳೆಯುವ ಬಡ ಭಂಡ ಎತ್ತಿಸಂತಾಯಿತು ನನ್ನ ಪಾಡು. ಜೀವನ ನಿರ್ವಹಣೆಯೇ ದುಸ್ತರವೆನಿಸಿದಾಗ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಎದ್ದು, ಇವಳ ಹಾಳು ಎರಡಾಣೆಯ ತಾಪತ್ರಯ ಬೇರೆ. ಅವಳ ಆ ಎರಡಾಣೆಯ ಬಂಡವಾಳ ನನ್ನ ಯಾವ ಆಪತ್ತಿನಲ್ಲಿಯೇ ಬೇರೆ ನೆರವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಸುಮಾರು ಒಂದೂವರೆ ವರ್ಷ ಕಳೆದರೂ ಆ ಬಂಡವಾಳವಿರುವ ಖಜಾನೆಯ ಪತ್ತೆಯೂ ನನಗಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅಟ್ಟದಿಂದ ಹಟ್ಟಿಯವರೆಗೂ ನಾನು ಕೋಡಿಸಿದ್ದೆನಾದರೂ, ಅವಳು ಕೂಡಿಟ್ಟಿದ್ದ ನಿಧಿಯು ನನ್ನ ಕೈ ಹತ್ತಲಿಲ್ಲ. ನನ್ನದೇ ಆದ ಒಂದು ನಿಧಿಯು ನನಗೇ ತಿಳಿಯದ ಬೇಂಕೊಂದರಲ್ಲಿ ಬಡ್ಡಿ ಸಹಿತ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದೆಯಲ್ಲಾ; ಎಂಬ ಆನಂದ ಮಾತ್ರ ನನ್ನ ಪಾಲಿನದಾಗಿತ್ತು. ಈ ಮುಡಿಪನ್ನು ಪಡೆಯುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಅವಳನ್ನೆಷ್ಟೋ ಬೆದರಿಸಿದೆ. “ನಿನ್ನಿಂದ ನಾನು, ನನ್ನಿಂದ ನೀನು” ಎಂದು ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಪುಸಲಾಯಿಸಿ ನೋಡಿದೆ. ಹುಸಿಮುನಿಸುಮಾಡಿ ಮನೆಗೆ ಬಾರದೆ ಮೂರು ದಿನ ಬೀದಿಯಲ್ಲೇ ಮೊಕ್ಕಾಂ, ಮಾಡಿ ನೋಡಿದೆ. ಆದರೂ ಪ್ರಾಣ ಜಗ್ಗಲಿಲ್ಲ. ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಆ ನಿಧಿ ಇರುವ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಕೂಡ ಸೂಚಿಸಲಿಲ್ಲ. ಹೆಣ್ಣಿನ ಜಾತಿಯನ್ನೆಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ನಾನು ನಂಬುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲವೋ ಗಂಡಸಿನ ಹೃದಯವನ್ನೂ, ಅವಳು ಅಷ್ಟಕ್ಕಷ್ಟೇ ನಂಬುತ್ತಿದ್ದುದು; ನಮ್ಮೊಳಗಿನ ಈ ಅವ್ಯವಸ್ಥೆಗೆ ಕಾರಣವಾಗಿತ್ತು. ಮಿಕ್ಕಲ್ಲ ವಿಚಾರಗಳಲ್ಲೂ ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಒಂದಾಗಿದ್ದು ಈ ಎರಡಾಣೆಯ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಮತ ಭೇದವನ್ನು ತಾಳುತ್ತಿರುವುದು ನನಗೂ ಒಂದು ರೀತಿಯ ಅವಮಾನವೆಂದು ಕಂಡುಬಂತು. ಆದ್ದರಿಂದ ಉಪಾಯಶತೇನಾಪಿ, ಅವಳು ಕೂಡಿಟ್ಟ ನಿಧಿಯನ್ನು ನುಂಗುವ ಯೋಚನೆ, ಮತ್ತು ಹಠ ನನ್ನಲ್ಲಿ ಪ್ರಬಲವಾಯಿತು. ನಿತ್ಯ, ತಾಪತ್ರಯದ ಬೇಗೆಯಂತೂ ತಪ್ಪಿಲ್ಲವಾದ್ದರಿಂದ ನನ್ನದೇನೂ ಇದರಲ್ಲಿ ತಪ್ಪಿಲ್ಲವೆಂದೇ ನನ್ನ ಗ್ರಹಿಕೆ.

ರಾತ್ರಿ ಸುಮಾರು ಒಂಭತ್ತೂವರೆಗೆ ಮನೆ ಸೇರಿಕೊಳ್ಳುವ ಪರಿಪಾಠ ನನ್ನದು. ಆ ದಿನ ಮಾತ್ರ ಸ್ನೇಹಿತರ ಬಲವಂತಕ್ಕೆ ‘ಮಂಗಮ್ಮ’ ಪಿಕ್ಚರ್ ಕಂಡು ನಡುರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಮನೆಗೆ ಮರಳಿದೆ. ಮನೆಯೊಳಗೆ ಕಾಲಿಟ್ಟಾಗೇ ಏಕೋ ವಾತಾವರಣವೇ ತುಸು ಬದಲಾವಣೆ ಹೊಂದಿದಂತೆ ಕಂಡುಬಂತು. ಎಚ್ಚರವಿದ್ದೂ ಎಚ್ಚರತಪ್ಪಿದವರಂತೆ ಒಂದೆಡೆ ನೆಲದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದುಕೊಂಡಿದ್ದಳಾಕೆ. ಕೆದರಿದ ಕೂದಲು, ಅತ್ತು ಅತ್ತು ಊದಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಕಣ್ಣುಗಳು, ನಡೆದುಹೋದ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಅರಿಷ್ಟವನ್ನು ಸಾರುತ್ತಿತ್ತು. ಏಕೆ? ಏನು? ಎಂದು ಎಷ್ಟು ಸಂತೈಸಿದರೂ ಏಳಲೊಲ್ಲಳು; ಹೇಳಲೊಲ್ಲಳು. ಭೂತಗ್ರಸ್ತರಂತೆ ವಿಚಿತ್ರವರ್ತನೆ ಕೈಗೊಂಡಿದ್ದ ಅವಳನ್ನು ಮಾತನಾಡಿಸುವುದೇ ನನಗೆ ಬಹು ಕಷ್ಟಕ್ಕಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿತು. ಅಂದಿನ ನನ್ನ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಆಲೋಚಿಸಿದರೆ ಕೈಕಯಿಯನ್ನು ಸಂತೈಸುತ್ತಿರುವ ದಶರಥ ಸುಳ್ಳು; ನಾನು ಸತ್ಯ. ಅಂತೂ ನನ್ನ ಸರ್ವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನುಪಯೋಗಿಸಿದ ಬಳಿಕ ಕೊನೆಗೊಮ್ಮೆ ಎದ್ದು ಕುಳಿತು ನನ್ನ ಎಲ್ಲ ಸಂದೇಹಗಳಿಗೂ ಒಂದೇ ಒಂದು ಉತ್ತರವನ್ನಿತ್ತಳು. ಅದೇ.... ಅಳು... ಕಣ್ಣೀರು. ಅದಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚಿನದೆಂದರೆ ಬಿಕ್ಕಿ ಬಿಕ್ಕಿ ಅಳುವುದು ಮಾತ್ರ. ನಾನೂ ಅವಳೊಡನೆ

ತೆರಬೇಕಾದ್ದರಿಂದ ಅದನ್ನು ಮುಂದಿನ ದಿನಗಳ 0-2-0 ಕೊಡುವಿಕೆಯಲ್ಲೇ ವಜಾ ತೆಗೆಯುವೆನೆಂದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಅಂದುಬಿಟ್ಟೆ. ಬೋನಿಸಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದ ಹುಲಿಯಂತೆ ಉಪಾಯಗಾರಾದ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಳು ಪಾಪ! ಮುಂದಿನ ಒಂದು ವರ್ಷವಾದರೂ 0-2-0 ವಂತಿಗೆಯ ಸೆರೆಯಿಂದ ತಪ್ಪಿಕೊಂಡೆನಲ್ಲಾ! ಎಂದು ಸಂತೋಷ ನನಗೆ. ಮುಂದೆ ಒಂದೆರಡು ದಿನಗಳಲ್ಲೇ ಫಳಫಳನೆ ಹೊಳೆಯುವ ಅದೇ ಸೈಜಿನ ಬಳೆಗಳು ಅವಳ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕಂಗೊಳಿಸಿದುವು. ಆದಿನ ಎಲ್ಲಿಲ್ಲದ ಸಡಗರ ಅವಳಿಗೆ. “ಎರಡಾಣೆಯ ನಿಧಿ ಎಂತಹ ಆಶಪತ್ಕಾಲಕ್ಕೆ ನರವಾಯಿತು ಕಂಡಿರಾ?” ಎಂದು ನನಗವಳು ಮೇಲಿಂದ ಮೇಲೆ ಬುದ್ಧಿವಾದ ಹೇಳಿದಳು. ಕೇಳಲಿಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಹೂಂ ಅಂದುಬಿಟ್ಟು ಸುಮ್ಮನಾದೆ. ಮುಂದಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಎರಡಾಣೆ ವಂತಿಗೆ ನನ್ನಿಂದ ವಸೂಲಾಗುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ.

★★★

ಮೇಲಿನ ಪ್ರಕರಣ ನಡೆದು ಒಂದು ವರ್ಷವಾದರೂ ಕಳೆದಿರಬೇಕು. ಅದೊಂದು ಏನು ಮಾತಿಗ ಮಾತು ಬಳಲು ಗಂಟಿಸು ಮುತ್ತು ಹಂಗಿಸು ಬುಡ್ಡುಮುತ್ತು ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮಿಬ್ಬರೊಳಗೆ ತುರುಸಾದ ಚರ್ಚೆ ಸಾಗಿತ್ತು. ಹೆಂಗಸಿನ ಚುರುಕು ಬುದ್ಧಿಗೆ ಒಂದಲ್ಲ ಒಂದು ದಿನ ಗಂಡಸು ಮಣಿಯಲೇ ಬೇಕೆಂದು ಅವಳ ವಾದ. ಅದು ತ್ರಿಕಾಲದಲ್ಲಿಯೂ ಶುದ್ಧ ಸುಳ್ಳು ಎಂದು ನನ್ನ ಸಿದ್ಧಾಂತ. ನನ್ನ ಸಿದ್ಧಾಂತವನ್ನು ಸಮರ್ಥಿಸುವ ಭರದಲ್ಲಿ ಹಿಂದೊಮ್ಮೆ ನಾನೇ ಅವಳ ಬಳೆಗಳನ್ನು ಬಚ್ಚಿಟ್ಟು, ಅವಳ ಎರಡಾಣೆ ನಿಧಿಯನ್ನು ನುಂಗಿಯೂ, ಮುಂದಿನ ಒಂದು ವರ್ಷ ಅವಳ ಎರಡಾಣೆ ಕಾಣಿಕೆಗೆ ನಾಮ ಹಾಕಿದ್ದನ್ನು ಸವಿವರವಾಗಿ ವರ್ಣಿಸಿ, ಬಾಯಿ ಹರಿಯುವಂತೆ ನಕ್ಕುಬಿಟ್ಟೆನಾನು. - ಈ ಮಾತು ಅವಳ ಕಿವಿಗೆ ಬಿತ್ತೋ, ಇಲ್ಲವೋ ನಂತರ ಅವಳ ಮುಖವನ್ನು ಕಾಣುವ ಸಾಹಸ ನನ್ನಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ. ಮಾತಿಲ್ಲದೆ ತುಸುಹೊತ್ತು ಗಂಭೀರವಾಗಿದ್ದವು. ಒಡನೆಯೇ ಮುಖಮಂಡಲದಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಮೋಡಗಳು ಕವಿದು ಮೂಗಿನಸೊಳ್ಳೆಗಳಿಂದ ಬಿರುಗಾಳಿ ಬೀಸಿ, ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ಝಡಿಮಳೆಗೂ ಆರಂಭವಾಯಿತು. ಇಷ್ಟುಬೇಗ ಇವಳೊಡನೆ ಹೇಳಬಾರದಿತ್ತೆಂದು ನನ್ನ ಚಾಪಲ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ನಾನೇ ನಾಚಿಕೊಂಡೆ. ಈ ಬಗ್ಗೆ ಕನಿಷ್ಠಪಕ್ಷ ಒಂದು ಸಪ್ತಾಹವಾದರೂ ಅಳುತ್ತಿದ್ದಿರಬೇಕು ಅವಳು. ನಾನಾದರೂ ಅಪರಾಧಿಯ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿದ್ದುದರಿಂದ ಅವಳನ್ನು ಮಾತನಾಡಿಸುವ ಗೋಜಿಗೇ ಹೋಗಲಿಲ್ಲ. ಆ ಕಣ್ಣೀರನ್ನು ಕಂಡರಲ್ಲವೆ ಮನಸ್ಸು ಕರಗುವುದು. ನಾನೂ ಈ ಬಾರಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಗಂಡಸುತನ ಪ್ರದರ್ಶಿಸಿದೆ ಎನ್ನಬೇಕು. ಹೀಗೆ ಒಂದೆರಡು ತಿಂಗಳು ಕಳೆದ ಬಳಿಕ ನೀರಿನ ಪ್ರವಾಹ ತಗ್ಗು ಪ್ರದೇಶವನ್ನೇ ಧಾವಿಸುವಂತೆ ಅವಳೂ ಕ್ರಮೇಣ ನನ್ನ ದಾರಿಗೆ ಬಂದಳು. ಅನಂತರ ಅವಳಾಗಲೀ ನಾನಾಗಲೀ ನಡೆದುಹೋದ ಈ ದುರ್ಘಟನೆಯ ವಿಚಾರವನ್ನು ನೆನಪಿಗೆ ತಂದುಕೊಳ್ಳದೇ ಸರಸವಾಗಿಯೇ ಬಾಳ್ವೆಯನ್ನು ಸಾಗಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದೆವು. ಸೋಲನ್ನೊಪ್ಪಿದ ಹೆಣ್ಣುಜೀವ ಸುಮ್ಮನಾದುದು ನನಗೇಕೋ ಬಹು ಆಶ್ಚರ್ಯ! ಒಮ್ಮೆ ತೌರಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದ ಅವಳು ಮರಳಿ ಬರುವಾಗ ಹಿಂದಿನ ಅನಾಹುತಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾದ ಒಂದು ಜತೆ ಬಳೆಯನ್ನೂ ಒಂದು

ಚೈನನ್ನೂ ಅಳಿಸಿ, ಅದೇ ಚಿನ್ನದಿಂದ ಹೊಸ ದಿಸ್ತಾನಿಸ, ಒಂದು ಜತೆ ಬಳೆಯನ್ನೂ ಒಂದು ಚೈನನ್ನೂ ಮಾಡಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದಳು. ಸುಕ್ಷ್ಮವಾಗಿಯೂ, ಸರಳವಾಗಿಯೂ ಇರುವ ಆ ಆಭರಣಗಳು ಬಹು ಚೆಲುವಾಗಿ ಕಂಡದ್ದರಿಂದ ನಾನೂ ಅದಕ್ಕೆ ಅಭ್ಯಂತರಿಸಲಿಲ್ಲ. ಅಂತು ನಮ್ಮೀರ್ವರಿಗೂ, ಅನಿಚ್ಛಿತವಾಗಿ ನಮ್ಮ ನಡುವೆ ಸಂಭವಿಸಿದ ಗಂಭೀರ ವಾತಾವರಣ ತೊಲಗಿ, ಶಾಂತಿ ನೆಲಸಿದರೆ ಸಾಕಿತ್ತು. ನಮ್ಮ ರಾಧಾಂತಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾದ ಆ ಬಳೆಗಳು ರೂಪಾಂತರ ಹೊಂದಿದ್ದು ನಮ್ಮಿಬ್ಬರಿಗೂ ಹಿತವೆನಿಸಿತ್ತು.

★ ★ ★

ನಮ್ಮ ಮಗಳು ಎರಡೂವರೆಗೆ ವರ್ಷದ 'ಛೇಚ್ಚಮ್ಮ' ಹುಟ್ಟಿದಂದಿನಿಂದ ನಮ್ಮಿಬ್ಬರಿಗೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಬಿಡುವಿದ್ದಿಲ್ಲ. ನಾನಾದರೂ ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ಛೇಚ್ಚಮ್ಮನನ್ನು ರಮಿಸುತ್ತಲೋ, ಹೊತ್ತುಕೊಂಡೋ ಅವಳಿಗೆ ಅದಷ್ಟು ಮಟ್ಟಿಗೆ ಸಹಕರಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ. ನಾನಿಲ್ಲದಿರುವಾಗಲಂತೂ ಅವಳ ಮೇಲೆ ಛೇಚ್ಚಮ್ಮನದೇ ಒಡತನ. ಬಲು ಪುಂಡಾಟಿಕೆ. ಛೇಚ್ಚಮ್ಮನ ರಂಘಾಟಕ್ಕೆ ಅವಳೂ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ತುಂಬ ಇಳಿದು ಹೋಗಿದ್ದಳು. ನೆರೆ ಹೊರೆಯವರನ್ನೆಲ್ಲ ನಮ್ಮ ಛೇಚ್ಚಮ್ಮನನ್ನ ಶಾರೀರದ ಸವಿಯಿಂದ ಬಲು ಬೇಗನೇ ಆಕರ್ಷಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ಛೇಚ್ಚಮ್ಮನ ಹೆಸರು ಕೇಳಲಿಕ್ಕೆ ತುಸು ವಿಚಿತ್ರವೆನಿಸಿದರೂ, ಅವಳ ನಿಜವಾದ ಹೆಸರು ಅದಲ್ಲ. "ಮಲ್ಲಿಕಾ" ಎಂದು ಹೆಸರಿಗೇನೋ ನಾಮಕರಣ ನಡೆದಿತ್ತು. ಆದರೆ ಆ ಮಗುವಿನಲ್ಲಿ ಮಲ್ಲಿಗೆಯ ಸೌರಭವು ಇರದೆ, ಬದಲಾಗಿ ಬೇರೊಂದು ವಿಲಕ್ಷಣ ಗುಣವು ಕಾಣಬಂತು ನಮಗೆ. ಹುಟ್ಟಿದ ಮೂರೇ ತಿಂಗಳಿಂದ ಮನುಷ್ಯ ಜಾತಿಯನ್ನು ಕಂಡೊಡನೆ ಟ್ಟೇ, ಚ್ಚೇ, ಚೇ, ಚೇ, ಚ್ಚೇ ಎಂದು ಕಿರುಚತೊಡಗಿದ್ದಳು ನನ್ನ ಕುವರಿ. ಅವತರಿಸಿ ಸುಮಾರು ಎರಡೂವರೆ ವರ್ಷವಾದರೂ, ಇಂದಿಗೂ ಹಾಗೆ ಟ್ಟೇ, ಚ್ಚೇ, ಚೇ, ಚೇ, ಚ್ಚೇ ಮಾತ್ರ ಅವಳ ಮಂತ್ರ. ತಿಂಡಿಕೊಟ್ಟರೂ ಟ್ಟೇ, ಚ್ಚೇ, ಏಟು ಕೊಟ್ಟರೂ ಟ್ಟೇ, ಚ್ಚೇ, ದುಃಖಕ್ಕೂ ಸಂತೋಷಕ್ಕೂ ಎಲ್ಲದಕ್ಕೂ ಒಂದೇ ಶಬ್ದ ಸಾಹಿತ್ಯ. ಟ್ಟೇ, ಚ್ಚೇ, ಚೇ, ಚೇ, ಚ್ಚೇ, ಕೇಳಿ ಕೇಳಿ ಬೇಸತ್ತು ಕೊನೆಗೆ ದಾರಿಗಾಣದೆ ಛೇಚ್ಚಮ್ಮ ಎಂದೇ ಕರೆಯತೊಡಗಿದವು; ಮಗಳನ್ನು. ಮೊದಲು ವಿನೋದವೆನಿಸಿದರೆ ಈಗ ರೂಢಿಯಾಗಿದೆ.

"ಆಪ್ತ! ಅಮ್ಮ!!" ಎಂಬ ಎರಡೇ ಶಬ್ದಗಳನ್ನು ನನ್ನ ಮಗಳ ಬಾಯಿಯಿಂದ ಕೇಳುವ ಸುಯೋಗ ನಮ್ಮ ಹಣೆಯಲ್ಲಿ ಬರೆದಿಲ್ಲ. ಬದಲಾಗಿ ದಿನನಿತ್ಯ ಅನುಗಾಲ, ಚ್ಚೇ, ಚ್ಚೇ, ಚ್ಚೇ, ಟ್ಟೇ ಎಂದು ಮಗಳಿಂದ ಅನಿಸಿಕೊಂಡು ಈ ಸಂಸಾರದ ಬಗ್ಗೆ ನನ್ನಲ್ಲೂ ಒಂದು ವಿಧದ ಛೇ, ಛೇ ಎಂಬ ತಿರಸ್ಕಾರ ತಲೆದೋರಿತ್ತು. ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಮೇಷ್ಟರು "ಹತ್ತು ಆಡುಗಳು ಒಂದು ಎಮ್ಮೆಗೆ ಸಮ" ಎಂದು ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿಕೊಡುತ್ತಿದ್ದ ಲೆಖ್ಯಾಚಾರ ನನಗೀಗಲೂ ಜ್ಞಾಪಕವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಈ ಒಂದು ಛೇಚ್ಚಮ್ಮಳು ಹತ್ತುಜನ ಗಂಡುಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಸಮ ಎಂಬ ಹೋಲಿಕೆಯಿಂದ. ಸಂಜೆಯ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಾದರೂ ಅವಳಿಗೆ ಬಿಡುವಿರಲಿ ಎಂದು, ನಮ್ಮ ಛೇಚ್ಚಮ್ಮನನ್ನು ಪ್ರತಿನಿತ್ಯ ಸಂಜೆ 5 ರಿಂದ 7ರ ತನಕ ನಮ್ಮೂರ ಮಕ್ಕಳಾಡುವ ಮೈದಾನಿಗೆ ನಾನು ಕರೆದೊಯ್ಯುತ್ತಿದ್ದೆ. ಬೀದಿಯುದ್ದಕ್ಕೂ, ಕಂಡಕಂಡವರಿಗೆಲ್ಲ ಟ್ಟೇ, ಚ್ಚೇ, ಚ್ಚೇ, ಚ್ಚೇ

ಎಂದು ಗೇಲಿಮಾಡುವ ಆ ಪ್ರಚಂಡ ಪ್ರಸವವನ್ನು ಮರಳಿ ಮನೆಗೊಯ್ಯುವ ತನಕ ನನಗೋ ಏನು ಭೀತಿ. ಅಂತೂ ದಿನಕ್ಕಿರದು ಘಂಟೆ ಛೇಚ್ಚಮ್ನನ್ನು ಮೇಯಿಸುವ ಕೆಲಸ ನನ್ನ ಪಾಲಿನದು. ಅದಕ್ಕೆ ಸಂಬಳ ಕೇವಲ ಟೈ, ಚೈ, ಚೈ.

★ ★ ★

ಅಂದಹಾಗೆ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಇಸ್ಮಾರೆನ್ಸ್ ಏಜಂಟರನ್ನು ಕಂಡರೆ ಜನರಿಗೆ "ಹುಚ್ಚುನಾಯಿ"ಗಳನ್ನು ಕಂಡಷ್ಟೇ ಭ, ಭಕ್ತಿ. ಅಷ್ಟೇ ಗೌರವ. ಆದರೂ ಊರಲ್ಲಿ ನೂರಕ್ಕೆ 97 ಮಂದಿಯೂ ಏಜಂಟರೆ. ಅಂತೆಯೇ 98ನೇ ಏಜಂಟ ನಾನೂ ಒಬ್ಬ. ಮೊದಮೊದಲು ಸಾಕಷ್ಟು ಉತ್ಸಾಹವಿದ್ದುದರಿಂದ ಲಜ್ಜೆಗೆಟ್ಟು ಜನರನ್ನು ನಕ್ಷತ್ರಕನಂತೆ ಪೀಡಿಸುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ ಏನೋ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಬಿಸಿನೆಸ್ ನಡೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ "ಮೊದಲಿನ ಕಂತನ್ನೂ ತಾವೇ ಕಟ್ಟುವ"ವೆಂದು ನನ್ನೊಡನೆ ಪೈಪೋಟಿಗೆ ನಿಂತಿದ್ದ, ನೆರೆಕರೆಯ ನಾಲ್ಕಾರು ಏಜಂಟರಿಂದಾಗಿ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಬೇಟೆಯೇ ನನಗೆ ದೊರೆಯುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಈ ರೀತಿ ಸೋಲಿನಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದವನನ್ನು ನನ್ನ ಸ್ವರ್ಧಗಾರರು "ಸೋಲೋಏಜಂಟ್" ಎಂದು ಮೂದಲಿಸುತ್ತಿದ್ದುದೂ ನನ್ನ ಗಮನಕ್ಕೆ ಬಂದಿತ್ತು. ಹೀಗಿದ್ದರೂ ಮೊನ್ನೆ ಮೊನ್ನೆ ಬೀರೂರಿನ ಭಾರೀ ಹೋಟೆಲೊಡೆಯರೊಬ್ಬರ ಮನೆ ಮುಂದೆ ಮೂರು ದಿನ ಅವಿಂಡ ಅನ್ನ ಸತ್ಯಾಗ್ರಹ ನಡೆಸಿ 5 ಸಾವಿರದ ಕೇಸೊಂದನ್ನು ಗುಟ್ಟಾಗಿ ದೊರಕಿಸಿಕೊಂಡೆ. ಬಹಳ ಹಳೆಯ, ಮತ್ತು ಗಾಢವಾದ ಪರಿಚಯ ನಮ್ಮದು. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಮೊದಲಿನ ವರ್ಷದ ಪ್ರೀಮಿಯಂ ಹಣವನ್ನು ಕಂಪೆನಿ ಬೇಂಕಿಗೆ ಕಟ್ಟುವ ಬಗ್ಗೆ ರೂ. 250ನ್ನು ಏಜಂಟನಾದ ನನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲೇ ಕೊಟ್ಟು ಕೈಮುಗಿದಿದ್ದರು - ಹೋಟೆಲೊಡೆಯರು. ಕೈಯಲ್ಲಳಿದರೆ ಆ ಹಣ ಶಾಖಾಯ, ಲವಣಾಯ, ಎಂದು ಖಂಡಿತ ಖರ್ಚಾದೀತೆಂಬ ಭಯದಿಂದ ಅದೇ ದಿನ ಬೇಂಕಿಗೆ ತುಂಬಿಸಲು ಹೊರಟಿದ್ದೆ. ಒಡನೆಯೇ ಟೈ, ಚೈ, ಚೈ, ಚೈ, ಎಂದು ಗಂಟುಬಿದ್ದಳು ಮಗಳು ಚೇಚ್ಚಮ್ಮ. ಅವಳನ್ನು ರಮಿಸಿ, ಕಣ್ಣು ತಪ್ಪಿಸಿ ಹೇಗೂ ಹೊರಡುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಬೇಂಕು ಮುಚ್ಚಿದ್ದುದರಿಂದ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಕೈಹೊತ್ತು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಮರಳಿದೆ.

ಸುಮಾರು ಐದು ಘಂಟೆಯ ಸಮಯ ಸಮೀಪಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಛೇಚ್ಚಮ್ಮ ನಿಯಮದಂತೆ ಮೆರವಣಿಗೆಗೆ ಅಣಿಯಾದಳು. ಯಥಾಪ್ರಕಾರ ಅವಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಮೈದಾನಿನತ್ತ ಹೋದೆ. ನಿತ್ಯದ ಕುಳಗಗಳೊಡನೆ ನಾನೂ ಹರಟೆಗೆ ಕುಳಿತೆ. ಚೇಚ್ಚಮ್ಮನೂ ಸರಿಪ್ರಾಯದ ಮಕ್ಕಳೊಡನೆ ಆಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ಇಲ್ಲ, ಯುದ್ಧಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಸ್ವತಂತ್ರಭಾರತದ ಯಾವುದೋ ರಾಜಕೀಯದ ಮಹಾ ಸಮಸ್ಯೆಯೊಂದು ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಚರ್ಚೆಗೆ ಬಂದುದರಿಂದ ಸಮಯ ಸುಮಾರು 7½ಯತ್ತ ಸರಿದಿದ್ದರೂ ಅಲ್ಲಿಂದ ಕದಲಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ಕೊನೆಗೆ ಚೇಚ್ಚಮ್ಮನ ಬಲವಂತ ತಾಳಲಾರದೆ, ಚರ್ಚೆ ಅರ್ಧದಲ್ಲೇ ಮುರಿದು ಅರೆನಿದ್ದೆಯ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಅವಳನ್ನು ಹೊತ್ತುಕೊಂಡೇ ಮನೆಗೆ ಮರಳಿದೆ. ಏಕೋ ಎಡದ

ಭಾಗ ಒಂದೇ ಸಮನೆ ಅದುರುತ್ತಿತ್ತು. ಒಳ್ಳೆಯ ಶಕುನವಲ್ಲವೆಂದು ಮನಸ್ಸೂ
ಮಾರ್ನುಡಿಯುತ್ತಿತ್ತು.

ಮನೆಗೆ ಬಂದು ತುಸು ಹೊತ್ತು ಛೇಚ್ಚಮ್ಮ ಆಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ನಾನೂ ನನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೆ
ಯಾವುದೋ ನನ್ನ ಸಾಲಮೂಲಗಳ ತಪ್ಪೆಯನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಮಗ್ನನಾಗಿದ್ದೆ.
ಅವಳೂ ಸಂಜೆ ವಿಹಾರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದ ಛೇಚ್ಚಮ್ಮನ ಬಟ್ಟೆ ಬದಲಾಯಿಸುವುದರಲ್ಲಿ
ತೊಡಗಿದ್ದಳು. ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯಲ್ಲೇ ಒಳಗಿನಿಂದ ಬಿರುಗಾಳಿಯಂತೆ ತೂರಿಬಂದ ಅವಳ
ಚೀರಾಟವನ್ನು ಕೇಳಿ ಬೆಚ್ಚಿಬಿದ್ದೆ ನಾನು. ಏನೋ ಅನಾಹುತ ನಡೆದಿದೆ; ಹಾಪೋ
ಹುಲಿಯೋ ಎಂದು ನಾನು ವಾಯುವೇಗದಿಂದ ಒಳಗೆ ಧಾವಿಸಿದೆ. “ಏನಿದು
ಮಕ್ಕಳಾಟಿಕೆ! ಮಗುವಿನ ಡಾಬನ್ನು ಎಲ್ಲಿ ಕಳೆದಿರಿ?” ಎಂದು ಕೊಪಾವೇಶದಿಂದ
ಕಣ್ಣರಳಿಸಿ ಕೇಳಿದ ಅವಳ ಬಿರುನುಡಿಯ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ... ಮಂಕನಂತೆ ನಿಂತು... ಡಾಬು...
ಡಾಬು ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದೆನೇ ಹೊರತು ಬೇರನೂ ಉತ್ತರಿಸಲಾಗಲಿಲ್ಲ ನನ್ನಿಂದ. ತಲೆತಿರುಗಿ ಅಲ್ಲೇ
ಕುಕ್ಕರಿಸಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಕುಳಿತಿದ್ದೆ ಏನೋ ನಿಜ. ಆದರೆ ಅವಶನಾಗಿದ್ದ ನನಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ
ಸಮಯ ಏನೇನು ನಡೆಯಿತೋ ತಿಳಿಯದು. ದುಃಖಗೊಂಡ ಅವಳು ಮಗುವನ್ನು
ಹೊಡೆಯುತ್ತಿರುವಾಗಲೇ ಎಚ್ಚರ ನನಗೆ. ಡಾಬು, ಡಾಬು, ಎಂದು ಕನವರಿಸಿಕೊಂಡು
ಒಡನೆಯೇ ಮೈದಾನಿನತ್ತ ಓಡಿದೆ. ಮಕ್ಕಳು ಆಡಿದಲ್ಲೆಲ್ಲ ಬಹು ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಹುಡುಕಿದೆ.
ಹೋಗಿ ಬಂದ ದಾರಿಯನ್ನೂ ನಾಲ್ಕಾರು ಬಾರಿ ಶೋಧಿಸಿ ನಿಷ್ಫಲನಾದೆ. ಹಿಂದೊಮ್ಮೆ
ಅವಳ ಬಳಿಗಳ ಕಳವಿನ ಪ್ರಸಂಗದಲ್ಲಿ ಎರಡಾಣೆಯ ನಿಧಿಯನ್ನು ನುಂಗಲು ನಾನೇ ಅವಳ
ಬಳಿಗಳನ್ನು ಬಚ್ಚಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದೆನಾದ್ದರಿಂದ ಈ ಭಾರಿಯೂ ಇದೆಲ್ಲ ನನ್ನದೇ ತಂತ್ರವೆಂದು
ಅವಳ ಸಿದ್ಧಾಂತ. ಎಷ್ಟು ಪರಿಯಾಗಿ ನನ್ನ ನಿರ್ದೋಷಿತ್ವವನ್ನು ಸಮರ್ಥಿಸಿಕೊಂಡರೂ
ಅವಳು ನಂಬಲಾರಳು. ಮೊಸಳೆಯ ಕಥೆ ನೆನಪಾಯಿತು ನನಗೆ. ಆಗದೆ ಇದ್ದುದನ್ನು
ವಿನೋದಕ್ಕಾಗಿ ಅಂದು ಆದಂತೆ ನಟಿಸಿದರೆ ಅಸ್ತು ದೇವತೆ ‘ಸೈ’ ಎಂದು ಇಂದು ನನಗೆ
ಕೈಕೊಟ್ಟಿತಲ್ಲಾ ಎಂದು ಚಿಂತಿಸಿದೆ.

ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಮಗುವೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಕೃತವಾಗುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ ಡಾಬು ಮಗುವಿಗೆ
ದೊಡ್ಡದಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಇದನ್ನು ಮೇಲಿಂದ ಮೇಲೆ ಅವಳು ನನ್ನ ಗಮನಕ್ಕೆ ತಂದಿದ್ದಳು.
ಮನೆಯಿಂದ ಮಗುವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಹೊರಟಾಗಲೆಲ್ಲ ‘ಜಾಗ್ರತೆ, ಜೋಕೆ’ ಎಂದು
ಬೆದರಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು ಬೇರೆ. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಅಜಾಗ್ರತೆಯೇ ಇದಕ್ಕೆಲ್ಲ ಕಾರಣವೆಂದು
ಯಾರೂ ಹೇಳುವಂತಿತ್ತು. ರಾತ್ರಿ ಎಲ್ಲ ನಿದ್ರೆಗೆಟ್ಟು ಇಬ್ಬರೂ ವಾದಿಸಿದವು. “... ಮೊದಲ
ಮಗುವಿಗೆ ತೌರಿನಲ್ಲಿ ತೊಡಿಸಿದ ಡಾಬು... ನಾಲ್ಕು ಪವನು... ನೀವೇ ಏನೋ
ಮಾಡಿದಿರಿ... ಏನೂ ತಿಳಿಯದವರಂತೆ ನಟಿಸುತ್ತೀರಿ.... ನನ್ನ ಜೀವ ಹಿಂದುವುದೆಂದರೆ
ಮುಂಚಿನಿಂದಲೂ...” ಹೀಗೆ ಮೇಲಿನ ಒಂದೊಂದೇ ಪಲ್ಲವಿಯನ್ನು ಹಾಡುತ್ತಾ
ಒಂದೊಂದು ಗಂಟೆ ಬಿಕ್ಕಿ ಬಿಕ್ಕಿ ಅಳುವುದು. ರಾತ್ರೆಯೆಲ್ಲ ಹೀಗೆಯೇ ಸಾಗಿತ್ತು ಅವಳ
ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ. ನಡುವೆ ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ನನ್ನ ಮಗಳು “ಛೇ, ಚ್ಚೇ, ಚ್ಚೇ ಚ್ಚೇ” ಎಂದು

ಬಾಯ್ಲೆರೆದರೆ ಸರದಿಯಂತೆ ಬಿಗಿಯಾಗಿ ಎರಡೆರಡೇಟು ಬಾರಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಮಗುವಿನ ಚೀರಾಟ ಕೇಳಿದಾಗ ಹಬ! ಹಬ! “ಬೇಡಿಯಾದರೂ ಡಾಬು ತಂದೇ ಶುದ್ಧ” ಎಂದು ತನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ನಿರ್ಧರಿಸಿಕೊಂಡಿತ್ತು ನನ್ನ ಮನಸ್ಸು. ಏಕೆಂದರೆ ಅಂದು ಅವಳು ಅತ್ತು ಕಣ್ಣೀರ್ಗರೆದಷ್ಟು ಹಿಂದೆಂದೂ ಕಣ್ಣೀರ್ಗರೆದಿಲ್ಲ. ಮಾತುಮಾತಿಗೆ ನನ್ನನ್ನೇ ಕೆಣಕುತ್ತಿದ್ದಳು! ನನ್ನ ಮೇಲೆಯೇ ಸಂದೇಹ!! ನಾನೇ ಅವಿವೇಕಿ. ಮೋಸಗಾರ!!! ಕೇವಲ ನಾಲ್ಕು ಪವನುಗಳಿಗೆ... ಅವಳು ನನ್ನನ್ನು ನಂಬಲಾರಳು. ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ನನ್ನ ಪೌರುಷವೂ ಜಾಗೃತವಾಗುತ್ತ ಬಂತು. ರಾತ್ರೆಯೆಲ್ಲ ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಊಟೋಪಚಾರವಾಗಲೀ ನಿದ್ರೆಯಾಗಲೀ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರಿಂದ ಕಾಗೆಯಂತೆ ಬೆಳಕು ಹರಿಯುವುದನ್ನೇ ಕಾದಿದ್ದೆ ನಾನು. ಬೆಳಗಾಗುತ್ತಲೇ ಬೀದಿಗೋಡಿ, ಹೋಟೆಲು ನುಗ್ಗಿ ಹಸಿವಿನ ಬಾಧೆಯನ್ನು ಮೊದಲು ನೀಗಿಸಿಕೊಂಡೆ. ಲಕ್ಷ್ಮೀ ಜುವೆಲ್ಲರಿ ಮಾರ್ಟಿನ ಅಂದಿನ ಮೊದಲನೇ ಗಿರಾಕಿಯೇ ನಾನು. 210 ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ತೆತ್ತು ಹೊಸ ಡಾಬನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡೇ ಮನೆ ಸೇರಿದೆ. ಅದನ್ನು ಕಂಡ ಅವಳ ಆನಂದಕ್ಕೆ ಪಾರವೇ ಇಲ್ಲ. ಮೊದಲು ಹಿಂದಕ್ಕೂ ಮುಂದಕ್ಕೂ ತಿರುಗಿಸಿ ನೋಡಿ ಸಮಾಧಾನಪಟ್ಟುಕೊಂಡಳು. ಆದರೆ ಮತ್ತೂ... ಸಂದೇಹ ಅವಳಿಗೆ. ಜುವೆಲ್ಲರಿ ಮಾರ್ಟಿನ ಕೇಶ್ ಬಿಲ್ಲನ್ನು ಕಂಡ ನಂತರವೇ ಅವಳು ಅದನ್ನು ಪೂರ್ಣ ನಂಬಿದಳು, ಇದು ಖಾತ್ರಿ ಚೆನ್ನವೆಂದು.

ಅಂತೂ ಹೋಟೆಲೊಡೆಯರ ಇನ್ನೂರೆನ್ನಿನ ಹಣ ಈ ರೀತಿ ಅಪವ್ಯಯವಾಗಿ ಅಪಕೀರ್ತಿ ಬಂತಲ್ಲಾ ಎಂದು ಮುಮ್ಮಲ ಮರುಗಿದೆ. ಹೆಂಗಸರಿಗೇನು ಗೊತ್ತು; ಗಂಡಸರ ವ್ಯವಹಾರದ ಕಷ್ಟಸುಖ. ಈಗಲ್ಲಾದರೂ ಅವಳ ಎರಡಾಣೆ ನಿಧಿ ಇದ್ದಿದ್ದರೆ?? ಮುಂದಿನ ನಾಲ್ಕಾರು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಮೈ ಅನ್ನುವುದಕ್ಕಿಂತಲೂ ತಲೆಯೇ ಚೆನ್ನಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಏಕೋ, ಏನೋ, ಯಾವುದೂ ಬೇಡವಾಗಿದೆ.

★★★

ಇನ್ನೂರಿನ ಪ್ರೀಮಿಯಂ ಹಣ ಪಾವತಿಯಾಗಿ 15 ದಿನಗಳಾದರೂ ಬೀರೂರಿನ ಸಾಹುಕಾರರಿಗೆ ಪಾಪ ರಶೀದಿ ತಲಿರಲಿಲ್ಲವಂತೆ. ಅವರಿಗೇನು ಗೊತ್ತು; ಛೇಚ್ಚಮ್ಮನ ಡಾಬಿನ ಸಮಾಚಾರ. ಸುಮಾರು 15 ದಿನ ಕಳೆದ ನಂತರ ಸಾಹುಕಾರರು ನನಗೆ ಭೆಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಇನ್ನೂ ರಶೀದಿ ಬಾರದೆ ಇರುವ ಕಾರಣವನ್ನು ನನ್ನೊಡನೆ ಕೇಳಿದರು. ಇಂದು ಯಾ ನಾಳೆಯೇ ಬರಬಹುದೆಂದು ಅವರನ್ನು ಸಮಜಾಯಿಸಿ ಹೇಗೋ ಒಮ್ಮೆ ಅವರಿಂದ ಪಾರಾದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ ಅಲೆದು ಹೇಗೋ 150 ರೂಪ್ಯಗಳನ್ನು ಸಾಲವಾಗಿ ಸಂಪಾದಿಸಿ ಉಳಿದ 100 ರೂಪ್ಯಗಳಿಗೆ ಯಾವ ದಾರಿಯೂ ಕಾಣದೆ ಪೆಚ್ಚುಮೋರೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಮನೆ ಸೇರಿದೆ. “ಈ ಹೊತ್ತಾದರೂ ಇನ್ನೂರಿನ ಹಣವನ್ನು ಬೇಂಕಿಗೆ ತುಂಬಿಸದಿದ್ದರೆ ಮರ್ಯಾದೆ ಉಳಿಯುವಂತಿಲ್ಲ” ಎಂಬ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಅವಳಿಗೂ ತಿಳಿಯಹೇಳಿದೆ. ಈ ಹಿಂದೆಯೂ ಮಾನಹೋಗುವ ಒಂದೆರಡು ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಅವಳ ಚೆನ್ನವನ್ನು ಬೇಂಕಿನಲ್ಲಿ ಒತ್ತೆಯಿಟ್ಟು ಸಾಲ ಪಡೆದುದುಂಟು. ಆದರೆ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ನಾಲ್ಕಾರು

ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಅಂತಹ ಸ್ಥಿತಿ ಬಂದಿರಲಿಲ್ಲ. “ಆದಷ್ಟು ಬೇಗನೆ ಬಿಡಿಸೋಣ” ಎಂದು ಅವಳ ಮನವೊಲಿಸಿ ಹೇಗಾದರೂ ಈ ಬಾರಿಯೂ ಒಂದು ಚೈನನ್ನೂ, ಒಂದು ಜತೆ ಬಳೆಯನ್ನೂ, ಅವಳಿಂದ ಪಡೆದು ಬೇಂಕಿನ ದಾರಿ ಹಿಡಿದೆ. ಅವಳ ಹಳೆ ಚೈನು ಮತ್ತು ಬಳೆಗಳು ಹೊಸ ರೂಪ ತಾಳಿದಂದಿನಿಂದ ಅವು ಬೇಂಕಿನ ಮುಖ ಕಾಣುವುದು ಇದೇ ಮೊದಲು; ಎಂಬ ಕಳವಳವೂ ನನ್ನನ್ನು ಪೀಡಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಈ ಬಾರಿಯ ಅನಾಹುತವೇ ಎಲ್ಲದಕ್ಕೂ ಕಾರಣವಾಯಿತು.

ಬೇಂಕಿನ ಏಜಂಟರು ನನಗೇನೂ ಹೊಸಬರಲ್ಲ, ತೀರ ಪರಿಚಿತರು. ದೂರದ ಬಾದರಾಯಣ ಸಂಬಂಧ ಕೂಡಾ. ಕಂಡಕಂಡಲ್ಲಿ ಪರಸ್ಪರರು ಕೈಮುಗಿದುಕೊಂಡು ಗಳಿಸಿಕೊಂಡ ವಿಶ್ವಾಸ ಬೇರೆ ಉಂಟು. ಆಭರಣಗಳನ್ನು ಅವರ ಕೈಯಲ್ಲಿತ್ತು 100 ರೂಪ್ಯಾಗಳ ಅವಶ್ಯಕತೆಯನ್ನು ತಿಳಿಸಿದೆ. ಅವರು ವಾಡಿಕೆಯಂತೆ ಸರಾಫರೊಡನೆ ಆ ಆಭರಣಗಳನ್ನಿತ್ತು ಬೇರೊಬ್ಬರ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದರು. ಸರಾಫರು ಒಂದೆರಡು ನಿಮಿಷಗಳ ನಂತರ ಪುನಃ ಬಂದು ಏಜಂಟರೊಡನೆ ಕಿವಿಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಏನೋ, ಹೇಳಿ, ಆ ಆಭರಣಗಳನ್ನು ಏಜಂಟರ ಕೈಯಲ್ಲಿಟ್ಟು ಹೊರಟುಹೋದರು. ಬರೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಏಜಂಟರ ಮುಖಭಂಗಿ ಬರಬರುತ್ತ ಉಗ್ರವಾಗತೊಡಗಿತು. ಯಾವುದೂ ಅರ್ಥವಾಗದ ನಾನು ಮಿಕಮಿಕನೇ ಅವರ ಮುಖವನ್ನೇ ದಿಟ್ಟಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ. ಏಜಂಟರ ಕುರ್ಚಿ “ಧಡಾರನೆ” ಶಬ್ದವಾಯಿತು. ಅವರು ಧಿಗ್ಗನೆ ಎದ್ದು ನನ್ನ ಚೈನನ್ನೂ ಬಳೆಗಳನ್ನೂ ನನ್ನ ಮುಖದತ್ತ ಎಸೆದು “ರೋಲ್ಡ್‌ಗೋಲ್ಡಿಗೆ ನಮ್ಮ ಬೇಂಕಿನಲ್ಲಿ ಹಣ ಸಿಗಲಾರದಯ್ಯ! ಬೇರೆ ಯಾರನ್ನಾದರೂ ಪೋಲೀಸರಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿಬಿಡುತ್ತಿದ್ದೆವು!! ಇಂತಹ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಇನ್ನು ಮುಂದಕ್ಕೆ ಕೈ ಹಚ್ಚಬೇಡ!!! ಕ್ಷಣಕಾಲ ಇಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲಬೇಡ! ಜೋಕೆ! ಹೊರಡು” ಎಂದು ಮಾಡಿನ ಹಂಚುಗಳು ಹಾರುವಂತೆ ಕಿರುಚಿಕೊಂಡರು. ಬೇಂಕಿನ ನೌಕರರೆಲ್ಲಾ ಏಕಕಾಲದಲ್ಲಿ ಧಾವಿಸಿ ಬಂದು ವಿಚಿತ್ರ ಪ್ರಾಣಿಯನ್ನು ಕಾಣವಂತೆ ನನ್ನನ್ನೇ ಪಿಳಿಪಿಳಿ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರು. ತಲೆಯಿಂದ ಪಾದದ ವರೆಗೂ ಬೆವರಿಟ್ಟಿತು. ಕೈಕಾಲುಗಳ ಶಕ್ತಿ ಉಡುಗಿತ್ತು, ನಾಲಿಗೆ ಒಣಗಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಓಡಲೂ ದಾರಿಗಾಣದೆ ಬೆರ್ಚ್‌ಪ್ಲಾನಂತೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಕೆಲಹೊತ್ತು ಕುಳಿತುಬಿಟ್ಟೆ. ಯಾವುದೂ ಅರ್ಥವಾಗಲೊಲ್ಲದು, ಮನೆಯ ದಾರಿ ಹಿಡಿಯಲೋ ಅಥವಾ ಎಲ್ಲಾದರೂ ತೀರ್ಥಯಾತ್ರೆಗೆ ಓಡಿಹೋಗಲೋ ಎಂದು ತರ್ಕಿಸುತ್ತಿತ್ತು ಮನಸ್ಸು. “ಸಂಜೆ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ವಿವರವಾಗಿ ತಿಳಿಸುವೆ” ಎಂದು ಏಜಂಟರೊಡನೆ ಕ್ಷಮೆ ಕೇಳಿ ಮನೆಯ ದಾರಿ ಹಿಡಿದೆ. ಮನೆಗೆ ಬಂದು ಮೊದಲ ಕೆಲಸವೆಂದರೆ - ಇದ್ದ ಶಕ್ತಿಯನ್ನೆಲ್ಲ ಸಂಗ್ರಹಿಸಿ ಅವಳ ಕಪಾಲದ ಮೇಲೆ ಫಳಿರನೇ ಎರಡೋ, ನಾಲ್ಕೋ, ಏಳು ಬಿಗಿದು ಅವಳ ಚೈನನ್ನೂ ಬಳೆಗಳನ್ನೂ ಅವಳ ಮುಖದ ಮೇಲೆ ಎಸೆದುದು. ನಾನಿತ್ತ ಏಳುಗಳನ್ನು ಹಸನ್ಮುಖದಿಂದಲೇ ಸಹಿಸಿ, ಕೂಡಲೇ ಹಳೆಯ ಬಳೆ ಜತೆಯನ್ನೂ ಚೈನನ್ನೂ 2 ಡಾಬುಗಳನ್ನೂ ತಂದು ನನ್ನ ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟಳು. ಪುನಃ ಅರ್ಥವಾಗದ ಸಮಸ್ಯೆ ನನಗೆ, ಹೊಸ

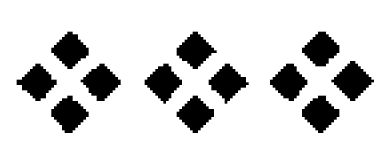
ಮತ್ತು ಹಳೆಯ 2 ದಾಬುಗಳು! ಒಂದಿನದೇ ಹಳೆಯ ಬಳೆಗಳು!! ಅದೇ ಒಂದಿನ ಹಳೆಯ ಚೈನು!!! ಅಲ್ಲೇ ಕೆಳಗೆ ಬಿದ್ದಿರುವ ರೋಲ್ಡ್‌ಗೋಲ್ಡಿನ ಚೈನು, ಬಳೆಗಳು!!!

ಸಿಟ್ಟಿನ ಉರಿ ತುಸು ಶಾಂತವಾಗುತ್ತಾ ಬಂದುದನ್ನು ಕಂಡು ಅವಳೆ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ವಿವರಿಸಿದಳು. ಅವಳು ವಿವರಿಸಿದ ವಿಚಾರ ಬಹು ಸ್ವಾರಸ್ಯವಾಗಿದ್ದಿತು; ಅಂದರೆ ನಾನೊಬ್ಬ ಹುಂಬನೆಂದು ನೀವು ತಿಳಿಯಬಹುದು. ನಡುನಡುವೆ ಕಣ್ಣೆರ್ಗರೆಯುತ್ತಾ ಅಳುತ್ತಾ, ನಗುತ್ತಾ, ಕಥೆಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹೇಳಿ ಮುಗಿಸಿ ಒಡನೇ “ಹಂಸಕ್ಷೀರ ನ್ಯಾಯದಂತೆ” ಕ್ಷಮಿಸಿಬಿಡಬೇಕೆಂದು ಗಿಟ್ಟಿಯಾಗಿ ನನ್ನ ಕಾಲುಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಕಣ್ಣೆರ್ಗರೆದಳು. ಜತೆಗೆ ನನ್ನ ಕೈಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡಿದ್ದಳು! ಗೋಮಟನಂತೆ ನಿಂತ ನನಗೆ ಏನು ಮಾಡಲೂ ದಾರಿ ತೋರಲಿಲ್ಲ. ರೋಲ್ಡ್‌ಗೋಲ್ಡಿನ ಬಳೆಗಳನ್ನೂ ಚೈನನ್ನೂ ಅವಳು ಒತ್ತೆ ಇಡಲು ನನಗಾಗಿ ತಯಾರಿಸಿಕೊಂಡದ್ದೆಂದೂ, ಒಂದಿನ ಬಳೆಯ ಪ್ರಕರಣದ ಬಗ್ಗೆ ದಾಖಲೆ ಪ್ರಕರಣವನ್ನು ಉದ್ದೇಶಪೂರ್ವಕವಾಗಿಯೇ ರಚಿಸಿದುದೆಂದೂ ಅವಳ ವರದಿಯಿಂದ ತಿಳಿದುಬಂತು; ನನಗೆ, ದಾಖಲೆ ಪ್ರಕರಣ ಮುಯ್ಯಿಗೆ ಮುಯ್ಯಿಗೆ; ಆದರೆ, ರೋಲ್ಡ್‌ಗೋಲ್ಡಿನ ಆಭರಣವನ್ನು ಒತ್ತೆ ಇಡಲು ಕೊಟ್ಟು, ನನ್ನನ್ನು ಬೇಂಕಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿ ಅವಮಾನಪಡಿಸಿದ್ದು ಈ ಸೇಡಿನ ಬಡ್ಡಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಎಂದುಕೊಂಡೆ. ತೌರಿನಿಂದ ಅವಳು ನನಗಾಗಿ ತಯಾರಿಸಿ ತಂದ, ಹೊಸ ಆಭರಣಗಳನ್ನು ತನ್ನ ಕಾರ್ಯಸಾಧನೆಗಾಗಿ ಇಂದಿನವರೆಗೂ ಮೈಯಲ್ಲೇ ಧರಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದು ಇಂದು ಅದರ ಉಪಯೋಗವನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಪಡೆದುಕೊಂಡಳು. ಹೆಣ್ಣಿನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಮೊಳೆತು ಬಲಿತ ಪ್ರತೀಕಾರವೃಕ್ಷ ಕೊಡುವ ಫಲ ಎಂತಹದೆಂಬುದು ನನಗೆ ಅಂದೇ ಮನವರಿಕೆಯಾಯಿತು.

ಸೋಲನ್ನೊಪ್ಪಿ ಸುಮ್ಮನೆ ಕುಳಿತ ಹೆಣ್ಣು ಹೃದಯ ಸಮಯ ಬಂದಾಗ ತನ್ನ ಸೇಡನ್ನು ತೀರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಬಗ್ಗೆ ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಹಿಂತೆಗೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ಮೇಲಿಂದ ಮೇಲೆ ಕಣ್ಣೀರು ಸುರಿಸಿಯೂ, ಒಂದಕ್ಕೆ ಹನ್ನೊಂದಾಗಿ ನನಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿಯೂ ಈಗ ಆಗಾಗ್ಗೆ ತನ್ನ ಅವಿವೇಕದ ಬಗ್ಗೆ ಪುನಃ ಕಣ್ಣೀರು ಸುರಿಸುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ. ಇನ್ನೂ ಅವಳ ಕಣ್ಣೀರ ಕಾಲುವೆ ಬತ್ತಲಿಲ್ಲ. “ಅನವಶ್ಯಕವಾಗಿ ಒಂದು ಡಾಬನ್ನು ಕ್ರಯಕ್ಕೆ ಕೊಂಡೆವಲ್ಲಾ” ಎಂದರೆ “ಮುಂದಕ್ಕೆ ಹುಟ್ಟಿರುವ ಕೂಸಿಗಾಯಿತು ಎನ್ನುತ್ತಾಳೆ” ಅವಳು. ಮೊನ್ನೆಯಿಂದ ಪುನಃ ದಿನಕ್ಕೇರಡಾಣೆಯಂತೆ, ಕೊಡುತ್ತಾ ಬರಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಅವಳ ಬಳಿಯಿರುವ ಬ್ರಹ್ಮಾಸ್ತ್ರ ಕಣ್ಣೀರು. ಸುಖವಾಗಲೀ ಕಷ್ಟವಾಗಲೀ ದಿನಕ್ಕೇರಡಾಣೆ ಎಸೆಯುತ್ತಿರುವುದೇ ಕ್ಷೇಮ. ಏನನ್ನುವಿರಿ?

ಸೈವಾಮೃತಲತಾರಕ್ತಾ ವಿರಕ್ತಾ ವಿಷವಲ್ಲರೀ||

ಬಿಂದಿಗೆವ್ವನ ಕುಡಿಕೆ ಹಣ

- ವತ್ಸನ

ಪಕ್ಕದ ಕೋಣೆಯಿಂದ ಯಾವುದೋ ಬೆಕ್ಕಿನ ಮರಿಯ ಆಕ್ರಂದನ ಹೊರಹೊಮ್ಮುತ್ತಿತ್ತು. ಸರಿ, ಶರಲೇಖ ತನ್ನ ಕೊಳಲು ಬಾರಿಸೋದನ್ನ ಪ್ರಾಕ್ಟೀಸ್ ಮಾಡ್ತಾ ಇದಾನೆ. ಇನ್ನು ಒಂದು ಅರ್ಧ ಘಂಟೆ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಬಿಟ್ಟೆ, ಬದುಕೆ ಅಂದುಕೊಂಡು ಸೈಕೆ ತಗುಲಿಸಿ ವಾಕಿಂಗ್ ಗೆ ಹೊರಟೆ. ಹಿಂತಿರುಗುಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಪುನಃ ಶಾಂತಿ ನೆಲಸಿತ್ತು. ಕಳೆದ ಒಂದು ತಿಂಗಳಿನಿಂದ ಶರಲೇಖನಿಗೆ ಬಿಡುವಿಲ್ಲದ ಕೆಲಸ. ಕೆಲಸದ ಟೆನ್ಷನ್ ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಕೊಳಲು ಬಾರಿಸುವಿಕೆ ಅವನ ಪ್ರವೃತ್ತಿ. ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದ್ದಾಗ ಊಟ ತಿಂಡಿಗಳ ಪರಿವೆಯೇ ಇರುವುದಿಲ್ಲ ಅವನಿಗೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಕಳೆದ ಒಂದು ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ಅವನ ಆರೋಗ್ಯ ತಕ್ಕಮಟ್ಟಿಗೆ ಹದಗೆಟ್ಟಿತ್ತು. ಒಂದೆರಡು ವಾರಗಳ ಕಾಲ ಇವನು ಬೆಂಗಳೂರಿನ ರುಂಝುಟ್ ಬಿಟ್ಟು ಎಲ್ಲಾದರೂ ದೂರ ಹೋಗಿ ಬಂದ್ರೆ ಆರೋಗ್ಯ ಸುಧಾರಿಸಬಹುದೇನೋ ಎಂದುಕೊಂಡು ಬೆಳಗಿನ ತಿಂಡಿ ತಿನ್ನುತ್ತಿದ್ದಾಗ ನಮ್ಮ ಪಾಲಿಡೇ ಬಗ್ಗೆ ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸಿದೆ

‘ಫಾರೆಸ್ಟ್ ಆಫೀಸರ್ ರಾಮಚಂದ್ರ ಗೌಡರು ಫೋನ್ ಮಾಡಿದ್ರು. ‘ನೀವಿಬ್ಬು ನಮ್ಮ ಗೆಸ್ಟ್ ಹೌಸಿಗೆ ಬಂದು ಒಂದು ವಾರ ಆರಾಮವಾಗಿದ್ದು ಹೋಗಿ. ಶರಲೇಖನಾರ್ ಹತ್ರ ಮಾತಾಡಿ ಡೇಟ್ ಕನ್ಫರ್ಮ್ ಮಾಡಿ. ಮಿಕ್ಕದ್ದೆಲ್ಲಾ ನಾನು ನೋಡ್ಕೊತೀನಿ’ ಅಂದ್ರು. ಏನಂತೀಯಾ’.

‘ಅದ್ಯಾವ ಕಾಡಿನ ಕೊಂಪೇಗೆ ಕರ್ಕೊಂಡು ಹೋಗ್ತೀಯಾ ಮಾರಾಯಾ.. ಅಲ್ಲಿದ್ದೆ ಒಂದೇ ದಿನಕ್ಕೆ ಬೋರ್ ಹೊಡೆದುಬಿಡುತ್ತೆ. ಒಂದು ಕಳ್ಳತನವೇ, ಕೊಲೆಯೇ, ರಾಜಕೀಯ ಮಸಲತ್ತೇ ಏನೂ ಇರೋಲ್ಲ ಅಲ್ಲಿ. ಅಂದ್ವಾಗೆ ಎಲ್ಲಂತೆ ಅವನ ಗೆಸ್ಟ್ ಹೌಸು?’

‘ಬಿಳಿಗಿರಿರಂಗನ ಬೆಟ್ಟದಲ್ಲಿ. ತುಂಬಾ ಬ್ಯೂಟಿಫುಲ್ಲಾಗಿದೆ ಅಂತ ಲಸ್ತದ ಹೇಳ್ತಾ ಇದ್ದೆ. ಶರಲೇಖ ಖಂಡಿತಾ ನೀನು ಇಲ್ಲ ಅನ್ನಬೇಡ. ಒಂದು ನಾಕುದಿನ ಬೆಂಗಳೂರು ಬಿಟ್ಟರೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಮೈತುಂಬಿಕೊಬೋದು ನೀನು. ಒಳ್ಳೇ ಹಲ್ಲಿತರಾ ಆಗ್ಗಿಟ್ಟಿದ್ದೀಯಾ.’ ಅಂತಲ್ಲಾ ತಾಕೀತುಮಾಡಿ, ಅವನನ್ನ ಒಪ್ಪಿಸಿ ಗೌಡರಿಗೆ ಫೋನ್ ಮಾಡಿ ಕನ್ಫರ್ಮ್ ಮಾಡಿದೆ.

ಫಾರೆಸ್ಟ್ ಗೆಸ್ಟ್ ಹೌಸ್ ಬಹಳ ಅನುಕೂಲವಾಗಿತ್ತು. ನಮ್ಮ ಊಟಉಪಚಾರಗಳಿಗೆ ಅಂತಲೇ ಒಬ್ಬ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಬಾಣಸಿಗ. ದಿನಸಿ ಸಾಮಾನುಗಳೆಲ್ಲಾ ಇಪ್ಪತ್ತು ಕಿಲೋಮೀಟರ್ ದೂರದ ಚಾಮರಾಜನಗರದಿಂದ ತರುತ್ತಿದ್ದರು. ಮುಂಗಾರಿನ ಪ್ರಾರಂಭದ ದಿನಗಳು. ತಣ್ಣಗಿನ ಹವೆ. ಎಲ್ಲಲ್ಲಿ ನೋಡಿದರೂ ಹಸಿರಿನ ಹರಹು. ನನಗಂತೂ ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಮೂರೇ ಗೇಣು ಅನ್ನಿಸಿತ್ತು. ಹೋದ ಮೊದಲಲ್ಲಿ ಗೊಣಗುತ್ತಿದ್ದ ಶರಲೇಖ, ಕ್ರಮೇಣ ಆ ಸ್ಥಿಗ್ಧ

ಸೌಂದರ್ಯಕ್ಕೆ ಮಣಿದು ಗೆಲುವಾದ. ಸಂಜೆ ರೇಂಜರ್ ಕಪ್ಪಣ್ಣ ಜೀಪ್ ತಂದು ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಸಫಾರಿಗೆ ಕರೆದ. ಕಾಡಿನ ಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನ ಏನು ನೋಡೋದು ನೀನು ಹೋಗಿ ಬಾ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಶರಲೇಖ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡ. ಸರಿ ಈ ಊರಿನ ಪ್ರಾಣಿಗೆ ಹಾಲಿಡೇ ಬೇರೆ ದಂಡ ಅಂದುಕೊಂಡು ನಾನು ಒಬ್ಬನೇ ಕಪ್ಪಣ್ಣನ ಜೊತೆ ಹೊರಟೆ. ಕಾಡಿನ ಅಂಚಿನಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಜೀಪನ್ನು ಹತ್ತಿಕೊಂಡ. ಅವನಿಗೆ ಪ್ರಾಣಿಗಳ ಜಾಡು ಚೆನ್ನಾಗಿ ತಿಳಿಯುತ್ತೆ ಅಂತ ಹತ್ತಿಸಿಕೊಂಡೆ, ಸೋಲಿಗರವನು ಅಂತ ರೇಂಜರ್ ವಿವರಣೆ ನೀಡಿದ.

‘ಏನಯ್ಯಾ ನಿನ್ನ ಹೆಸರು?’ ಎಂದು ನಾನು ಕುಶಲ ವಿಚಾರಿಸಿದೆ.

‘ಸಮ್ಮೋಗೆ ತಮಟೆ ಬುದ್ದೀ’ ಅಂದ ಅವ.

ಸಫಾರಿ ಚೆನ್ನಾಗಿಯೇ ಆಯಿತು. ಅಂದರೆ ಜಿಂಕೆ, ಆನೆಗಳು ಹೇರಳವಾಗಿ ಕಂಡವು. ಹಿಂತಿರುಗುವಾಗ ಕಪ್ಪಣ್ಣ ಸುಮ್ಮನಿರಲಾರದೇ,

‘ಏ ತಮಟೇ, ಇವರ್ಯಾರು ಗೊತ್ತೇನೋ. ಇವರೂ ಇವರ ಫ್ರೆಂಡ್ಸ್ ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಪತ್ತೇದಾರ್, ತಿಳೀತಾ’ ಅಂದುಬಿಟ್ಟ. ತಮಟೆಗೆ ಕಿವಿ ನೆಟ್ಟಗಾಯಿತು. ‘ಅಂಗ್ರಾ, ಅಂಗಾರೆ ನಮ್ಮ ಬಿಂದಿಗೆವ್ವನ ಕುಡಿಕೆ ಹಣ ಪತ್ತೇ ಹಚ್ಚಾರೇನ್ ಸೋಮೆ? ಪಾಪ ಅಕ್ಕಯ್ಯ ಕೊರಗ್ತಾ ಕುಂತವೈ’ ಅಂದ. ನಾವು ಹಾಲಿಡೇನಲ್ಲಿದ್ದೇವೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡುಲ್ಲ ಅಂತ ಸಬೂಬು ಹೇಳಲು ನನಗೆ ಮನಸ್ಸು ಬರಲಿಲ್ಲ. ಗೆಸ್ಪ್‌ಹೌಸಿಗೆ ಸಮ್ಮೋಗೆಯನ್ನೂ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಬೇಕಾಯಿತು.

ಶರಲೇಖನಿಗೆ ಖುಷಿ. ಸದ್ಯ, ಈ ಕೊಂಪೆಯಲ್ಲೂ ಮಾಡಲು ಕೆಲಸ ಸಿಕ್ಕಿತಲ್ಲ ಅಂತ ಸಂಭ್ರಮದಿಂದ ಸಮ್ಮೋಗೆಯನ್ನು ಪ್ರಶ್ನಿಸಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ.

ತಮಟೆಯಿಂದ ಗಳಿಸಿದ ಮಾಹಿತಿ ಇಷ್ಟು. ತಮಟೆಯ ಹಿರಿಯಕ್ಕೆ ಬಿಂದಿಗೆವ್ವ ಪರಮ ದೈವಭಕ್ತೆ. ಚಾಮರಾಜನಗರದ ಹತ್ತಿರದ ನಾಗವಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ವಾಸ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಮಗ, ಸೊಸೆ ಮತ್ತು ಎರಡು ವರ್ಷದ ಮೊಮ್ಮಗು. ಮೂರು ವಾರಗಳ ಹಿಂದೆ ಬಿಂದಿಗೆವ್ವನ ಮನೆಯ ದೇವರ ಮನೆಯಿಂದ ಒಂದು ಕುಡಿಕೆ ಕಳುವಾಯಿತಂತೆ. ಆ ಕುಡಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಹಳೆಯಕಾಲದ ಮೂವತ್ತು ವರಹಗಳು ಒಂದು ಬಿಳಿಗಿರಿರಂಗನ ವಿಗ್ರಹ ಇತ್ತಂತೆ. ಪ್ರತಿ ಶುಕ್ರವಾರ ಬಿಂದಿಗೆವ್ವ ಆ ವಿಗ್ರಹಕ್ಕೆ ಆ ಮೂವತ್ತು ವರಹಗಳನ್ನು ಪೂಜೆಮಾಡುವ ಪರಿಪಾಠವಿತ್ತಂತೆ. ಇದರಿಂದ ಪೂಜೆ ಮಾಡುವವರಿಗೆ ಸಕಲ ಅನಿಷ್ಟಗಳೂ ಪರಿಹಾರವಾಗುವುದೇ ಅಲ್ಲದೇ ಶಾಪವೇನಾದರೂ ಇದ್ದಲ್ಲಿ ಅದರಿಂದ ವಿಮೋಚನೆ ಆಗುವುದು ಖಂಡಿತವಂತೆ. ಇಂತಹ ಮಹತ್ವದ ಬಿಂದಿಗೆಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡ ಯಾರಿಗೆ ತಾನೆ ನೆಮ್ಮದಿ ಸಿಕ್ಕಿತು.

‘ಬೇಕಾದ್ರೆ ಅಕ್ಕಯ್ಯನೇ ಕರ್ಕಂಡು ಬತ್ತೀನಿ ಬುದ್ದೀ. ಏನಾರಾ ಇಚಾರಿಸ್ಕಳ್ಳಿ. ಯಂಗಾರಾ ಮಾಡಿ ಆ ಕುಡಿಕೇನಾವ ಪೈಂಡೌಟ್ ಮಾಡಿಸ್ಕೊಟ್ರಿ ಪುಣ್ಯ ಬಂದೀತು ಒಡ್ಡಾ’ ಅಂತ ಅಂಗಲಾಚಿಕೊಂಡ ಸಮ್ಮೋಗೆ.

‘ನಾಗವಳ್ಳಿ ಇಲ್ಲಿಂದ ಎಷ್ಟು ದೂರ?’ ಶರಲೇಖನ ಪ್ರಶ್ನೆ.

‘ಸುಮಾರು ಇಪ್ಪತ್ತು ಕಿಲೋಮೀಟರ್ ಆಗ್ಬೋದು ಸೋಮೆ’

‘ಸರಿ, ಕಪ್ಪಣ್ಣಿಗೆ ಹೇಳ್ತೀನಿ. ಜೀಪ್ ಹತ್ಕೋ. ನಾಗವಳ್ಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಬರೋಣ’ ಎನ್ನುತ್ತಾ ಶರಲೇಖ ಬಟ್ಟೆ ಬದಲಿಸಲು ಹೊರಟ.

ಕತ್ತಲೆಯ ಕಾಡಿನ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ನಾಗವಳ್ಳಿ ತಲುಪಲು ಒಂದು ಗಂಟೆಯೇ ಆಯಿತು. ಪುಟ್ಟ ಹಳ್ಳಿ. ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಬತ್ತಲೆ ಬಲ್ಲುಗಳ ಮಿಣುಕು.

ಬಿಂದಿಗೆವ್ವ, ತನ್ನ ತಮ್ಮನೊಡನೆ ಯಾರೋ ಆಗಂತುಕರು ಬಂದದ್ದು ನೋಡಿ ಮೊದಲು ಗಾಬರಿಗೊಂಡಳು. ನಾವು ಬಂದ ಕಾರಣವನ್ನು ತಮಟೆ ವಿವರಿಸಿದ ಮೇಲೆ ಅವಳಿಂದ ಮಾತಿನ ಮಹಾಪೂರವೇ ಹರಿಯಿತು.

‘ಹಯ್ಯೋ ಎಂಟ್ರಮಣಾ, ಯಾಕೆನ್ನು ಕಸ್ತ ಕೊಟ್ಟೆಪ್ಪಾ. ಮೂರು ವಾರ ಪೂಜೆ ತಪ್ಪೋಯ್ತಲ್ಲಾ’ ಎಂದೆಲ್ಲಾ ಗೋಳಾಡಿದಳು ಬಿಂದಿಗೆವ್ವ.

ಶರಲೇಖ ಅವಳಿಗೆ ಸಮಾಧಾನ ಹೇಳಿ ಮೆಲ್ಲಗೆ ವಿವರಗಳನ್ನ ತಿಳಿದುಕೊಂಡ.

‘ಮಗ ಹೇಗೆ? ಏನಾದರೂ ದುರಭ್ಯಾಸ?’

‘ಸಿವ ಸಿವಾ, ಎಂತಾ ಮಾತು. ಚಿನ್ನದಂತಾ ಮನ್ನ ಕಣಪ್ಪ ಅವ್ವ. ಬಿಡುವಿನ ಸಮ್ಯ ಎಲ್ಲಾ ದೇವಸ್ಥಾನ ಗುಡ್ಡಿ ಸಾರ್ವಿ ಕಳೀತಾನೆ. ಸೊಸೇನೂ ಅಂಗೆ ಸೊಂತ ಮಗ್ಗಿಂತರ ಆವೈ’

ಸದ್ಯ, ಶರಲೇಖ ಮಗೂ ಬಗ್ಗೆ ಕೇಳಲಿಲ್ಲ. ಬದಲಿಗೆ ಕೂಲಂಕಷವಾಗಿ ಮನೆಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಪರಿಶೀಲಿಸಿದ. ಕಿಟಕಿ ಬಾಗಿಲುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಎಳೆದು ಜಗ್ಗಿಸಿ ನೋಡಿದ. ದೇವರಮನೆಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಭೂತಗನ್ನಡಿಯಲ್ಲಿ ಪರೀಕ್ಷಿಸಿದ. ಆಮೇಲೆ ‘ಏನೂ ಯೋಚ್ಚಿ ಬೇಡಾ ಕಣವ್ವ. ಕೈಲಾದ್ದು ಮಾಡಿತಿಾನಿ’ ಅಂತ ಹೇಳಿದ ನಂತರ ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಜೀಪು ಹತ್ತಿ ಗೆಸ್ಟ್‌ಹೌಸಿಗೆ ಮರಳಿದೆವು.

ಮುಂದಿನ ಮೂರುದಿನಗಳ ಕಾಲ ಶರಲೇಖ ಬಹಳ ಲವಲವಿಕೆಯಿಂದ ತನ್ನ ಪತ್ತೇದಾರಿ ಕೆಲಸವನ್ನು ಕೈಗೊಂಡ. ಬೆಳಗ್ಗೆ ಜೀಪು ಹತ್ತಿ ಹೊರಟರೆ ಹಿಂತಿರುಗುತ್ತಿದ್ದುದು ಸಂಜೆಗೇ. ಮೂರನೆಯ ದಿನ ಗೋಲ್‌ಫ್‌ರಾನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಬೀರು ಕುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದಾಗ (ನನಗೆ ಮಾತ್ರ, ಅವನು ಸೊಗದೇ ಬೇರಿನ ರಸ ಹೀರುತ್ತಿದ್ದ.) ಒಂದು ಹಸಿರು ಜೀಪು ಬಂದು ನಿಂತಿತು. ಒಬ್ಬ ಯುವಕ ಅದರಿಂದ ಇಳಿದು ಶರಲೇಖನನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಬಂದ. ಅವನನ್ನು ನೋಡಿದ ತಕ್ಷಣ ಶರಲೇಖ ಎದ್ದುನಿಂತು ಅವನೊಡನೆ ನಮ್ಮ ರೂಮಿಗೆ ತೆರಳಿದ. ಸುಮಾರು ಅರ್ಧ ಘಂಟೆಯ ನಂತರ ಯುವಕ ಜೀಪು ಹತ್ತಿ ಹೊರಟುಹೋದ... ಶರಲೇಖ ಕಪ್ಪಣ್ಣನಿಗೆ ಫೋನ್ ಮಾಡಿ ಮಾರನೆಯ ಬೆಳಗ್ಗೆ ಬಿಂದಿಗೆವ್ವ ಮತ್ತು ತಮಟೆ ಇಬ್ಬರನ್ನೂ ಗೆಸ್ಟ್‌ಹೌಸಿಗೆ ಕರೆಸಲು ಹೇಳಿದ.

ಮರುದಿನ ಬೆಳಗ್ಗೆ ನಾನು ಬಹು ಕುತೂಹಲದಿಂದ ನಡೆಯಲಿರುವ ವಿದ್ಯಮಾನಗಳನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿದೆ. ನಾನು ಏಳುವ ಹೊತ್ತಿಗಾಗಲೇ ಶರಲೇಖ ಎದ್ದು ಸ್ನಾನಮಾಡಿ ಬಿಳೀ ಜುಬ್ಬಾ ಪಾಯಿಜಾಮ ಧರಿಸಿ ಕುಳಿತಿದ್ದ. ಮೇಜಿನ ಮೇಲೆ ಪೂಜಾಸಾಮಗ್ರಿ ಬೇರೆ. ನನಗೊಂದೂ ಅರ್ಧವಾಗಲಿಲ್ಲ (ಎಂದಿನಂತೆ). ಒಂಭತ್ತು ಘಂಟೆಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಕಪ್ಪಣ್ಣನ ಜೀಪು ಬಂತು. ಕಪ್ಪಣ್ಣನ ಜೊತೆ ತಮಟೆ ಹಾಗೂ ಬಿಂದಿಗೆವ್ವ ಜೀಪಿಸಿಂದ ಇಳಿದರು. ಎಲ್ಲರೂ ನಮ್ಮ ವೆರಾಂಡಾಕ್ಕೆ ಬಂದನಂತರ ಶರಲೇಖ ತಮಟೆಯನ್ನು ಕುರಿತು ‘ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ ಮೇಜಿನ ಮೇಲಿರುವ ವಸ್ತುವನ್ನು ತಾ’ ಎಂದು ಆಜ್ಞಾಪಿಸಿದ. ಸಮ್ಮೋಗೆ ಅಮಾಯಕನಂತೆ ಒಳಕ್ಕೆ ಹೋದ. ಒಳಗಿನಿಂದಲೇ ‘ಬುದ್ಧಿ’

ಎಂದು ಕೂಗುತ್ತಾ ದಡಬಡನೆ ಹೊರಕ್ಕೆ ಓಡಿಬಂದ. ಎರಡು ಕೈಗಳಲ್ಲಿ ಬಿಂದಿಗೆವ್ವನ ಕುಡಿಕೆ. ಅದನ್ನು ವರಾಂಡ ಮೇಜಿನ ಮೇಲೆ ಪ್ರತಿಷ್ಠಾಪಿಸಿ ಬಿಂದಿಗೆವ್ವನ ಕಡೆ ತಿರುಗಿದ. ಆಕೆಯ ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ನೀರು ಬಳಬಳನೆ ಹರಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ಶರಲೇಖನ ಆಣತಿಯಂತೆ ಆಕೆ ಕುಡಿಕೆಗೆ ಪೂಜೆಮಾಡಿದ ನಂತರ ಅಕ್ಕ ತಮ್ಮ ಇಬ್ಬರೂ ಶರಲೇಖನನ್ನು ಹಾಡಿ ಹರಸಿ ಕುಡಿಕೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೊರಟುಹೋದರು.

ಈಗ ನನ್ನ ಮತ್ತು ಕಪ್ಪಣ್ಣನ ಸರದಿ. 'ಈ ಜಾದೂ ಹೇಗೆ ಮಾಡಿದ್ದಿ ಜಾಸೂಸ್?' ಅಂತ ಕಪ್ಪಣ್ಣ ಆದಿಪ್ರಾಸದಿಂದ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದ.

'ಮೊದಲು ಕಾಫಿ, ತಿಂಡಿ. ಅನಂತರ ವಿವರಣೆ'. ತಿಂಡಿ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಶರಲೇಖ ಬಹು ಕಟ್ಟುನಿಟ್ಟು.

ಕಾಫಿತಿಂಡಿಗಳ ನಂತರ ಶರಲೇಖನ ವಿವರಣೆ ಶುರುಪಾಯಿತು.

'ನೋಡಿ, ಇಂಥಾ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಪತ್ತೇದಾರ ಸದಾ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ತೆರೆದುಕೊಂಡಿರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಅಮೂಲ್ಯವಾದ ವಸ್ತುವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡ ಬಿಂದಿಗೆವ್ವ ಮತ್ತು ತಮಟೆ ಒಂದು ಮುಖ್ಯವಾದ ವಿಷಯವನ್ನೇ ಹೇಳಲು ಮರೆತಿದ್ದರು. ನಾಗವಳ್ಳಿಯ ಅವರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಆ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ರಾತ್ರಿ ಬಿಂದಿಗೆವ್ವನ ಜೊತೆ ಆ ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದವರು ಮಗ, ಸೊಸೆ ಮತ್ತು ಮಗು ಮಾತ್ರ ಅಲ್ಲ. ಒಬ್ಬರು ವಿವಿಐಪಿ, ಗ್ರಾಮ ವಾಸ್ತವ್ಯಕ್ಕೋಸ್ಕರ ಆ ರಾತ್ರಿ ಅವರ ಮನೆಯಲ್ಲೇ ತಂಗಿದ್ದರು. ಇದನ್ನು ನಾನು ಬೇರೆ ಮೂಲಗಳಿಂದ ಆಮೇಲೆ ತಿಳಿದುಕೊಂಡೆ. ವಿವಿಐಪಿ ಬಂದ ಸಂಭ್ರಮದಲ್ಲಿ ಬಿಂದಿಗೆವ್ವ ಆ ಕುಡಿಕೆ ಹಾಗೂ ಬಿಳಿಗಿರಿ ರಂಗನ ಮಹಿಮೆಯನ್ನು ಎಲ್ಲರಮುಂದೆ ಹೇಳಿಕೊಂಡಳೆಂದು ತಿಳಿದುಬಂತು. ಆಮೇಲೆ ನಾನು ಎಲ್ಲಕಡೆ ವಿಚಾರಿಸಿ ವಿವಿಐಪಿಗೆ ಇದರ ವಿಷಯ ಏನೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವೆಂದು ಖಾತರಿಮಾಡಿಕೊಂಡೆ. ಇನ್ನಾರಿರಬಹುದು ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಉತ್ತರ ಹಡುಕಬೇಕಾಯಿತು. ದೇವರ ಮಹಿಮೆ ಎಂತಹದು? ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಶಾಪ ವಿಮೋಚನೆ ಅಲ್ಲವೇ. ಯಾವ ಶಾಪ? ಯಾರಿಗೆ ವಿಮೋಚನೆ? ತಕ್ಷಣ ನೆನಪಿಗೆ ಬಂತು. ವಿವಿಐಪಿ ಚಾಮರಾಜನಗರ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿನ ಈ ನಾಗವಳ್ಳಿಗೆ ಬಂದು ಒಂದು ಗುರುತರವಾದ ಅಪಾಯವನ್ನು ತಮ್ಮ ಮೇಲೆ ತಂದುಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಅವರ ಪದವಿಗೇ ಸಂಚಕಾರ ಬರುವುದರಲ್ಲಿತ್ತು. ಅವರು ಪದವಿ ಕಳೆದುಕೊಂಡರೆ ಅವರನ್ನೇ ನಂಬಿದ್ದ ಅವರ ಚೇಲಾಗಳ ಪಾಡು? ಯಾವ್ಯಾವ ಚೇಲಾಗಳು ಆ ರಾತ್ರಿ ಅಲ್ಲಿದ್ದರು ಅಂತ ವಿಚಾರಿಸಿಕೊಂಡೆ. ಅವರ ಪಕ್ಷದ ಯುವ ಮುಖಂಡನೊಬ್ಬ ಅಲ್ಲಿದ್ದದ್ದು ಸಾಬೀತಾಯಿತು. ಚಾಮರಾಜನಗರದಲ್ಲಿ ಅವನ ಮನೆಗೆ ಹಠಾತ್ತನೆ ಹೋದೆ. ಜೊತೆಗಿರಲಿ ಅಂತ ಲಸ್ತದನನ್ನೂ ಕರೆಸಿದ್ದೆ. ಪಾಪ, ಆ ಯುವ ಮುಖಂಡ ನಮ್ಮ ಆಪಾದನೆಯನ್ನು ತಳ್ಳಿಹಾಕುವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ. ಮೂರು ವಾರಗಳು ತನ್ನ ನಾಯಕನ ಶಾಪ ವಿಮೋಚನೆಗೆ ಪೂಜೆ ಮಾಡಿದ್ದ ಅವನ ಮನಸ್ಸಾಕ್ಷಿ ಅಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಒಂದು ಹದಕ್ಕೆ ಬಂದಿತ್ತು. ಮಾರನೆಯ ಶುಕ್ರವಾರ ಪೂಜೆ ಮುಗಿದನಂತರ ಅವನೇ ಖುದ್ದಾಗಿ ಕುಡಿಕೆಯನ್ನು ಗೆಸ್ಪೌಸಿಗೆ ತಲುಪಿಸುವುದಾಗಿ ಭರವಸೆ ನೀಡಿದ. ಮಾತು ಕೊಟ್ಟಂತೆ ನಡೆದುಕೊಂಡ ಆತ. ಮಿಕ್ಕದ್ದೆಲ್ಲಾ ನಿಮಗೆ ತಿಳಿದೇ ಇದೆ' ಅಂದ ಶರಲೇಖ.

ವಿದ್ಯಮಾನಗಳು

- ಕು.ಕ.

ರಾಷ್ಟ್ರಪತಿ ಚುನಾವಣೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್/ಯೂಪಿಎ ಅಭ್ಯರ್ಥಿಯನ್ನು ಆರಿಸಲು ಮೂರು ತಿಂಗಳಿಂದ ಕಸರತ್ತು. ಮುಖರ್ಜಿ, ಪಾಟೀಲ್, ಕೆ. ಸಿಂಗ್, ಎ. ಸಿಂಗ್, ಕೃಷ್ಣ, ವೆಂಕಟಸ್ವಾಮಿ, ಪೋಹ್ರಾ, ಮೊಯಿಲಿ, ತಿವಾರಿ, ಮಾರ್ಗರೆಟ್, ಮೊಹ್ನೀನಾ, ಮೀರಾ ಇತ್ಯಾದಿ 20-25 ಹೆಸರುಗಳ ದೊಡ್ಡ ಪಟ್ಟಿ. ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಸೊನಿಯಾ ಯೆಸ್ ಎಂದ ಮೂರೇ ಜನರ ಸಣ್ಣ ಪಟ್ಟಿ. ಆದರೆ ಮೂರೂ ಹೆಸರುಗಳ ಮುಂದೂ ಎಡಪಕ್ಷಗಳ ಕೆಂಪು ಇಂಟು ಮಾರ್ಕ್. ಕಾಂಗ್ರೆಸ್‌ಗೆ ಅದರ ನಾಯಕಿಗೆ ಮುಖಭಂಗ. ಜಟ್ಟಿ ಮುಖ ಅಡಿಯಾಗಿ ಬಿದ್ದರೂ ಮೀಸೆ ಮಣ್ಣಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಕೊನೆಯ ನಿಮಿಷದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಸಿಎಂ ಹುದ್ದೆಗೆ ನಾಲಾಯಕ್ಕು ಎಂದು ಎಲ್ಲಿಗೋ ದಬ್ಬಿದ್ದ ಪ್ರತಿಭಾತಾಯಿ ಈಗ ಸೊನಿಯಾ ಗಾಂಧಿಯ ಖಾಸಾ ಆಯ್ಕೆ! ಇದರಿಂದ ಸೊನಿಯಾಗೆ ಸ್ವತಂತ್ರ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಮೊಟ್ಟಮೊದಲ ಬಾರಿಗೆ ಒಬ್ಬ ಮಹಿಳೆಯನ್ನು ರಾಷ್ಟ್ರಪತಿ ಮಾಡಿದ ಅಚಂದ್ರಾರ್ಕ ಕೀರ್ತಿ! ಆಯ್ಕೆಯ ವಿಧಾನ ಎಷ್ಟು ಹೊಲಸಾಗಿರಲಿ, ಐದು ವರ್ಷದಿಂದ ಬ್ಯಾಚಲರ್ ಅಡ್ಡಾ ಆಗಿದ್ದ ರಾಷ್ಟ್ರಪತಿ ಭವನಕ್ಕೆ ಹಿರಿಯ ಮುತ್ಸದೆಯೊಬ್ಬರು ಗಂಡ ಮಕ್ಕಳು ಮೊಮ್ಮಕ್ಕಳೊಂದಿಗೆ ಬರುತ್ತಿರುವುದು ಸಂತೋಷದ ವಿಷಯವೇ.

★★★

ಲ್ಯಾಟನ್ ಸಾಹೇಬನ ದೆಹಲಿಯ 350 ಚಿಲ್ಲರೆ ಕೊಟಡಿಗಳ ಭವ್ಯ ಕಟ್ಟಡ ರಾಷ್ಟ್ರಪತಿ ಭವನ. ಈ ಭವ್ಯ ಕಟ್ಟಡಕ್ಕೆ ಒಂದು ರೀತಿಯ ದಿವ್ಯತೆಯನ್ನು ತಂದು ಕೊಟ್ಟವರು ಅಬ್ದುಲ್ ಕಲಾಂ. ನೆಹರು ಯುಗದ ರಾಧಾಕೃಷ್ಣನ್ ಜಕೀರ್ ಹುಸೇನ್ ನಂತರ ರಾಜಕಾರಣಿ/ರಾಷ್ಟ್ರಪತಿಗಳ ದೊಡ್ಡ ಸಾಲು. ಈ ಹುದ್ದೆಗೆ ಕಳೆದು ಹೋಗಿದ್ದ ಘನತೆಯನ್ನು ತಂದು ಕೊಟ್ಟ ಕಲಾಂಗೆ ಇಡಿ ದೇಶ ಸಲಾಂ ಎನ್ನಲೇ ಬೇಕು. ಉದ್ದುದ್ದ ಉಪದೇಶಾಮೃತಗಳಿಂದ ಈ ವಿಜ್ಞಾನಿ ಬೋರ್ ಹೊಡೆಸುತ್ತಿದ್ದರು ನಿಜ. ಆದರೆ ಯುವಜನತೆಯಲ್ಲಿ ಆಸೆಯ ದೀಪವನ್ನು ಹಚ್ಚಿಸಿದವರು ಕಲಾಂ ಎನ್ನುವುದರಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ಅನುಮಾನವಿಲ್ಲ.

★★★

ಕೃತ ಯುಗದಲ್ಲಿ ರಾಮ ಬರುವನೆಂದು ತನ ಪೂಜೆಗೊಳುವನೆಂದು ಕಾದಿದ್ದ ಶಬರಿಗೆ ಕ್ಷಣಕ್ಷಣವೂ ಬಂದಾನೋ-ಬಾರನೋ ಎನ್ನುವ ಆತಂಕ. ಇದೇ ರೀತಿ ನಮ್ಮ ಡಿಸಿಎಂ ಸಾಹೇಬರಿಗೆ, ಅಧಿಕಾರ ವಹಿಸಿಕೊಂಡ ದಿನದಿಂದ, ಸಿಎಂ ಆದೇನೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎನ್ನುವ ಚಿಂತೆ. ಅವರು ಆಗೇ ಆಗ್ತೀನಿ- ಆಗ್ತೀನಿ- ಚೂರು ಅನುಮಾನ-ಆಗುಲ್ಲ- ಆಗೋದೇ ಇಲ್ಲ ಎಂದು ಹಾಡುತ್ತಾ ಆಶೆ-ನಿರಾಶೆಗಳ ನಡುವೆ ಚಲಿಸುತ್ತಿರುವ ತಮ್ಮ ಅದೃಷ್ಟದ ಪೆಂಡ್ಯೂಲಮ್ ಸದಾ ನೋಡುತ್ತಾ ಕುಳಿತಿರುತ್ತಾರಂತೆ. ಆ ಅಕ್ಟೋಬರ್ ತಿಂಗಳ ಡಿ-ಡೇ

ಹತ್ತಿರವಾದ ಹಾಗೇ ಈ ಲೋಕದ ಆವರ್ತ ಪೇಗ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿದೆಯಂತೆ. ಶಬರಿಗೆ ಬಂದಾನೊ ಬಾರನೊ ಜೊತೆಗೆ ರಾಮ ತನ್ನ ಪೂಜೆಯನು ಕೊಂಡಾನೊ ಕೊಳ್ಳನೋ ಎನ್ನುವ ಇನ್ನೊಂದು ಪುಟ್ಟ ಅನುಮಾನ. ಡಿಸಿಎಂ ಸಾಹೇಬರಿಗೆ ಸಿಎಂ ಹುದ್ದೆ ನಮ್ಮ ಪಕ್ಷಕ್ಕೆ ಬಂದರೂ ನಮ್ಮವರೇ ಅದನ್ನು ನನಗೆ ಬಿಡುತ್ತಾರೆಯೇ ಎನ್ನುವ ದೊಡ್ಡ ಚಿಂತೆ.

★ ★ ★

ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಇದು ಜ್ಞಾಪೀಪ್ರ ವಿಜೇತರುಗಳಿಗೆ ಏಕೋ ಕೆಟ್ಟಕಾಲ. ಮೂರು ತಿಂಗಳ ಹಿಂದೆ ಜ್ಞಾನಿ ನಂಬರ್ ಏಳು ಕಾವೇರಿ ಟ್ರಿಬ್ಯೂನಲ್ ಐತೀಪುರ್ ಸ್ವಾಗತಿಸುವಂತಹ ದಡ್ಡತನ ಪ್ರದರ್ಶಿಸಿ ಆಮ್ ಜನತಾ ಕೋಪಕ್ಕೆ ಗುರಿಯಾಗಿದ್ದರು, ಕೆಲವರು ಅವರ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಯನ್ನು ಸುಡುವಷ್ಟು ಕೋಪ ತೋರಿಸಿದ್ದರು. ಅವರ ಕಟ್ಟಾ ಬೆಂಬಲಿಗರೇ ಇವರಿಗೆ ಈ ಪ್ರಶಸ್ತಿ ಕೊಟ್ಟವರು ಯಾರು ಎಂದು ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಕೂಗಾಡಿದ್ದರು. ಆ ವಿಷಯ ಇನ್ನೂ ಹಸಿಯಾಗಿರುವಾಗಲೇ ಈಗ ಜ್ಞಾನಿ ನಂಬರ್ ಆರು ಇನ್ನೊಂದು ಝಂಝುಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಹಾಕಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಎಲ್ಲೋ ಯಾವುದೋ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡಲು ಹೋಗಿ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಲೇಖಕನ ಬಗೆಗೆ ತಾವು ಹುದುಗಿಸಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದ ಕೋಪ ತಾವ ಸಂತಾಪಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಪ್ರವಾಹದೋಪಾದಿಯಲ್ಲಿ ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡಿ ಜನರ ಕೆಂಗಣ್ಣನ್ನು ಎದುರಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಜನರಿಗೆ ಇವರು ಅವರನ್ನು ಕಂಡೆಮ್ ಮಾಡಿದ್ದರೆ ಬಗೆಗೆ ಕೋಪವಿದೆ ಎಂದು ತಿಳಿಸಿದ ಪತ್ರಿಕೆಗಳ ಬಗೆಗೆ ಇವರಿಗೆ ವಿಪರೀತ ಕೋಪವಂತೆ. ಈ ಕೋಪ ಯಾವ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದೆ ಅಂದರೆ ಈ ಪತ್ರಿಕೆಗಳ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳು ಇರುತ್ತಾರೆಂದು ಇವರು ತಮಗೆ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಿಯವಾದ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಬಗೆಗೆ ಭಾಷಣ ಮಾಡುವ ಕಾಯಕಕ್ಕೆ ಸೋಡಾಚೀಟಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ!

★ ★ ★

ಪೆಬ್ರವರಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾದ ಆವರಣ ಕಾದಂಬರಿ ಜೂನ್‌ವರೆಗಿನ ನಾಲ್ಕೇ ತಿಂಗಳುಗಳಲ್ಲಿ- ಹತ್ತು ಆವೃತ್ತಿಗಳು, ಸುಮಾರು 25000 ಪ್ರತಿ ಮಾರಾಟ, ಎಲ್ಲಾ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ದೀರ್ಘ ದೀರ್ಘ ವಿಮರ್ಶೆಗಳು, ಹತ್ತು ವಿಚಾರ ಸಂಕರಣಗಳು, ಕಾದಂಬರಿ ಓದಿದವರಿಂದ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಎರಡು ಸಾವಿರಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚು ಪತ್ರಗಳು ಇತ್ಯಾದಿ ಇತ್ಯಾದಿ ಕನ್ನಡ ಪ್ರಕಟನಾ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಹೊಸ ದಾಖಲೆಗಳನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿತ್ತು. ಈಗ ಒಂದು ಪ್ರಕಾಶನ ಸಂಸ್ಥೆ ಇದೇ ಕಾದಂಬರಿಯನ್ನು ಹಿಗ್ಗಾಮುಗ್ಗಾ ಬಯ್ಯುವ ಹತ್ತೊಂಬತ್ತು ಲೇಖನಗಳ ಸಂಕಲನವನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಿದೆ. ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ನಿಂದಾ ಶತಕಗಳಿವೆಯಂತೆ. ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಇದು ಮೊಟ್ಟ ಮೊದಲ (ನವಾಂದಶ) ನಿಂದಾ ಲೇಖನ ಸಂಗ್ರಹ. ಬೈರಪ್ಪನವರ (ಇಲ್ಲದ) ಟೋಪಿಗೆ ಇನ್ನೊಂದು ಗರಿ!

❖ ❖ ❖

ಕಾಫಿಗ್ಯಾನ್!

- ಚಿತ್ರ ರಾಮಚಂದ್ರನ್

ಡಿಸಂಬರ್ ತಿಂಗಳ ಚಳಿಗೆ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದಿದ್ದ ಕಾಫಿ ಲೋಟದ ಬಿಸಿ ಹಿತವಾಗಿತ್ತು. ಒಂದೊಂದೇ ಗುಟುಕನ್ನ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಅನುಭವಿಸಿ ಹೀರುತ್ತ ದಿನ ಪತ್ರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಕಣ್ಣೋಡಿಸಿದಾಗ, ಆ ಸುದ್ದಿ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದಿತು. ಕಾಫಿ ಸ್ವಾಮಿಗೆ ಜೈ! ನನ್ನ ಮನಸ್ಸೊಮ್ಮೆ ಜಿಗಿಯಿತು.

ಫೆಬ್ರವರಿ ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ಭಾರತ ಅಂತರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಕಾಫಿ ಮಹೋತ್ಸವ ಆಚರಿಸಲು ಕಾಫಿ ಬೋರ್ಡ್ ನಿರ್ಧರಿಸಿದೆಯಂತೆ. ಮೊದಲೇ ತಿಳಿದಿದ್ದ ಸುದ್ದಿ. ಆದರೂ ದಿನಪತ್ರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಸುದ್ದಿ ನೋಡಿದಾಗ ನನಗಾದ ಋಷಿಗೆ ಪಾರವೇ ಇಲ್ಲ. ನನ್ನ ಪ್ರಕಾರ ಪ್ರಪಂಚದ ನೂರು ಜನರಲ್ಲಿ ತೊಂಬತ್ತೊಂಬತ್ತು ಜನರ ಮನ ರಂಜಿಸುವ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಪೇಯವೆಂದರೆ, ಅದು ಕಾಫಿ ಮಾತ್ರ.

ತಲೆ ನೋವಾದರೆ ಕಾಫಿ. ನಿರುತ್ಸಾಹವಾದಾಗ ಕಾಫಿ. ಸಂತೋಷ ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳಲು ಕಾಫಿ. ಏಕಾದಶಿ ಅಥವಾ ಇನ್ಯಾವುದಾದರೂ ಉಪವಾಸದ ದಿವಸವೇ? ಕಾಫಿ ಇದ್ದ ಮೇಲೆ ಚಿಂತೆ ಏಕೆ? ನಂತರ ಇದ್ದೆ ಇದೆ ಸುಮ್ಮ ಸುಮ್ಮನೆ ಕಾಫಿ! ಹೀಗಾಗಿ ಕಾಫಿ ನನ್ನ ಬಾಳಿನಿಂದ ಬೇರ್ಪಡಿಸಲಾರದ ಒಂದು ಅಂಗವಾಗಿ ಹಣೆದುಕೊಂಡುಬಿಟ್ಟಿದೆ. ಕಾಫಿ ನನ್ನ ಜೀವಾಮೃತವೆಂದರೆ ಅತಿಶಯೋಕ್ತಿ ಏನಿಲ್ಲ. ಅಂತಹ ಅಮೃತಕ್ಕೆ ಮಹೋತ್ಸವವೆಂದರೆ ನನ್ನ ಸಂಭ್ರಮಕ್ಕೆ ಕೇಳಬೇಕೆ?

ಮತ್ತೊಂದು ಗುಟುಕಿನ ಸ್ವಾದದಲ್ಲಿ ಒಂದು ನಿಮಿಷ ತಲ್ಲಿನಳಾಗಿ ಮತ್ತೆ ಸುದ್ದಿಗಳ ಮೇಲೆ ಕಣ್ಣು ಹಾಯಿಸಿದೆ.

'ಭಾರತದ ಬರಿಸ್ಟ್ ಚಾಂಪಿಯನ್‌ಷಿಪ್'ನಲ್ಲಿ ಮೊನ್ನೆ ಗೆದ್ದಿದ್ದ ಕಾಫಿ ತಜ್ಞರ ಸಂದರ್ಶನವೂ ಪ್ರಕಟವಾಗಿತ್ತು.

ಬರಿಸ್ಟ್ - ಅಂದರೆ ಕಾಫಿ ಅಂಗಡಿಯಲ್ಲಿ (ಬಾರ್) ಉತ್ತಮ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಫಿ ತಯಾರಿಸಿ ಗ್ರಾಹಕರಿಗೆ ಹರ್ಷ ನೀಡುವ ವ್ಯಕ್ತಿ ಎಂದರ್ಥವಂತೆ.

ನನಗೆ ಕೂಡಲೇ ಜ್ಞಾನ ಅಜ್ಜಿಯ ನೆನಪಾಯಿತು. ನಾನು ಪುಟ್ಟ ಹುಡುಗಿಯಾಗಿದ್ದಾಗಿನ ಕಾಲವದು. ಅಲಾರಂ ಗಂಟೆ ಕೇಳಿ ನಿದ್ರೆಯಿಂದ ಎಚ್ಚರವಾಗುವ ರೂಢಿ ನಮ್ಮ ಮನೆಯವರಿಗ್ಯಾರಿಗೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಕಾಫಿ ಬೀಜಗಳನ್ನು ಪುಡಿ ಮಾಡುವ ಯಂತ್ರದ 'ಕರಕರ' ಶಬ್ದವೂ, ಘಮಘಮಿಸುವ ಕಾಫಿಯ ಪರಿಮಳವೂ ನಮ್ಮ ಮನೆಯವರಿಗೆ ಸುಪ್ರಬಾತ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದವು.

ನಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಫಿ ಮಾಡಲೆಂದೇ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾದ ಒಂದು ಕೋಣೆಯನ್ನು ಇರಿಸಲಾಗಿತ್ತು. ಅಡಿಗೆ ಮನೆಯ ಪಕ್ಕದ ವಿಶಾಲವಾದ ಆ ಕೋಣೆಗೆ 'ಕಾಫಿ ಉಳ' (ಕಾಫಿ ಕೊಠಡಿ) ಎಂದೇ ನಾಮಕರಣವಾಗಿತ್ತು.

ಫಳಫಳ ಹೊಳೆವ ದೊಡ್ಡ ಹಿತ್ತಾಳೆ ಫಿಲ್ಟರ್. ಅದರ ಬಾಯಿ ಕಟ್ಟಿದ್ದ ಮವಿಮಲ್ಲಿನ ಬಟ್ಟೆ ಮಿರಿ ಮಿರಿ ಹೊಳೆಯುತ್ತ ಸಾಲಾಗಿ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಹಿತ್ತಾಳೆ ಲೋಟ-ಡಬರಿ ಸೆಟ್ಟುಗಳು. ತಾತನಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಒಂದು ಕಂಚಿನ ಚೆಂಬು.

ಈ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳ ನಡುವೆ ಒಂದು ಕುಳ್ಳು ಮುಕ್ಕಾಲಿಯ ಮೇಲೆ ಆಸೀನಳಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದಳು ಜ್ಞಾನ ಅಜ್ಜಿ. ಉತ್ತರದಲ್ಲಿದ್ದ ಕಿಟಕಿಯ ಮೂಲಕ ತೂರಿ ಬಂದ ಸೂರ್ಯ ರಶ್ಮಿಗಳು, ಅಜ್ಜಿಯ ಕಿವಿಗಳಲ್ಲಿದ್ದ ವಜ್ರದೋಲೆಗಳನ್ನು ಮುಟ್ಟಿ ನಾಣ್ಯಗಳಂತಹ ಪುಟ್ಟ ಪುಟ್ಟ ಮಿಂಚಿನ ಮರಿಗಳನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿ ಎಲ್ಲೆಡೆ ಚೆಲ್ಲಾಡುತ್ತಿದ್ದವು.

ಅಮ್ಮ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಎದ್ದು ಹುರಿದು ಪುಡಿ ಮಾಡಿದ್ದ ಬಿಸಿ ಬಿಸಿ ಕಾಫಿ ಪುಡಿಯನ್ನು ತಂದು ಅಜ್ಜಿಯ ಮುಂದಿಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಸುಲೋಚನ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ಕೂಡಲೆ, ಅವರೆಗೆ ಅಡಿಗೆ ಮನೆಯ ಒಲೆಯ ಮೇಲೆ ಮರಳುತ್ತಿದ್ದ ನೀರನ್ನ ತಂದಿಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಜ್ಞಾನ ಅಜ್ಜಿ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಲೆಕ್ಕ ಮಾಡಿ ನಮ್ಮ ಇಡೀ ಸಂಸಾರಕ್ಕೆ ಆಗುವಂತೆ, ಅದೆಷ್ಟೋ ಸೌಟು ಪುಡಿಯನ್ನ ಅಳೆದು ಫಿಲ್ಟರ್ ಬಟ್ಟೆಯ ಮೇಲೆ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದಳು. ನಂತರ, ಅದೇ ನಿಧಾನದೊಡನೆ ಮರಳುವ ನೀರಿನ ಪಾತ್ರೆಯನ್ನು ಬಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದು, ಇಡೀ ಕಾಫಿ ಪುಡಿಯ ರಾಶಿಯ ಮೇಲೆ ನೀರು ಬೀಳುವಂತೆ ವೃತ್ತಾಕಾರವಾಗಿ ಸುತ್ತಿ ಸುತ್ತಿ ಸುರಿಯುತ್ತಿದ್ದಳು. ಕಾಫಿಯ ಪರಿಮಳ ಘಮ್ಮೆಂದು ಹೊರ ಹೊಮ್ಮಿ ಮನೆ ಮಂದಿಯನ್ನೆಲ್ಲ ಎಬ್ಬಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಮುಖ ತೊಳೆದು ಎಲ್ಲರೂ ಅಜ್ಜಿಯ ಮುಂದೆ ಕೂತಾಗ, ನಾನು ಮೊದಲಿಗಳಾಗಿ ಲೋಟ ಹಿಡಿದು ಕೂರುತ್ತಿದ್ದೆ.

ಸೀತ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ಕರೆದ ಹಾಲನ್ನುಕ್ಕಿಸಿ ತಂದಿಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಎಲ್ಲ ಕೆಲಸಗಳೂ ಸೈನಿಕ ಶಿಸ್ತಿನೊಡನೆ ಕ್ರಮಬದ್ಧವಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದವು. ಅಜ್ಜಿ ಹಿತ್ತಾಳೆ ಲೋಟಗಳಿಗೆ ಹೊಸತಾದ ಬಿಸಿ ಹಾಲು ತುಂಬಿ, ಫಿಲ್ಟರ್‌ನಲ್ಲಿ ಇಳಿಯುತ್ತಲೇ ಇದ್ದ ಗಟ್ಟಿ ಕಾಫಿ ಕಷಾಯ ಬೆರೆಸಿ ಅವರವರ ರುಚಿಗೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಸಕ್ಕರೆ ಹಾಕಿ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಆಹ! ಇದೇ ಭೂಮಿಯ ಮೇಲಿನ ಸ್ವರ್ಗವೋ ಅನ್ನಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ನಾನು ಕಾಫಿ ಸ್ವಾದವನ್ನ ಬಲವಾಗಿ ಎಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಲೋಟ ಎತ್ತಿ ಹಿಡಿಯುತ್ತಿದ್ದರೆ, “ನಿನಗ್ಯಾಕೆ ಕಾಫಿ? ಅಮ್ಮನ್ನ ಕೇಳಿ ಬೋರ್ನ್‌ವಿಟ ಕುಡಿ ಹೋಗು” ಎಂದು ಗಡುಸಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ಆದರೂ ನನ್ನ ಹಠಕ್ಕೆ ಮಣಿದು, ಮೊದಲನೇ ಲೋಟ ಕಾಫಿಯನ್ನ ನನಗೆ ಕರುಣಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು ಅಜ್ಜಿ. ತನ್ನ ಮಕ್ಕಳು, ಸೊಸೆಯರು, ಮೊಮ್ಮಕ್ಕಳು ಎಲ್ಲರೂ ‘ಆಹ’ ಎಂದು ಮೆಚ್ಚಿಕೊಂಡೇ ತನ್ನ ಕಾಫಿ ಹೀರಿದಾಗ ಜ್ಞಾನ ಅಜ್ಜಿಯ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಅದೆಷ್ಟು ಹೆಮ್ಮೆ! ಬದುಕು ಸಾರ್ಥಕವಾದಂತಹ ಒಂದು ಭಾವ ಅವಳ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಮಿನುಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆವಾಗ ಅವಳು ಕಾಫಿ ಲೋಕದ ರಾಣಿಯಾಗಿಯೇ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಜ್ಞಾನ ಅಜ್ಜಿ ಕಾಫಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಸಂಭ್ರಮ ನೋಡಿ, ಅನೇಕರು ಅನೇಕ ವಿಧ ರೀತಿ ಮಾತುಗಳನ್ನಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಯಾರಾದರೂ ಅಲ್ಪ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಅತಿ ಶ್ರದ್ಧೆ ವಹಿಸಿದಾಗ ಇಲ್ಲವೇ

ಸಣ್ಣ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ನಾಲ್ಕು ಜನರ ನೆರವು ಬೇಡಿದಾಗ - “ಚೆನ್ನಾಯಿತು ನಿನ್ನ ಕೆಲಸ. ಜ್ಞಾನ ಅಜ್ಜ ಕಾಫಿ ಮಾಡಿದಂತಿದೆ” ಎಂಬ ಅಣುಕು ಮಾತನ್ನಾಡಿದ್ದೂ ಉಂಟು.

ಆದರೆ ಅಜ್ಜಿಗಿಂತ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಬರಿಸ್ಪ ಹಿಂದೆ ಹುಟ್ಟಿದ್ದೂ ಇಲ್ಲ. ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಹುಟ್ಟೋದೂ ಇಲ್ಲ ಎಂಬ ವಿಷಯ ಅವಳ ಕೈ ಕಾಫಿ ಕುಡಿದವರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ತಿಳಿದಿತ್ತು.

ಜ್ಞಾನ ಅಜ್ಜ ತೀರಿಕೊಂಡ ಮೇಲೆ ನಮ್ಮ ಮನೆಯ ಕಾಫಿ ದರ್ಬಾರ್ ಕೂಡ ಕೊನೆಗೊಂಡಿತು. ಅಮ್ಮ ಗದ್ದಿಗೆ ಏರಿದಾಗ ಕಾಫಿ ಬೀಜ ಹರಿದು ಪುಡಿ ಮಾಡೋ ಗೋಜಿಗೆ ಯಾರೂ ಹೋಗಲೇ ಇಲ್ಲ. ಹಳೆಯ ನೆನಪಿನ ಪಳೆಯುಳಿಕೆಯಾಗಿ ಕಾಫಿ ಪುಡಿ ಮಾಡೋ ಕೈ ಯಂತ್ರ ಸ್ಟೋರ್ ರೂಮಿನ ಮೂಲೆ ಸೇರಿತ್ತು.

ಅದರಿಂದ ನಮ್ಮ ಮನೆಯವರ ಕಾಫಿ ಅಭಿರುಚಿಗೇನು ಕೊರತೆ ಬಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ಚಿಕ್ಕಪ್ಪ ಪೇಟೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಒಂದು ಕಾಫಿ ಸ್ಟೋರ್ನಿಂದ ದಿನ ಬಿಟ್ಟು ದಿನ, ಬಿಸಿ ಬಿಸಿ ತಾಜಾ ಕಾಫಿ ಪುಡಿ ಮಾಡಿಸಿ ತರುತ್ತಿದ್ದರು. ಒಮ್ಮೆ ನಾನು ಹಾಲಿನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ದೂಡ್ಡ ರೇಡಿಯೋ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಗೆ ತಲೆಯಾನಿಸಿ ಕುಳಿತು ಬೀನಾಕ ಗೀತ್ ಮಾಲ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದೆ. ‘ಪುಟ್ಟ ಕಾಫಿ ಪೊಟ್ಟ ಅಡಿಗೆ ಮನೇಲಿ ಕೊಟ್ಟೆಡು’ ಎಂದು ಹೇಳಿದ ಚಿಕ್ಕಪ್ಪ, ಪೊಟ್ಟವನ್ನ ರೇಡಿಯೋ ಪೆಟ್ಟಿಯ ಮೇಲಿಟ್ಟು ಸ್ನೇಹಿತರನ್ನು ನೋಡಲು ಟೆನ್ನಿಸ್ ಕಟ್ಟಿಗೆ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟರು.

ಇಂಪಾದ ಹಾಡು ಕೇಳುತ್ತ ಕಾಫಿಯ ಘಮಘಮ ಶ್ವಾಸಿಸುತ್ತ ಅದೆಷ್ಟು ಹೊತ್ತು ಕುಳಿತಿದ್ದೆನೋ? ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದ ಹಾಗೆ ಕಾಫಿ ವಾಸನೆ ಮೀರಿ ಇನ್ನೇನೋ ವಾಸನೆ - ಪೇಪರ್ ಸುಟ್ಟವಾಸನೆ ಮೂಗಿಗೆ ಸೋಕಿತು. ಪಕ್ಕದಲ್ಲೇ ಏನೋ ಉರಿಯುವ ‘ಸುರು ಸುರು’ ಶಬ್ದ! ನಾನು ತಟ್ಟನೆ ಎದ್ದು ಕುಳಿತು ಸುತ್ತಮುತ್ತ ನೋಡಿದೆ. ನನ್ನ ತಲೆಯ ಮೇಲೆಯೇ ಬೆಂಕಿ! ಹೌದು! ಆಗತಾನೆ ಹರಿದು ಪುಡಿ ಮಾಡಿದ್ದ ಕಾಫಿ ಪುಡಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಕಿಡಿ ಇದ್ದಿರಬೇಕು! ಕಾಫಿ ಪುಡಿಯ ಪೊಟ್ಟಣವೇ ಹೊತ್ತಿ ಉರಿಯುತ್ತಿತ್ತು!

“ಅಮ್ಮ ಕಾಫಿಯಲ್ಲಿ ಬೆಂಕಿ! ಕಾಫಿಯಲ್ಲಿ ಬೆಂಕಿ!” ಎಂದು ನಾನು ರಂಪ ಮಾಡಿದ್ದೆ. ಅಜ್ಜಿಯ ನಂತರವೂ ನಮ್ಮ ಮನೆಯ ಕಾಫಿಯ ತಾಜಾತನ ಮತ್ತು ಗುಣಮಟ್ಟ ಎಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗಿತ್ತು ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಈ ಘಟನೆ ಒಂದು ನಿದರ್ಶನ ಅಷ್ಟೇ!

“ಏನಪ್ಪ ‘ಪ್ರಿನ್ಸ್’! ಹೇಗಿದ್ದಿಯ?” ಆರ್ಭಟವಾದ ಕುಶಲ ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳಿದವರು ಪಾಂಡು ಅವರು ಎಂದು ನೋಡಿ ತಿಳಿಯಬೇಕಿರಲಿಲ್ಲ.

“ಅಮ್ಮ! ಪಾಂಡು ಅಂಕಲ್ಲೆ ಕಾಫಿ!” ಹೊರಡುವ ಸಿದ್ಧತೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ನನ್ನ ಮಗ ಪರಾಕ್ ಹೇಳಿದ. ನಾನು ಹೊರ ಬಂದು ಅವರನ್ನು ಒಳಗೆ ಕರೆದೆ.

“ನಿನ್ನ ಮಾವ ಇಲ್ಲೆ ಸಾಯಂಕಾಲದ ವಾಕಿಂಗ್ ಮಾಡೋಕೆ ಉತ್ಸಾಹವೇ ಇಲ್ಲ. ಯಾವಾಗ ಊರಿಂದ ಬರ್ತಾನೆ? ಅಂದ ಹಾಗೆ ನಿನ್ನ ಕೈ ಕಾಫಿ ಕುಡಿದು ಸುಮಾರು ದಿವಸಗಳಾಗಿವೆ. ಒಂದರ್ಧ ಕಪ್ ಕೊಟ್ಟೆಡಮ್ಮ” ನನ್ನ ಮಾವನವರ ವಾಕಿಂಗ್ ತಂಡಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ಪಾಂಡು ಅವರಿಗೆ ಉತ್ತರಿಸಿ, ನಾನು ನಗುತ್ತ ಕಾಫಿ ಮಾಡಲು ಹೊರಟೆ.

ನಾನು ನವ ವಧುವಾಗಿ ಈ ಮನೆ ಸೇರಿದಾಗ, ನಮ್ಮ ಮಾವನವರ ಪಾಕಿಂಗ್ ತಂಡ ಬಹಳ ದೊಡ್ಡದಾಗಿದ್ದಿತು. ಸಾಯಂಕಾಲ ಪಾಕಿಂಗ್ ಮುಗಿಸಿ ಸ್ನೇಹಿತರೆಲ್ಲ ಮನೆಯ ಮುಂದಿನ ತೋಟದಲ್ಲಿ ಬೆತ್ತದ ಕುರ್ಚಿಗಳನ್ನು ಹಾಕಿ ಕುಳಿತುಬಿಟ್ಟರೆ, ರಾತ್ರಿ ಎಂಟರವರೆಗೆ ಕೂಡ ಮಾತಿನ ಕಚೇರಿ ನಡೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಅವರುಗಳಿಗೆ ಮಾತಿಗೆ ನಂಚಿಕೊಳ್ಳಲು ಗರಿಮುರಿ ತಿಂಡಿ ಮತ್ತು ಹುರಿದುಂಬಿಸಲು ಕಾಫಿ ಒದಗಿಸುತ್ತಿದ್ದವರು ನನ್ನ ಅತ್ತೆಯವರು. ಮನೆಯ ಹಿತ್ತಲಲ್ಲೇ ಎರಡು ಹಸುಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿದ್ದರಿಂದ ಹಾಲಿಗೆನೂ ಬರವಿರಲಿಲ್ಲ.

“ಅವ್ವ, ಆಲ್ ಪಾತ್ರೆ, ಕೈ ಎಣ್ಣೆ ಕೊಡ್ರವ್ವ” ನಾಗಮ್ಮ ಹಾಲು ಕರೆಯಲು ಕೊಳದಪ್ಪೆಯನ್ನೂ, ಕರೆಯುವ ಸಮಯ ಹಸುವಿಗೆ ನೋವಾಗದಿರುವಂತೆ, ಅದರ ಕೆಚ್ಚಲಿಗೆ ನೀವಲು ಒಂದು ಬಟ್ಟಲಲ್ಲಿ ಕೈ ಎಣ್ಣೆಯನ್ನೂ ತಮ್ಮಯ್ಯನ ಕೈಗೆ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಆತ ಕರೆದು ತಂದ ಹಾಲನ್ನು ಕಾಯಿಸಲಿಟ್ಟು, ಅತ್ತೆಯವರಿಗೆ ತಿಳಿಸಿಬಿಟ್ಟರೆ, ಅವರು ಬಂದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಕಾಫಿ ಬೆರೆಸಿ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರು.

ಅತ್ತೆಯ ಮನೆಯಲ್ಲೂ ಮೊದಲನೆಯ ಲೋಟ ಕಾಫಿ ನನಗೇ ಮೀಸಲಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ನನಗೋ ಸಂತೋಷಕ್ಕೆ ಬದಲು ದುಃಖವೇ ಉಕ್ಕುತ್ತಿತ್ತು.

ಕುದಿವ ಹಾಲಿಗೆ ತಾಜಾ ಸ್ಟ್ರಾಂಗ್ ಡಿಕಾಕ್ಸ್ ಸೇರಿಸಿ, ಕಾಫಿಯ ಕಹಿಗೆ ಹಾನಿಯುಂಟಾಗದಂತೆ ಮಿತವಾಗಿ ಸಕ್ಕರೆ ಬೆರೆಸಿ ಡಿಗ್ರಿ ಕಾಫಿ ರುಚಿ ನೋಡಿದ್ದ ನನ್ನ ನಾಲಿಗೆ, ‘ಈ ಕಾಫಿ ಬೇಡ, ಬೇಡ!’ವೆಂದು ಮುಷ್ಕರ ಹೂಡುತ್ತಿತ್ತು.

“ಯಾಕಮ್ಮ? ಚೆನ್ನಾಗಿಲ್ಲ? ನಿನ್ನೇಂತ ಎರಡ ಚಮಚ ಪೂರ ಸಕ್ಕರೆ ಹಾಕಿದ್ದಲ್ಲ? ಅಷ್ಟಾಗಿ ಬಿಸಿ ಕೂಡ ಇಲ್ಲ?” ಅತ್ತೆ ಅಕ್ಕರೆಯಿಂದ ಕೇಳಿದಾಗ, ‘ಅದಕ್ಕೇ ತಾನೆ ಬಂದಿರೋದು ಈಗ ತಾಪತ್ರಯ’ ಎಂದು ಒಳಗೊಳಗೇ ಅಂದುಕೊಂಡು, ‘ಶಿವನೇ’ ಎಂದು ಒಂದೇ ಗುಟುಕಲ್ಲಿ ‘ಅದನ್ನ’ ನುಂಗಿ, ಕೂಡಲೇ ಬಾಯಿ ತೊಳೆಯಲು ಓಡುತ್ತಿದ್ದೆ.

ಒಮ್ಮೆ ಅತ್ತೆಯವರಿಗೆ ಜ್ವರವಾಗಿದ್ದ ಕಾರಣ, ನಾಗಮ್ಮ ಕಾಫಿ ಮಾಡಲು ಹೊರಟರು. ನಾನು ಟ್ರೇ ಹಿಡಿದು ಸಿದ್ಧಳಾಗಿ ನಿಂತಿದ್ದೆ.

ನಾಗಮ್ಮ ಕರೆದ ಹಾಲನ್ನು ಕಾಯಿಸಲು ಸ್ಟೀಲ್ ಪಾತ್ರೆಗೆ ಸುರಿದರು. ಹಾಲು ಪಾತ್ರೆಯನ್ನು ನಲ್ಲಿಯ ಕೆಳಗಿಟ್ಟರು. ನಂತರ ಅವರು ಮಾಡಿದ ಕೆಲಸ ನೋಡಿ ನನ್ನ ಎದೆ ದಸಕ್ಕಿಂದಿತು. ನಲ್ಲಿ ತಿರುಗಿಸಿ ಪಾತ್ರೆ ತೊಳೆದು, ಆ ನೀರನ್ನ ಕಾಯಿಸಲಿಟ್ಟ ಹಾಲಿಗೆ ಸುರಿದರು!

“ನಾಗಮ್ಮ, ನೀರು ಯಾಕೆ ಬೆರೆಸ್ತೀರಿ? ಕಾಫಿ ತುಂಬ ನೀರಾಗಲಿ?” ನಾನು ಗಾಬರಿಯಿಂದ ಕೇಳಿದೆ.

“ಸುಮ್ಮಿರಮ್ಮ. ಹೊರಗೊಣ್ಣಿಗೆ ನೋಡು, ನವಗ್ರಹಗಳಂತೆ ಇವತ್ತು ಒಂಬತ್ತನೇ! ಎಲ್ಲಿಗೂ ಕಳ್ಳಿ ಹಾಲಿನ ಕಾಫಿ ಕೊಡಕ್ಕಾಗತ್ಯೇ?”

ನಾಗಮ್ಮ ಒಲೆಯ ಮೇಲೆ ಅರ್ಧಂಬರ್ಧ ಕಾದ ಹಾಲಿಗೆ, ಬೆಳಗ್ಗೆ ಇಳಿಸಿಟ್ಟಿದ್ದ ಒಂದು ಸೇರು ಕಾಫಿ ಕಷಾಯವನ್ನು ಹಾಕುತ್ತಲೇ.... ಇದ್ದರು. ಕಷಾಯ ಖಾಲಿಯಾಗಿದ್ದರೂ, ಕಾಫಿಗೆ ಆ ಕಂದು ಹೊಂಬಣ್ಣವಂತೂ ಬರಲೇ ಇಲ್ಲ. ಬಾಟಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಸಕ್ಕರೆಯನ್ನ ಅಂದಾಜಾಗಿ ಆ ಮಿಶ್ರಣದಲ್ಲಿ ಸುರಿದು, ಸೌಟಿನಿಂದ ಅವರು ಕಲಕಿದಾಗ, ನನ್ನ ಎದೆಯನ್ನೇ ಕಲಕಿದ ಹಾಗಾಯಿತು.

“ಇನ್ನಷ್ಟು ಬಿಸಿಯಾಗಲಿ ನಾಗಮ್ಮ”.

“ಕುಡಿಯೋ ಬಿಸಿ ಇದೆ. ಸಾಕಮ್ಮ ಎಷ್ಟು ದಿನಗಳಿಂದ ನಾನು ಇಲ್ಲಿ ಕಾಫಿ ಮಾಡ್ತಿಲ್ಲ ನಿಮ್ಮತ್ತೆ ಕೂಡ ಏನೂ ಅಂದವಳಲ್ಲ.”

ನಾಗಮ್ಮ ಹೇಳುತ್ತಲೇ ಎಲ್ಲ ಲೋಟಗಳಲ್ಲೂ ಕಾಫಿ ಬಗ್ಗಿಸಿದರು.

“ಹೂಂ! ಇನ್ನು ನಿನ್ನ ಡ್ಯೂಟಿ” ಅಂದರು. ನಾನು ಲೋಟಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಟ್ರೇಯಲ್ಲಿ ಜೋಡಿಸಿಕೊಂಡು ಹೊರಟವಳೇ, ಒಂದು ಕ್ಷಣ ನಿಂತೆ.

“ಅದೇನಾ ನೋಡ್ತೀಯೆ? ಕೊಡು ಹೋಗಮ್ಮ...”

“ಇಲ್ಲೋಡಿ, ಈ ಲೋಟದಲ್ಲಿ ಅದೇನೋ ತೇಲ್ತಾ ಇರೋ ಹಾಗಿದೆ...” ನಾನು ಮೆಲುದನಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದೆ.

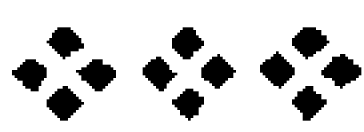
ಕೆಲಸದವರೆಂದು ದೂರವಿಡಲೂ ಆಗದ, ಬಂಧುಗಳೆಂದು ಬರಸೆಳೆದುಕೊಳ್ಳಲೂ ಆಗದಂತಹ ಒಂದು ವಿಚಿತ್ರ ನಂಟು ನಮ್ಮ ಅತ್ತೆ ಮನೆಯ ಮತ್ತು ನಾಗಮ್ಮನವರ ನಡುವಿನ ನಂಟು. ಮನೆಯ ನಿರ್ವಹಣೆಯಲ್ಲಿ ನಾಗಮ್ಮನವರದ್ದು ಎತ್ತಿದ ಕೈ. ಈ ಮನೆಯ ಎಲ್ಲ ಕೆಲಸ ಕಾರ್ಯಗಳಲ್ಲೂ ಅವರದ್ದೊಂದು ಕೈ ಇದ್ದೇ ಇತ್ತು. ನಮ್ಮತ್ತೆಯವರಿಗಂತೂ ಅವರು ಬಲಗೈ ಇದ್ದ ಹಾಗೆ. ನಾಗಮ್ಮನವರಿಗೆ ಇನ್ನು ಎಷ್ಟೆಷ್ಟೋ ಕೈಗಳಿದ್ದವು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ನಾನು ತೋರಿಸಿದ ಕಾಫಿಯೊಳಕ್ಕೆ ತನ್ನ ಕೈ ಅದ್ದಿಬಿಡುವುದೇ?

“ಏನಿಲ್ಲ ಹೋಗಮ್ಮ. ಸೂಪರ್ ಕಾಫಿ ಮಾಡಿದ್ದೀನಿ. ನಿನ್ನ ಚಿಂತೆ ಯಾಕೋ ಅತಿಯಾಯ್ತು.” ಸೆರಗಲ್ಲಿ ಕೈ ಒರೆಸಿಕೊಂಡೇ ನಾಗಮ್ಮ ಸಿಡುಕಿದರು.

ನಾನು ಮತ್ತೇ ಆ ಲೋಟದೊಳಗೆ ನೋಡಿದೆ. ಆ ‘ಏನೋ’ ಇನ್ನೂ ಅದರಲ್ಲಿ ತೇಲುತ್ತಲೇ ಇತ್ತು ಹನಿಹನಿಯಾಗಿ. ಅಂದು ತಮ್ಮಯ್ಯ ಈ ಲೋಟದಲ್ಲೇ ಕೈ ಎಣ್ಣೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿದ್ದು ನನ್ನ ನೆನಪಲ್ಲಿ ಹೊಗೆಯಾಡಿತು. ಹೊಟ್ಟೆ ತೊಳೆಸಿತು.

ಪಾಂಡು ಅವರು ನಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಫಿ ಕುಡಿದಿದ್ದು ಅಂದೇ ಕೊನೆ. ಕಾಫಿ ಲೋಟಗಳನ್ನ ತಿಕ್ಕಿ ತಿಕ್ಕಿ ತೊಳೆಯುವ ಚಟ ನನಗೆ ಅಂಟಿಕೊಂಡದ್ದು ಅಂದೇ. ಕಾಫಿ ಕ್ರಾಂತಿಯ ಕಿಡಿಯೊಂದು ನನ್ನ ಮನದ ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಿದ್ದು ಅದೇ ದಿನ. ಆ ಕಿಡಿಯನ್ನ ಉರಿವ ಜ್ವಾಲೆಯಾಗಿ ಮಾಡಿದ್ದು ನನ್ನ ಸರಸು ಅತ್ತೆ.

(ಸರೇಪ್)

ತುಂತುರು

- ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಬಾಲ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಅಧ್ಯಾಪಕರಿಗೆ ಬಾಲ ಇರುತ್ತದೆ.
- ಏಕ್ತಾ ಕಪೂರಳ ಮುಂದಿನ ಧಾರಾವಾಹಿ: ಕಭಿ ಸಾಸ್‌ಭಿ ಸೆಕ್ಸೀ ಥೀ...
- ಜುಲೈ 7 ರಂದೇ (07.07.07) ಮದುವೆಯಾಗಲು ಜೋಡಿಗಳು ತುರಿಗಾಲಿನಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದಾರಂತೆ. Marriages are not made in heaven but on seven.
- ಮದುವೆ: ಕ್ಷಣಿಕ ಸುಖಕ್ಕಾಗಿ ಶಾಶ್ವತ ಸುಖವನ್ನು ಬಲಿ ಕೊಡುವ ಸ್ವಯಂಪ್ರೇರಿತ ವಿಧಾನ
- ಭಜನೆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿದ್ದವನು ಸಿಗರೇಟ್ ಹಚ್ಚಿದಾಗ ನನಗೆ ಗಾಬರಿಯಾಗಿ ನನ್ನ ಕೈಲಿದ್ದ ಬಿಯರ್ ಬಾಟಲ್ ಜಾರಿ ಬಿದ್ದೇ ಹೋಯಿತು.
- ಬಿಡುಗಡೆ ಸಮಾರಂಭದಿಂದ ಒಂದು ಕೃತಿ ತನ್ನ ಮೌಲ್ಯವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ.
- ನಾನು ಅಂಗವಿಕಲ ಅಲ್ಲ. ಆದರೆ ರೊಮ್ಯಾಂಟಿಕಲಿ ಚಾಲೆಂಜ್.
- Right handed Lara is Azharuddin
- ಗಲ್ಲಿಗೇರಲಿದ್ದ ವ್ಯಕ್ತಿ ತನ್ನ ಕೊನೆ ಆಸೆ ಎಂದು ಒಂದು ಸಿಗರೇಟ್‌ಗೆ ಮನವಿ ಸಲ್ಲಿಸಿದಾಗ ಬಂದ ಉತ್ತರ: ಕ್ಷಮಿಸಿ, ಇಲ್ಲಿ ಧೂಮಪಾನ ನಿಷೇಧಿಸಿದೆ.
- ಭಾರತದಲ್ಲಿರುವ ದರ್ಶಿನಿ ಗ್ರಾಹಕರು ಸೇರಿ ಒಂದು ಸಂಘ ರಚಿಸಿದರೆ ಅದನ್ನು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಸ್ವಯಂ ಸೇವಕ ಸಂಘ ಎಂದು ಕರೆಯಬಹುದೆ?
- Silence is one of the hardest arguments to refute
- ಅಳು ಹಾಲು ಕಾಯಿಸಿದಂತೆ. ಎರಡು ಬಾರಿ ಉಕ್ಕಿದ ಮೇಲೆ ಬರೀ ಕುದಿಯುತ್ತೆ. ಮತ್ತೆ ಉಕ್ಕುವುದಿಲ್ಲ.
- Rural India does not cast its vote. It castes its vote.
- ನನ್ನ ಬಗ್ಗೆ ಅವನು ಮಾಡಿರುವ ಎಲ್ಲ ಆಪಾದನೆಗಳೂ ನಿರಾಧಾರ. ಆದರೆ ಅವನಿಗೆ ಆ ಎಲ್ಲ ನೈಜ ಮಾಹಿತಿ ಸಿಕ್ಕಿತು?

- ದಂನಳ

ಪಡುಕೋಣೆ ರನಾನಂದರಾವ್ ಸ್ಮಾರಕ ಹಾಸ್ಯ ಲೇಖನ ಸ್ಪರ್ಧೆಯಲ್ಲಿ
ತೀರ್ಪುಗಾರರ ಮೆಚ್ಚುಗೆ ಪಡೆದ ಲೇಖನ

ಸಂಭವಾಮಿ ಸುಬ್ಬಕ್ಕ

- ಎನ್. ಪ್ರಕಾಶ್

ಸೇನೆಯಲ್ಲಿ ವಿಶಿಷ್ಟ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸುತ್ತಾ, ರಣರಂಗದಲ್ಲೇ ಮಡಿದವರಿಗೆ ಮರಣೋತ್ತರ ಪರಮವೀರ ಪ್ರಶಸ್ತಿ ಕೊಡುತ್ತಾರೆಂತೆ. ಹಾಗೆಯೇ 'ಮರಣೋತ್ತರ ಪರಮ ಪರೋಪಕಾರಿ ಪ್ರಶಸ್ತಿ' ಅಂತ ಏನಾದರೂ ಕೊಡುವುದಿದ್ದರೆ, ಅದು ಖಂಡಿತ ನಮ್ಮ ಸುಬ್ಬಕ್ಕನಿಗೇ ಸಿಗಬೇಕು, ಸಿಗಲೇಬೇಕು. ಯಾರಾದರೂ ಆಗಲಿ, ಜೀವಂತವಿದ್ದಾಗ ಮಾಡಿದ ಸೇವೆಯನ್ನು ಸ್ಮರಿಸಿಕೊಂಡು, ಅವರಿಗೆ ಮರಣೋತ್ತರ ಸನ್ಮಾನ ಮಾಡುವುದು, ಪ್ರಶಸ್ತಿ ಕೊಡುವುದು ಸಹಜವೇ. ಮರಣೋತ್ತರ ಭಾರತರತ್ನ ಪ್ರಶಸ್ತಿಗಳನ್ನೇ ನೀಡಿದಂತಹ ಉದಾಹರಣೆಗಳೂ ಉಂಟು ನಮ್ಮ ಭವ್ಯ ಭಾರತದಲ್ಲಿ. ಆದರೆ ಸುಬ್ಬಕ್ಕನ ವಿಷಯ ಹಾಗಲ್ಲ. ಸುಬ್ಬಕ್ಕನಿಗೆ ಪ್ರಶಸ್ತಿ ಸಿಗಬೇಕಾದದ್ದು, ಆಕೆ ಮರಣಾನಂತರ ಗೃಹ ಸೇವೆಗಾಗಿ, ಮಾಡಿದ ಪರೋಪಕಾರಕ್ಕಾಗಿ! ಇಂತಹ ಪರೋಪಕಾರದ ಇನ್ನೊಂದು ಉದಾಹರಣೆಯನ್ನು ಬಹುಶಃ ಈವರೆಗೂ ಯಾರೂ ನೋಡಲಾರರು. ಈ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಿದರೆ, ಸುಬ್ಬಕ್ಕನಿಗೆ ನಿಜಕ್ಕೂ ಸಿಗಬೇಕಿರುವುದು, ನೊಬೆಲ್ ಪ್ರಶಸ್ತಿಗೆ ಸರಿಸಮಾನವಾದ 'ರೈಟ್ ಲೈವ್ಲಿಹುಡ್' ಅಂತಾನೋ ಏನೋ ಅಂತಾರಲ್ಲ. ಅದೇ ಬಗೆಯ 'ರೈಟ್ ಪೋಸ್ಟ್ ಲೈವ್ಲಿಹುಡ್' ಪ್ರಶಸ್ತಿ. ಇಂತಹ ಪ್ರಶಸ್ತಿಯನ್ನು ದಿವಂಗತ ಸುಬ್ಬಕ್ಕನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟರೆ, ಅದರಿಂದ ದಿವಂಗತರ ಲೋಕವೇ ಬೆಳಗೀತು.

ಸುಬ್ಬಕ್ಕನ ಪರೋಪಕಾರದ ಇನ್ನೊಂದು ವಿಶೇಷವೆಂದರೆ, ಆಕೆ ಒಂದೇ ಬಗೆಯ ಪರೋಪಕಾರವನ್ನು, ಬೇಸರವಿಲ್ಲದಂತೆ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಜಾತಿ ಮತ ಭೇದವಿಲ್ಲದೆ ಹಲವಾರು ಜನರಿಗೆ ಮಾಡಿರುವುದು ಮತ್ತು ಈಗಲೂ ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದು ಮತ್ತು ಇದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಆಕೆ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಅವತರಿಸಿ, ತನ್ನ ಪರೋಪಕಾರದ ಕಾರ್ಯ ಮುಗಿದೆ ಕೂಡಲೇ ಅದಕ್ಕೆ ಯಾವುದೇ ಬಗೆಯಲ್ಲಿ ಅಂಟಿಕೊಳ್ಳದ ನಿರಂಟು ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ನಿರ್ಗಮಿಸುವುದು. ಇದಕ್ಕೆ ಅನೇಕಾನೇಕ ಉದಾಹರಣೆಗಳನ್ನು ಪುಂಖಾನುಪುಂಖವಾಗಿ ಅಥವಾ (ಸುಬ್ಬಕ್ಕನ ಶಂಖವನ್ನೇ ಉದುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ) ಶಂಖಾನುಶಂಖವಾಗಿ ಕೊಡಬಲ್ಲೆ.

ಆದರೆ, ಅದಕ್ಕೂ ಮೊದಲು ಆಕೆಯ ಮತ್ತು ಆಕೆಯ ಮಹಿಮೆಯ ಅರಿವಿಲ್ಲದ ಪಾಮರರಿಗೆ ಆಕೆಯ ಕುಬ್ಜ ಪರಿಚಯವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಡುವುದು ಈ ಲೇಖಕನ ಆದ್ಯ ಕರ್ತವ್ಯವಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ಈ ಸುಬ್ಬಕ್ಕ ವಾವೆಯಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ತಂದೆಯ ಸೋದರತ್ತೆಯಾಗಬೇಕು. ಹಾಗೆ ನೋಡಿದರೆ ಈಕೆ ಜಗತ್ತಿನ ಎಲ್ಲ ತಂದೆಯರ ಏಕಮೇವ ಸೋದರತ್ತೆಯೂ ಆಗಬೇಕು ಎಂದು ಆಕೆಯಿಂದ ಉಪಕೃತರಾದ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಅನ್ನಿಸುವುದು ಎಂಬುದು ಈ ಲೇಖನಾಂತ್ಯದ ವೇಳೆಗೆ ವಾಚಕ ಮಹಾಶಯರಿಗೇ ಗೋಚರವಾಗುವುದು.

ಈ ಸುಬ್ಬಕ್ಕ ತುಂಬಾ ಒಳ್ಳೆಯ ಹೆಂಗಸರು. ಮಡಿ ಹೆಂಗಸು. ಸಂಪ್ರದಾಯದ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ತುಂಬಾ ನಿಷ್ಠಾವಂತೆ. ಸ್ನಾನ ಮಾಡದೆ ಒಂದು ತೊಟ್ಟು ನೀರನ್ನೂ ಬಾಯಿಗೆ ಹನಿಸುವವರಲ್ಲ. ಅದೇ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ ತುಂಬಾ ವಯಸ್ಸಾದ ಮೇಲೆ (ಆ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ ಆಕೆಗೆ ತುಂಬಾ ವಯಸ್ಸಾಯಿತು ಎಂಬುದು ನನ್ನ ಅಂಬೋಣವಲ್ಲ) ತೀವ್ರ ಸ್ವರೂಪದ ಕಾಯಿಲೆಯಿಂದ ಹಾಸಿಗೆ ಹಿಡಿದಾಗ, ಔಷಧಿಯನ್ನು ಕುಡಿಸುವುದಿರಲಿ, ಆಕೆಗೆ ನೀರನ್ನು ಕುಡಿಸುವುದೂ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ನಾನೂ ಶತಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದೆ. ಈ ಔಷಧಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಿ, ನೀರು ಕುಡಿಯಿರಿ. 'ಒಮ್ಮೆ ನೀವು ಹುಷಾರಾದ ಮೇಲೆ ಗೋಮೂತ್ರದಲ್ಲೇ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿ, ಗೋಮೂತ್ರವನ್ನೇ ಎಡಬಿಡದೆ ಕುಡಿದು ಅಂತರಂಗ ಶುದ್ಧಿ, ಬಹಿರಂಗ ಶುದ್ಧಿ ಎರಡನ್ನೂ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವಿರಂತೆ' ಅಂತ ಪರಿಪರಿಯಾಗಿ ಕೇಳಿಕೊಂಡೆ. ಜಪ್ಪಯ್ಯ ಅಂದರೂ ಆಕೆ ಬಾಯಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದರೆ ಕೇಳಿ. ಕೊನೆಗೊಮ್ಮೆ ಬಲವಂತದಿಂದ ಬಾಯಿ ತೆಗೆಸಿ ಒಂದು ಲೋಟ ನೀರು ಕುಡಿಸಿದೆ. ನೀರು ಕುಡಿದದ್ದೇ, ಇಂಗ್ಲೀಷಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳುತ್ತಾರಲ್ಲ ಹಾಗೆ, ಆಕೆ ಬಕೆಟ್ಟನ್ನು ಒದ್ದರು. ಆದರೆ ನಿಜ ಹೇಳಬೇಕೆಂದರೆ ಒದ್ದದ್ದು ಬೆಕೆಟ್ಟನ್ನಲ್ಲ, ನನ್ನನ್ನು. ಅದೇನೇ ಇರಲಿ, ನಿತ್ರಾಣವಾಗಿದ್ದ ಅವರ ಪ್ರಾಣ ಹೋಗಿದ್ದಂತೂ ನಿಜ. ಆದರೆ ನಾನು ಮಾತ್ರ ಅಂದು ಮಾಡಿದ್ದು ಪಾಪದ ಕೆಲಸವೋ, ಪುಣ್ಯದ ಕೆಲಸವೋ ತಿಳಿಯದೆ ಗೊಂದಲಾಪುರದಲ್ಲೇ ಇಂದಿನವರೆಗೂ ಅಂಡಲೆಯುತ್ತಿದ್ದೇನೆ.

ಆದರೆ, ನಾನು ಮಾಡಿದ ಕೆಲಸದ ಬಗ್ಗೆ ಅವರಿಗೆ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಸಿಟ್ಟಿರಲಿಲ್ಲ ಎಂಬುದಂತೂ ನನಗೆ ಖಾತ್ರಿಯಾಗಿದೆ. ಅವರು ತೀರಿಕೊಂಡ ಸನಿಹದಲ್ಲೇ ನಡೆದ ಒಂದು ಘಟನೆ ಅದನ್ನು ಸಾಬೀತು ಪಡಿಸಿತು. ಈ ಘಟನೆಯನ್ನೇ ದಿವಂಗತ ಸುಬ್ಬಕ್ಕನ ಮರಣೋತ್ತರ ಪರೋಪಕಾರದ ಪ್ರಪ್ರಥಮ ಪ್ರಸಂಗವೆಂದು ನಿಸ್ಸಂದೇಹವಾಗಿ ಘೋಷಾ ತೊಡಿಸದ ಘಂಟೆ ಬಾರಿಸಿ ಹೇಳಬಹುದು.

ಆಗ ನಾನು ರಾಯಚೂರಿನಲ್ಲಿದ್ದೆ. ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ಹೊಸದು. ಯಾವ ಬಗೆಯ ರಜೆಯೂ ಸಿಗುವಂತಿರಲಿಲ್ಲ. ಮೇಲಾಗಿ ನನ್ನ ಬಾಸು ರಜೆ ಕೊಡುವುದರಲ್ಲಿ ಕಂಜೂಸು. ಅವನು ಕೇಳುವ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಉತ್ತರ ಕೊಡುವುದರಲ್ಲೇ ರಜೆಯ ಅವಧಿ ಮುಗಿದು ಹೋಗಿರುತ್ತಿತ್ತು. ಇಂತಹ ಒಂದು ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲೇ ನನಗೆ ತುರ್ತು ರಜೆ ಬೇಕಿತ್ತು. ದಾವಣಗೆರೆಯಲ್ಲಿ ನಮ್ಮದೇ ಆದ 'ಪ್ರತಿಮಾ ಚಿತ್ರಕೂಟ'ದ ಉದ್ಘಾಟನೆ. ಹಿಂದಿನ ದಿನ ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ನಾಕು ಗಂಟೆ ಸುಮಾರಿಗೆ ಒಂದು ಟೆಲಿಗ್ರಾಂ ಬಂತು. 'ಸುಬ್ಬಕ್ಕ ತೀರಿಕೊಂಡರು. ಕೂಡಲೇ ಹೊರಟು ಬಾ' ನಾನು ಕೂಡಲೇ ಬಾಸ್ ಹತ್ತಿರ ಓಡಿದೆ. ಗದ್ದದ ಕಂಠದಿಂದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ವಿವರಿಸಿದೆ. ಸುಬ್ಬಕ್ಕ ಹೇಗೆ ನನಗೆ ಏನೆಲ್ಲವೂ ಆಗಿದ್ದರು. ಅವರಿಗೂ ನನಗೂ ಎಂತಹ 'ಅಂಟಿದ ನಂಟು' ಇತ್ತು (ಒಳಗೊಳಗೇ ಅಡಿಗರ ಕ್ಷಮೆ ಕೋರಿ) 'ಜೀವಕು ಜೀವಕು ಒಳಗೊಳಗುಂಟು ಸೋದರತ್ತೆಯ ನಂಟು' ಎಂಬುದನ್ನು ಭಾವಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಬಣ್ಣಿಸಿದೆ. ಸುಬ್ಬಕ್ಕನ ಸಾವಿನಿಂದಾದ ದುಃಖ 'ತುಂ ತುಂ ತುಂ ತುಂ ತಂಬಿ ಬಂದಿತ್ತಾ ತಂಗಿ, ತುಳಕಿ ಹೋಗಿತ್ತಾ' ತುಂಬಿಕೊಂಡ ದುಃಖವನ್ನು ಕಂತು ಕಂತುಗಳಲ್ಲಿ ಬಾಸ್‌ಗೂ ತುಳುಕಿಸಿದೆ. ಸ್ವಲ್ಪ ಅತಿ ನಟನೆ ಮಾಡಿದನೇನೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ.

ನಾನು ಹಾಡುವುದು ರಜೆಗಾಗಿ, ಎದೆಭಾರ ಇಳಿಯಲೆಂದಲ್ಲ ಎಂದು ಬಾಸ್‌ಗೂ ಗೊತ್ತಾಗಿರಬೇಕು. ಆದರೂ ಎರಡು ದಿನದ ರಜೆ ದೊರಕಿತು.

ಈ ರೀತಿ ಎದೆಭಾರ ಇಳಿಸಿಕೊಂಡ ನಾನು ಸಮಾಧಾನಚಿತ್ತನಾಗಿ ಕಛೇರಿಯಿಂದ ನನ್ನ ಕೋಣೆಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿದೆ. ಆದರೆ ಮತ್ತೆ ಇಪ್ಪತ್ತು ನಿಮಿಷದಲ್ಲಿ ಬಾಸ್‌ನ ಕರೆ ಬಂತು. ಅವರು ತಮ್ಮ ನಿರ್ಧಾರ ಬದಲಿಸಿರಬೇಕೆಂಬ ಭಯದಲ್ಲೇ ಅವರ ಕೋಣೆಗೆ ಹೋದೆ. ಅವರ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಟೆಲಿಗ್ರಾಂ. ಅದರ ಹಿಂಬದಿ ಮಾತ್ರ ನನಗೆ ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೂ ಅದೇನೆಂದು ನಾನು ಊಹಿಸಬಲ್ಲವನಾದೆ. ಮುಂದೆ ಸಮ್ಮಿಬ್ಬರ ನಡುವೆ ನಡೆದ 'ಪ್ರಶೋತ್ತರ ಪ್ರಕರಣ'ದ ಮೊದಲ ಕಾಂಡ ಹೀಗಿತ್ತು.

ಬಾಸ್: ಸತ್ತು ಹೋದವರು ಯಾರಾದರೂ ಮತ್ತೆ ಸೀರಿಯಸ್ ಆಗ್ತಾರೇನೀ?

ನಾನು: (ಗಾಬರಿಯಾದರೂ ತೋರ್ಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳದೆ) ಸಾರ್, ಹೋಗಬೇಕಾದರೆ ಸೀರಿಯಸ್ ಆಗಿ ಹೋಗಿರ್ತಾರೆ. ಅವರು ಮತ್ತೆ ಹಸನ್ಮುಖರಾಗುವುದು ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯ? ಅವರು ಸೀರಿಯಸ್ ಆಗೇ ಇರ್ತಾರೆ.

ಬಾಸ್: (ರೇಗುತ್ತಾ) ಅದಲ್ಲಾರೀ ನಾನು ಕೇಳಿದ್ದು. ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಹದಗೆಟ್ಟು ಗಂಭೀರ ಅಂತ ಅನ್ನಿಸಿಕೊಂಡ ಮೇಲೆ ಸತ್ತು ಹೋಗ್ತಾರೆ. ಹಾಗೆ ಸತ್ತು ಹೋದವರ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಮತ್ತೆ ಗಂಭೀರವಾಗುವುದು ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯ?

ನಾನು: ಸಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕಾರ ಮಾಡದಿದ್ದರೆ, ಅಂತಹವರ ಸ್ಥಿತಿ ಮತ್ತೆ ಸೀರಿಯಸ್ ಆಗತ್ತೆ ಸಾರ್. ಆಗಾದ್ರೆ ತಾವು ಹೇಳಿದ್ದು ಸರಿ ಅನ್ನತ್ತೆ ಸಾರ್.

ಬಾಸ್: (ಇನ್ನೂ ರೇಗುತ್ತಾ) ಬರೀ ವಕ್ರಬುದ್ಧಿರಿ ನಿಮ್ಮದು. ನೋಡಿ ಈ ಟೆಲಿಗ್ರಾಂ. ಬಾಸ್ ನನ್ನ ಮುಖಕ್ಕೆ ಟೆಲಿಗ್ರಾಂ ರಾಚಿದರು.

ಅದು ಸೋಮ ಕೊಟ್ಟದ್ದು. ದಾವಣಗೆರೆಯಿಂದ. ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಹತ್ತೂವರೆಗೆ 'ಸುಬ್ಬಕ್ಕನ ಸ್ಥಿತಿ ಗಂಭೀರ. ಕೂಡಲೇ ಹೊರಡು' ಅಂತ. ಆದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಮೊದಲೇ ಬಂದದ್ದು ಶಿವಾನಂದನ ಟೆಲಿಗ್ರಾಂ. ಅದೂ ದಾವಣಗೆರೆಯಿಂದಲೇ ಕೊಟ್ಟದ್ದು. ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಎಂಟೂವರೆಗೆ 'ಸುಬ್ಬಕ್ಕ ತೀರಿಕೊಂಡರು, ಕೂಡಲೇ ಹೊರಟು ಬಾ' ಅಂತ. ನಾನು ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಟೆಲಿಗ್ರಾಂ ಕೊಡಲು ಹೇಳಿದ್ದೇನೋ ನಿಜ. ಆದರೆ ಇಬ್ಬರೂ ಮಿತ್ರವಾಕ್ಯ ಪರಿಪಾಲನೆ ಮಾಡಿದ್ದು ನನ್ನನ್ನು ಈ ರೀತಿಯ ಪೇಚಿಗೆ ಸಿಗಿಸತ್ತೆ ಅಂತ ಮಾತ್ರ ಊಹಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಗಳಿಗೆ ಸುಧಾರಿಸಿಕೊಂಡೆ. 'ಪ್ರಶೋತ್ತರ ಪ್ರಕರಣ'ದ ಎರಡನೆಯ ಕಾಂಡ ಹೀಗೆ ಸಾಗಿತು.

ನಾನು: ವಿಷಯ ಎಲ್ಲ ಸರಿಯಾಗಿಯೇ ಇದೆ ಸಾರ್. ಆದರೆ ಟೆಲಿಗ್ರಾಂ ಮಾತ್ರ ಉಲ್ಲಾಪಲ್ಪ ಆಗಿದೆ. ಅವನು ಕೊಡಬೇಕಾದದ್ದನ್ನು ಇವನು, ಇವನು ಕೊಡಬೇಕಾದದ್ದನ್ನು ಅವನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ ಅಷ್ಟೆ ಸಾರ್.

ಬಾಸ್: ಅಂದರೆ ನೀವೇ ಮೊದಲು ಹೀಗೆ ಹೀಗೆ ಟೆಲಿಗ್ರಾಂ ಕೊಡಿ ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ದಿರಾ?

ನಾನು: ಹೌದು ಸಾರ್. ಸುಬ್ಬಕ್ಕನಿಗೆ ಸೀರಿಯಸ್ ಆದರೆ ಅಥವಾ ಅವರು

ತೀರಿಕೊಂಡರೆ ಟೆಲಿಗ್ರಾಂ ಕೂಡಿ ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ದೆ. ಅದೇನೇ ಇರಲಿ. ಸುಬ್ಬಕ್ಕನಿಗೆ ಸೀರಿಯಸ್ ಆಗಿದ್ದು ಮತ್ತು ಅವರು ತೀರಿಕೊಂಡದ್ದು ಎರಡೂ ನಿಜ ಸಾರ್. ಯಾವುದಾದ ಮೇಲೆ ಯಾವುದು ಅನ್ನೋದು ಮುಖ್ಯ ಅಲ್ಲ ಸಾರ್. ಆದರೆ ಎರಡೂ ಆಗಿದೆ ಅನ್ನೋದು ಮಾತ್ರ ಸತ್ಯ. ಅವರು ತೀರಿಕೊಂಡಿರದಿದ್ದರೆ ಅವರ ಸ್ಥಿತಿ ಗಂಭೀರ ಅಂತ ಹೇಳೋಕೆ ಬರ್ತಿರಲಿಲ್ಲ ಹಾಗೆಯೇ ಆ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಅವರ ಸ್ಥಿತಿ ಗಂಭೀರವಾಗಿರದೆ ಹೋಗಿದ್ದರೆ ಅವರು ತೀರಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಲೂ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ಬಾಸ್: (ರೇಗಿನ ಉತ್ತುಂಗ ಶೃಂಗದಿಂದ) ನೀವು ಹೇಳಿದ್ದು ನನ್ನ ತಲೆ ತಿರುಗ್ತಾ ಇದೆ ಹಾಳಾಗಿ ಹೋಗಿ. ಮೂರು ದಿನ ಖಂಡಿತ ನನಗೆ ಮುಖ ತೋರಿಸಬೇಡಿ. ಈ ಕಡೆ ತಲೆ ಹಾಕಿಯೂ ಮಲಗಬೇಡಿ.

ಅವರು ಅಷ್ಟು ಹೇಳಿದ್ದೇ ಸಾಕು ಅಂತ ನಾನು ಸಂಜೆ ದಾವಣಗೆರೆ ಬಸ್ ಹತ್ತಿದೆ.

ದಾವಣಗೆರೆಯಲ್ಲಿ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಗೀತಾಂಜಲಿ ಥಿಯೇಟರ್ ತಲುಪುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಆಗಲೇ ಒಂಬತ್ತು ಗಂಟೆಯಾಗಿತ್ತು. ಕತ್ತಲಲ್ಲಿ ತಡಕಾಡುತ್ತಲೇ ಯಾವುದೋ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ ನಡುವೆ ಖಾಲಿ ಇದ್ದ ಸೀಟಿನಲ್ಲಿ ಕೂತೆ. ನೋಡಿದರೆ ಆ ಕಡೆ ಸೋಮ, ಈ ಕಡೆ ಶಿವಾನಂದ. ಸಿನಿಮಾ ಮಣಿಕಾಲ್ ನಿರ್ದೇಶನದ 'ಮಾಯಾದರ್ಪಣ' ಶುರುವಾಗಿ ಆಗಲೇ ಅರ್ಧಗಂಟೆಯಾಗಿತ್ತು. 'ಈವರೆಗೂ ನಲ್ಲಿಯಿಂದ ಎರಡು ಹನಿ ನೀರು ತೊಟ್ಟಿಲ್ಲ', ಅಂತ ಶಿವಾನಂದ ಹೇಳಿದರೆ, 'ಅದನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ ನಿಂತಿರುವ ಹೀರೋಯಿನ್ ಎಂಟು ಸಲ ಕಣ್ಣು ಮಿಟುಕಿಸಿದ್ದಾಳೆ' ಅಂತ ಸೋಮ ಹೇಳಿದ. ಗತಿಸಿದ್ದ ಸುಬ್ಬಕ್ಕ ಮತ್ತೆ ನನಗಾಗಿ ಅವತರಿಸಿ ಮತ್ತೆ ಮರಣಿಸಿ ನನಗೆ ಗೈದ ಉಪಕಾರಕ್ಕಾಗಿ ನಾನು ಎಂಟು ಹನಿ ಕೃತಜ್ಞತೆಯ ಕಣ್ಣೀರು ಹನಿಸಿದೆ.

ಇದಾದ ನಂತರ, ಆಗೊಮ್ಮೆ ಈಗೊಮ್ಮೆ ಇದೇ ರೀತಿಯ ಉಪಕಾರ ಮಾಡಿದ್ದನ್ನು, ನಾ ಹ್ಯಾಂಗ ಮರೆಯಲಿ?

ಆದರೆ ನಾನೆಂದಿಗೂ ಮರೆಯಲಾರದ ಘಟನೆ ಎಂದರೆ, ನನ್ನ ತಮ್ಮನ ಮದುವೆ. ಅವನು ದೂರದ ಮಸ್ಕತ್ತಿನಲ್ಲಿ. ಹುಡುಗಿ ಇಲ್ಲಿ ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ. ಒಬ್ಬರ ಮುಖವನ್ನು ಒಬ್ಬರು ನೋಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಈ-ಮೇಲ್‌ಗಳಲ್ಲಿ ಚುಕುಪುಕು ರವಾನೆಯಾದ ಪೋಟೋಗಳನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿಯೇ ಮದುವೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಮದುವೆಯ ದಿನ ಹತ್ತಿರ ಬಂದರೂ ನನ್ನ ತಮ್ಮ ಬರುವುದು ಮಾತ್ರ ಅನುಮಾನವಾಗಿಯೇ ಉಳಿಯಿತು. ಅವನಿಗೆ ಯಥಾ ಪ್ರಕಾರ ರಜದ ಸಮಸ್ಯೆ. ಮದುವೆಯ ದಿನ ಅವನ ಪೋಟೋ ಇಟ್ಟು 'ಸ್ವಪ್ನಾ ವಾಸವದತ್ತಿ' ನಾಟಕವಾಡುವುದೋ ಅಥವಾ ಅವನ ಆಳೆತ್ತರದ ವಿಗ್ರಹ ಮಾಡಿಟ್ಟು 'ಪ್ರತಿಮಾ (ಪರಿಣಯ)' ನಾಟಕವಾಡುವುದೋ ಎಂಬ ಗೊಂದಲದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ಸಿಕ್ಕಿಬಿದ್ದೆವು. 'ಅನ್ಯಥಾ ಶರಣಂ ನಾಸ್ತಿ ಸುಬ್ಬಕ್ಕಾ' ಎಂದೆ. ನನ್ನ ದನಿ ಕೇಳಿದ ಕೂಡಲೇ ಸುಬ್ಬಕ್ಕ ತಮ್ಮ ಬಿಡುವಿಲ್ಲದ ಅನೇಕಾನೇಕ ಕೆಲಸಗಳ ನಡುವೆ, ಅವೇನೆಂಬುದು ನನ್ನ ಕಲ್ಪನೆಗೂ ಮೀರಿದ್ದು, ಬಿಡುವು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಅವತರಿಸಿ ಸಖತ್‌ಾಗಿ ಕಾಯಿಲೆ ಬಿದ್ದರು. ಸುಬ್ಬಕ್ಕನಿಗೆ ಹುಷಾರಿಲ್ಲ ಎಂಬ ಪ್ರಥಮ ಮಾಹಿತಿ ನನ್ನ ತಮ್ಮನಿಗೆ ತಲುಪಿದ ಬೆನ್ನ ಹಿಂದೇ ಸುಬ್ಬಕ್ಕನಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ಹೆಲ್ತ್ ಬುಲೆಟಿನ್‌ಗಳೂ ಮೇಲಿಂದ ಮೇಲೆ ಮಸ್ಕತ್ತಿಗೆ

ಈ-ಮೇಲಾದವು. ಅವನು ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಡುತ್ತಿದ್ದರೆ ಸುಬ್ಬಕ್ಕ ಮತ್ತೆ ತೀರಿಕೊಂಡರು. ಊರಿಗೆ ಬಂದ ತಮ್ಮನ ಮದುವೆ ಸಾಂಗವಾಗಿ ನೆರವೇರಿತು.

ಈ ಸುಬ್ಬಕ್ಕನ ನೆರವು ಕೇವಲ ನಮ್ಮ ಕುಟುಂಬಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ, ಅದೂ ರಜೆಗೆ ಮಾತ್ರ ಸೀಮಿತ ಎಂದುಕೊಂಡಿದ್ದ ನನಗೆ, ಕೆಲವು ವರ್ಷಗಳ ಬಳಿಕ ನಡೆದ ಒಂದು ಘಟನೆ, ಸುಬ್ಬಕ್ಕನ ನೆರವಿನ ವ್ಯಾಪ್ತಿ ಹಾಗೂ ಅದರ ವಿವಿಧ ಆಯಾಮಗಳ ಬಗ್ಗೆ ನನ್ನ ಕಣ್ಣು ತೆರೆಸಿತು.

ಇದು ನಡೆದಾಗ ನಾನಾಗಲೇ ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಕಿರಿಯ ಉನ್ನತ ಅಧಿಕಾರಿಯಾಗಿದ್ದೆ. ನನ್ನ ಬಾಸು ಬಿ.ಟಿ.ಬಿ. ಅಂದರೆ ಬಾಯಿ ತೆರೆಯದ ಬಾಸು, ಪಾರ್ಟಿಗಳಲ್ಲೂ ಕೂಡಾ ಬಾಟಲ್ ಓಪನರ್‌ಗಳ ನಡುಗೆ ಅವರೊಬ್ಬ ನೋ ಮೌತ್ ಓಪನರ್‌ನೇ ಆಗಿದ್ದರು. ಅಂತಹವರಿಗೆ ಒಮ್ಮದು ಮೀಟಿಂಗಿನಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಎಂ.ಡಿ. ಪೈರ್ ಮಾಡಲು ಕುರು ಮಾಡಿದರು. ಬಿ.ಟಿ.ಬಿ. ಗಾಬರಿಯಾಗಿ ದಿಕ್ಕಿಟ್ಟು ಕೂತರು. ಈ ಪೈರಿಂಗ್ ಸೆಷನ್ ನಡುವೆಯೇ ಎಂ.ಡಿ. ಏನೋ ತುರ್ತು ಕರೆಯ ಮೇರೆಗೆ ತಮ್ಮ ಕೋಣೆಗೆ ಎದ್ದು ಹೋದರು. ಆ ಮೀಟಿಂಗಿನಲ್ಲಿ ಹಿಂಬದಿಯ ಮೂಲೆಯೊಂದರಲ್ಲಿ ಕೂತಿದ್ದ ನನ್ನ ಮೊಬೈಲಿಗೆ ಒಂದು ಮೆಸೇಜ್ ಬಂತು. 'ಸುಬ್ಬಕ್ಕ ತೀರಿಕೊಂಡರು. ಕೂಡಲೇ ಹೊರಡು' ಅದನ್ನು ಕಳಿಸಿದವರು ನಮ್ಮ ಬಿ.ಟಿ.ಬಿ.ಯೇ ನಾನು ಅವರತ್ತ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಅವರು ಎಂ.ಡಿ. ಕೋಣೆಗೆ ಹೋದರು. ಎಂ.ಡಿ. ನನ್ನನ್ನು ಕರೆಸಿ, ಸುದ್ದಿ ಕೇಳಿದೆ. ಸಾರಿ. ನೀವು ಕೂಡಲೇ ಹೊರಡಿ. ರೀ, ಬಿ.ಟಿ.ಬಿ. ನೀವು ಇವರನ್ನು ಜೊತೆಗೇ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ, ಸುರಕ್ಷಿತವಾಗಿ ಇವರ ಮನೆ ಮುಟ್ಟಿಸಿ. ಇವರಿಗೆ ಧೈರ್ಯ ಹೇಳಿ' ಎಂದರು. ಹೊರಗೆ ಬಂದು 'ಹರೆರಾಮ'ದಲ್ಲಿ ನಾವು ಆರಾಮಾಗಿ ಕಾಫಿ ಕುಡಿಯುತ್ತಾ ಕೂತಾಗ, ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ಬಿ.ಟಿ.ಬಿ.ಯವರನ್ನು 'ನಿಮಗೆ ಸುಬ್ಬಕ್ಕ ಹೇಗೆ ಗೊತ್ತು?' ಅಂತ ಕೇಳಿದೆ ಬಿ.ಟಿ.ಬಿ. ಮುಗುಳ್ಳುಗುತ್ತಾ ನನಗೆ ಅವರೆಗೂ ಗೊತ್ತಿರದ ಒಂದು ಸತ್ಯವನ್ನು ಸ್ಫೋಟಿಸಿದರು. 'ಸುಬ್ಬಕ್ಕ ಕೇವಲ ನಿನಗಷ್ಟೇ ಸಂಬಂಧವಪ್ಪ, ಆಕೆ ಎಲ್ಲ ತಂದೆಯರ ಸೋದರತ್ತೆಯೇ ಹೌದು', ಎಂದವರೇ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿ, ಕೈ ಮುಗಿದುಕೊಂಡು, 'ಆಕೆಯೇ ಈ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ತೋರಿಸಿ ನಮ್ಮನ್ನು ಸಂಕಷ್ಟದಿಂದ ಪಾರು ಮಾಡಿದವರು' ಎಂದು ಗಳಹಿದರು. ಈಗ ಬೆರಗಾಗುವ ಸರದಿ ನನ್ನದಾಗಿತ್ತು. 'ಭಲೆ ಸುಬ್ಬಕ್ಕ!' ಎಂದೆ.

ಹೀಗೆ ಸುಬ್ಬಕ್ಕನ ಸಾಮಯಿಕ ಪರೋಪಕಾರದಿಂದ ಆಗಾಗ ತಮ್ಮ ಕಷ್ಟಗಳನ್ನು ಬಗೆ ಹರಿಸಿಕೊಂಡು ಭೂಲೋಕದ ಸಾಕಷ್ಟು ಜನ ಹೆಚ್ಚಿನ ತಾಪತ್ರಯವಿಲ್ಲದೆ ಇದ್ದರೆಂದೇ ಹೇಳಬೇಕು. ಅಪರೂಪಕ್ಕೊಮ್ಮೆ, ಸುಬ್ಬಕ್ಕನ ಪೋಟೋಕ್ಕೆ ಹಾಕಿದ ಹಾರದ ಹೂ ಬಾಡಿ ಕೆಳಗುರುರುವ ಮುನ್ನವೇ ಅವರು ಮತ್ತೆ ಹುಟ್ಟಿ ಬಂದು, ಅವರಿಗೆ ವಯಸ್ಸಾಗಿ, ಸಖತ್ ಖಾಲಿಯಾಗಿ, ಅವರ ಸ್ಥಿತಿ ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಅವರು ಪುನಃ ಪರಂಧಾಮ ಸೇರಬೇಕಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಒಂದು ಮಾತಂತೂ ನಿಜ. ಪ್ರತಿ ಸಲ ಅವರನ್ನು ಮರಳಿ ಅವರ ಲೋಕಕ್ಕೆ ಕಳಿಸುವಮುನ್ನ 'ಪುನರಾಮನಾಯಕ' ಎಂದೇ ಕಳಿಸುತ್ತಿದ್ದೆವು.

ಹೀಗೇ ವರುಷಗಳು ಉರುಳಿದವು. ಹೊಸ ಪೀಳಿಗೆಯ ಹುಡುಗ-ಹುಡುಗಿಯರು ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಥೆಗೆ ಸೇರಿದರು. ಅವಳನ್ನು ನೋಡಿದರೇ 'ಬೆಟ್ಟ' ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದಾಗಿದ್ದ

ಪ್ರೆಟ್ಟಿ ಫರ್ನಾಂಡಿಸ್ ಎಂಬ ನೀಲಿ ಕಂಗಳ ಗುಂಡು ಗುಂಡು ಚೆಲುವೆ ನನಗೆ ಸಹಾಯಕಳಾಗಿ ಬಂದು ಸೇರಿದಳು. ಸ್ಮಾರ್ಟ್‌ನೆಸ್‌ನಿಂದಲೇ ಎಲ್ಲ ಕೆಲಸಗಳನ್ನೂ ಸಾಧಿಸಬಹುದು ಎಂದು ತಿಳಿದಿದ್ದ ಹುಡುಗಿ. ಕಛೇರಿಯಲ್ಲಿ ಅವಳಿಗೆ 'ಸ್ಮಾರ್ಟ್ ಕಾರ್ಡ್' ಎಂದೇ ಹೆಸರಿಟ್ಟಿದ್ದರು. ಅವಳು ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಸೇರಿ ಇನ್ನೂ ಒಂದು ತಿಂಗಳಾಗಿರಲಿಲ್ಲ, ಒಂದು ದಿನ ಅವಳ ಮೊಬೈಲಿಗೆ ಬಂದ ಒಂದು ಮೆಸೇಜನ್ನು ತೋರಿಸಿದಳು. 'ಸುಬ್ಬಕ್ಕ ತೀರಿಕೊಂಡರು. ಕೂಡಲೇ ಹೊರಡು' ಅಂತ. 'ಪ್ರೆಟ್ಟಿ, ಈ ಸುಬ್ಬಕ್ಕ ನಿನಗೇನಾಗಬೇಕು?' ಅಂತ ಕೇಳಿದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಅವಳು 'ಸಾರ್, ಸುಬ್ಬಕ್ಕ ನಮ್ಮ ತಂದೆಯ ಸೋದರತ್ತೆ' ಎಂದಳು. 'ಅದು ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯ?' ಅಂತ ಕೇಳಿದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಅವಳು 'ಸುಬ್ಬಕ್ಕ, ನಮ್ಮಜ್ಜನ ತಂಗಿ. ನಮ್ಮ ತಂದೆ ಮಾತ್ರ ಮತಾಂತರ ಹೊಂದಿದರು. ನಾನು ಭಾನುವಾರ ಚರ್ಚ್ ಮುಗಿದ ಕೂಡಲೇ ಸೀದಾ ಸುಬ್ಬಕ್ಕನ ಮನೆಗೇ ಓಡುತ್ತಿದ್ದೆ.' ಎಂದು ಸ್ಮಾರ್ಟ್ ಅಳುವಿನ ನಡುವೆ, ಸ್ಮಾರ್ಟ್‌ಗೆ ಸ್ಟೈಲ್ ಮಾಡುತ್ತಾ ಹೇಳಿದಳು. 'ಅಬ್ಬಾ, ಸುಬ್ಬಕ್ಕ!' ಎಂದು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲೇ ಸುಬ್ಬಕ್ಕನಿಗೆ ಶಹಭಾಷ್‌ಗಿರಿ ಕೊಟ್ಟು, ಪ್ರೆಟ್ಟಿಯನ್ನು ಸಾಗಹಾಕಿದೆ. ಅಂದು ಗೋಚರವಾಗ ಸತ್ಯವೆಂದರೆ, ಸುಬ್ಬಕ್ಕನ ಪರೋಪಕಾರಕ್ಕೆ ಜಾತಿ ಮತ ಪಂಥಗಳ ಭೇದವಿಲ್ಲ ಎಂದು.

ಕೇವಲ ಉದ್ಯೋಗಿಗಳಿಗಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಎಲ್ಲ ರಂಗಗಳಲ್ಲಿರುವವರಿಗೂ ಸುಬ್ಬಕ್ಕ ನೆರವಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಹಲವಾರು ಬಸ್‌ಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟು ಓಡಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಬಸ್ಸಿಟ್ರಪ್ಪ ನನ್ನ ಹಳೆಯ ಗೆಳೆಯ, ಒಂದು ದಿನ ನನ್ನ ಕಛೇರಿಯ ಮುಕ್ತಾಯದ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ 'ಸೌಂಡ್ ಹಾನ್' ಮಾಡಿಕೊಂಡೇ ದಿಢೀರನೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷನಾದ. 'ಸುಬ್ಬಕ್ಕನ ಸ್ಥಿತಿ ಗಂಭೀರ, ಕೂಡಲೇ ಹೊರಡು ಅಂತ ಸುದ್ದಿ ಬಂತು. ಅದಕ್ಕೇ ಬಂದೆ' ಎಂದ. 'ಇದು ಯಾವ ಸುಬ್ಬಕ್ಕನೋ?' ಅಂತ ಕೇಳಿದೆ. 'ಅದೇ ನಿಮ್ಮ ಸುಬ್ಬಕ್ಕನೇ. ಯಾಕೆ ಅವರು ನನಗೆ ನೆರವಾಗಬಾರದೇನು?' ಎಂದು ಮರುಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಿ ಮುಂದುವರಿಸಿದ. 'ಊರಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಆಸ್ತಿ ವ್ಯಾಜ್ಯದ ಪಂಚಾಯಿತಿ ಇತ್ತು. ನನಗೆ ಮನಸ್ಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಬಲವಂತದ ಮಾಘಸ್ಥಾನ. ಪಂಚಾಯಿತಿ ಶುರುವಾಗಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿಗೇ ಸುಬ್ಬಕ್ಕನ ಸುದ್ದಿ ಬಂತು ಎದ್ದು ಬಂದೆ' ಅಂತ ಗಹಗಹಿಸಿ ನಕ್ಕ. ಇಬ್ಬರೂ ಸಂಜೆಯ ವಿಶೇಷ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳಿಗೆ ತೆರಳಿದೆವು.

ಆದರೆ ಎಲ್ಲ ಸಂಜೆಗಳೂ ಆ ಸಂಜೆಯಂತೆಯೇ ಇರಲು ಸಾಧ್ಯವೇ? ಮುಂದೊಂದು ಸಂಜೆ ಬಂತು. ಅದೂ ಚಳಿಗಾಲದಲ್ಲಿ. ಆ ವೇಳೆಗಾಗಲೇ ನಾಲ್ಕು ಚಳಿಗಾಲವಾಗಿತ್ತು ನಾನು ನಿವೃತ್ತನಾಗಿ ತಲೆಗೆ ಕಿವಿ ಮುಚ್ಚುವ ಟೋಪಿ ಹಾಕಿಕೊಂಡು, ಶಾಲು ಹೊದ್ದುಕೊಂಡು, ಮಹಡಿಯ ಬಾಲ್ಕನಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದೆ. ನನ್ನ ಹಾಗೆಯೇ ನಿತ್ಯಾಣ ಸೂರ್ಯ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಕಾಲೆಳೆಯುತ್ತಾ ಮನೆಯ ಕಡೆ ಹೊರಟಿದ್ದ. ನನ್ನ ಪಕ್ಕದಲ್ಲೊಂದು ಪುಟ್ಟ ಮೇಜು. ಅದರ ಮೇಲೊಂದು ಮೊಬೈಲು, ನನ್ನ ಮೊಬೈಲಿಟಿ ಕಡಿಮೆಯಾದ ಮೇಲೆ ಕೊಂಡದ್ದು. ಅದರ ಬದಿಗೊಂದು ಚಪ ತುಂಬಿದ ಲೋಟ, ಕೈಯ್ಯಲ್ಲೊಂದು ಪುಸ್ತಕ. 'ಭಜಗೋವಿಂದಂ' ಓದುತ್ತಿದ್ದೆ. ಅದೇ ರೀತಿ 'ಭಜ ಸುಬ್ಬಕ್ಕಂ ಭಜ ಸುಬ್ಬಕ್ಕಂ' ಅಂತ ಯಾಕೆ ಹೇಳಬಾರದು ಅಂತ ವಿನೋದದಿಂದ ಯೋಚನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೆ.

‘ಸಂಪ್ರಾಪ್ತೇ ಸನ್ನಿಹಿತೇ ಕಾಲೇ’ಗೆ ಬಂದಾಗ, ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದ ಹಾಗೆ ಶಿವಾನಂದ ಎದುರಿಗೆ ಬಂದು ನಿಂತು, ‘ಸುಬ್ಬಕ್ಕನಿಗೆ ಪ್ರಶಸ್ತಿಯೇನೋ ಸಿಗಬಹುದು. ಆದರೆ ಅದನ್ನು ಅವರಿಗೆ ತಲುಪಿಸುವುದು ಹೇಗೆ?’ ಎಂದು ಕೇಳಿದ ಹಾಗಾಯಿತು. ಅದೇ ವೇಳೆಗೆ ನನ್ನ ಮೊಬೈಲಿಗೆ ಒಂದು ಮೆಸೇಜು ಬಂತು. ‘ಸುಬ್ಬಕ್ಕ ತೀರಿಕೊಂಡರು. ಕೂಡಲೇ ಹೊರಡು - ಸುಬ್ಬಕ್ಕ’. ಸುಬ್ಬಕ್ಕನಿಂದಲೇ ಬಂದ ಈ ಸಂದೇಶ ಓದಿ ಸಣ್ಣಗೆ ನಡುಗಿದೆ. ಶಾಲಿನಿಂದ ಮುಖ ಒರೆಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಆ ನಂಬರಿಗೆ ಮೆಸೇಜ್ ಮಾಡಿದೆ. ‘ಮೆಸೇಜ್ ರವಾನೆ ವಿಫಲವಾಗಿದೆ’ ಅಂತ ಮೊಬೈಲು ತೋರಿಸಿತು. ಆ ನಂಬರಿಗೆ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಪೋ ಮಾಡಿದೆ. ‘ವ್ಯಾಪ್ತಿ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿಲ್ಲ’, ‘ಸೇವೆಯಲ್ಲಿಲ್ಲ’, ‘ಚಾಲನೆಯಲ್ಲಿಲ್ಲ’ ಅಂತ ಬಗೆಬಗೆಯ ಉತ್ತರಗಳು ಬರಲಾರಂಭಿಸಿದವು. ಬೆದರಿದ ಬಿದಿರಾದೆ (ಕೇವಲ ಪ್ರಾಸಕ್ಕಾಗಿ) ಮೇಲ್ಗಣ್ಣು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಆಕಾಶ ನೋಡುತ್ತಾ ಕೂತೆ. ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಬಿಳಿಯ ಮೋಡದ ನಡುವಿನಿಂದ ಭಸ್ಮದಾರಿ ಮಡಿ ಹೆಂಗಸು ಮೂಡಿ ಬಂದರು. ನೋಡಿದರೆ ಸುಬ್ಬಕ್ಕ. ‘ಏನೋ ಮೆಳ್ಳೆಖೋಡಿ, ಬೆಚ್ಚಿಬಿದ್ದೆಯೇನೋ?’ ಅಂತ ನಗುತ್ತಲೇ ಕೇಳಿದರು. ನಾನು ತಡವರಿಸುತ್ತಾ, ‘ನೀರು ಕುಡಿಸಲಿ?’ ಅಂತ ಕೇಳಿದೆ. ‘ಇಲ್ಲವ್ವಾ, ಈಗ ನೀರು ಕುಡಿಯೋ ಸರದಿ ನಿಂದು’, ಎಂದರು. ‘ಆನುಂ ಚಳಿಯೊಳಗಿರ್ದುಂ ಬೆವರ್ದುಂ’. ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಗಂಭೀರವಾಗಿತ್ತು. ‘ವಾಚಾಲಂ ಕರೋತಿ ಮೂಕಂ’. ನೀರವ ಮೌನವನ್ನು ಸುಬ್ಬಕ್ಕನೇ ಮುರಿದು. ‘ಅಲ್ಲೋ ಮಖೇಡಿ. ಒಮ್ಮೆ ಸಾಯಿಕ್ಕೇ ಎಷ್ಟು ಹೆದರ್ತೀಯಲ್ಲೋ. ನಾನು ಎಷ್ಟು ಸಲ ಸತ್ತು ಹುಟ್ಟೇನಿ, ಹುಟ್ಟಿ ಸತ್ತೇನಿ. ಮ್ಯಾಲ ಹೋದರೂ ನಿಶ್ಚಿಂತಿಂದಿರಲಿಕ್ಕೆ ನೀ ಬಿಡಲಿಲ್ಲ. ನನಗೆಷ್ಟು ಪುನರ್ಜನ್ಮಗಳಾಗ್ಯಾವ! ಪ್ರತಿಸಲಾನೂ ಸುಬ್ಬಕ್ಕನಾಗೇ ಹುಟ್ಟೇನಿ, ಸುಬ್ಬಕ್ಕನಾಗೇ ಹೋಗೀನಿ. ಬ್ಯಾರೆ ಜನ್ಮಾನೇ ಇಲ್ಲದ್ದಂಗ ಆಗ್ಯಾದ ನೋಡು. ಒಮ್ಮೆ ನಿನ್ನ ಮ್ಯಾಲಿನ ಅಕ್ಕರ್ತಾದಿಂದ ಮಾಡ್ಲೆ. ಆಮ್ಯಾಲ ಅದೇ ಉಪಕಾರ ಆಗೋ ಹಂಗಿದ್ದ್ರೆ ಯಾಕಾಗಬಲ್ಲದು ಅನ್ನಿಸಿ ಮತ್ತ ಮತ್ತ ಮಾಡ್ಲೆ. ಅದೇ ಒಂದು ಚಟಾ ಆತು. ಈಗ ಯಾರಾರು ನನ್ನ ಕರೀಲಿಲ್ಲ ಅಂದ್ರ ಬ್ಯಾಸರಾಗತಾದ, ನೋಡು! ನನಗೂ ನಗು ಬಂತು. ‘ಪುನರಪಿ ಜನನಂ, ಪುನರಪಿ ಮರಣಂ, ಪುನರಪಿ ಲೀವ್ ಲೆಟರೇ ಶಯನಂ’ ಎಂದೆ. ಸುಬ್ಬಕ್ಕನಿಗೂ ಜೋರು ನಗು ಬಂತು. ‘ಅನ್ನದಲೇ ಏನು ಮಾಡ್ತೀಯವಾ, ಮುಟ್ಟಾಳ. ಇರ್ಲಿ ಬಿಡು. ನೀ ಏನು ಈಗಲೇ ಗಾಬರಿ ಬಿದ್ದು ಒದ್ದೆಯಾಗಬೇಡ. ಇನ್ನೂ ಒಂದೈವತ್ತು ಮಂದಿಗೆ ಹೀಂಗ ಉಪಕಾರ ಮಾಡಿದ್ದ್ರೆ, ನಾ ಎಲ್ಲಾ ಲೆಕ್ಕ ಇಟ್ಟೇನೋ, ಅಲ್ಲಿಗ ನೂರಾ ಒಂದಾಗ್ತದ. ಅಂದ್ರ ನೋಡದಾ, ನನಗ ಜನ್ಮನೇ ಇಲ್ಲದ ಮೋಕ್ಷ ಸಿಗ್ತದ. ಆಮ್ಯಾಲ ಬೇಕಾರ ನೀನೇ ಈ ಚಾಕರಿ ಮಾಡುವಿಯಂತೆ. ಸದ್ಯಕ ವಾಟ್ಸಾಪ್‌ದಾಗಿನ ಚಹ ತಣ್ಣಗಾಗ್ತದೋ ಏನೋ. ಲಗು ಕುಡಿ’ ಅಂದು ನಗುತ್ತಲೇ ಮಾಯವಾದರು.

ಚಹ ಲೋಟದೊಳಗಿನ ಬಿರುಗಾಳಿ ತಣ್ಣಗಾಗಿತ್ತು. ಮೋಡದೊಳಗೆ ಒಂದು ಮಂದಹಾಸ ಮಂದ ಮಂದ ಸಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಹಗುರ ಮನದಿಂದ ಮಹಡಿಯಿಂದ ಕೆಳಗಿಳಿಯುತ್ತಾ ಸುಬ್ಬಕ್ಕನಿಗೆ ಆಭಾರ ಸಲ್ಲಿಸಿದೆ.

ಶುಭಾಶಯಗಳೊಂದಿಗೆ

ಪ್ರಭಾ ಕಣ್ಣಿನ ಆಸ್ಪತ್ರೆ

ಮತ್ತು

ಸಂತೋಧನಾ ಕೇಂದ್ರ

504, 40ನೇ ಅಡ್ಡರಸ್ತೆ, 7ನೇ ಬ್ಲಾಕ್,

ಜಯನಗರ, ಬೆಂಗಳೂರು - 560 070

ದೂರವಾಣಿ: 2634 4131, 41 / 2663 7041

ಮತ್ತು

ಕೆ.ಆರ್.ಎಂ. ೧೦೦೦೦೦೦೦

ವಿಠಲ ಅಂತರರಾಷ್ಟ್ರೀಯ

ನೇತ್ರಶಾಸ್ತ್ರಸಂಸ್ಥೆ

ನಂ. 1, 2ನೇ ಅಡ್ಡರಸ್ತೆ, 2ನೇ ಮುಖ್ಯರಸ್ತೆ,

7ನೇ ಬ್ಲಾಕ್, ಬನಶಂಕರಿ 3ನೇ ಹಂತ,

ಹೊಸಕೆರೆಹಳ್ಳಿ, ಬೆಂಗಳೂರು - 560 085

ದೂರವಾಣಿ: 2672 2213/14/15/19

ಆಹಾ ಮಧ್ಯಾನ್ಹದ ನಿದ್ರೆ

(ಎಂಬ ಸುಂದರ ಹಗಲುಗನಸು)

- ಶೋಭಾ ಕಾಳಬೆ

ಮಗ-ಸೊಸೆ ಆಫೀಸಿನಿಂದ ಬಂದು ಊಟ ಮುಗಿಸಿ ಹೋದರು ಎಂದರೆ ಮುಂದಿನದು ನನ್ನ ಮಧ್ಯಾನ್ಹದ ನಿದ್ರೆಯ ವೇಳೆ ಎಂದೇ ಆರ್ಥ. ಬೆಳಗಿನಿಂದ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಕೊಂಡ ಶರೀರಕ್ಕೆ ಮಲಗುವ ಸಂಭ್ರಮ. ಮಧ್ಯಾನ್ಹದ ನಿದ್ರೆ ಒಳ್ಳೆಯದಲ್ಲ, ಮಧ್ಯಾನ್ಹ ಬಹಳ ಹೊತ್ತು ಮಲಗಬಾರದು ಎಂಬುದೆಲ್ಲ ನನಗೆ ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ಗೊತ್ತು. ಆದರೆ ಏನು ಮಾಡಲಿ? ರಾತ್ರಿ ಸರಿಯಾಗಿ ನಿದ್ರೆ ಬರದಿದ್ದರೆ ಈ ಮಧ್ಯಾನ್ಹದ ನಿದ್ರೆಗಾಗಿ ನಾನು ಒದ್ದಾಡುತ್ತಲೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ರಾತ್ರಿ ನಿದ್ರೆ ಯಾಕೆ ಬರೋಲ್ಲ? ಯೋಗ, ಧ್ಯಾನ ಏನಾದರೂ ಮಾಡಬಹುದಲ್ಲ, ಡಾಕ್ಟರರ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ ಏನಾದರೂ ಔಷಧ-ಗುಳಿಗೆ ತೆಕ್ಕೊಳ್ಳಬಹುದಲ್ಲ ಅಂತ ನಿಮ್ಮ ಸಲಹೆ ನನಗೆ ಗೊತ್ತು. ಅಯ್ಯೋ, ಯಾವ ಡಾಕ್ಟರು ಏನು ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯ ಹೇಳಿ, ಮುಖ್ಯ ನನ್ನ ಹಣೆಬರಹ.

ಬೆಂಗಳೂರು ನನ್ನ ಊರು, ಗೊತ್ತಲ್ಲ ನಿಮಗೆ ಹೊರ ರಾಜ್ಯದವರಿಗೆ ಸ್ವಚ್ಛ ಸುಂದರ ಊರು. ಆ ಬಗ್ಗೆ ನನಗೂ ಸಾಕಷ್ಟು ಅಭಿಮಾನವೇ. ಆದರೆ... ಸೊಳ್ಳೆಗಳಿಗೂ ಈ ಊರೇ ಸೆಟ್ಟ ಆಗಲು ಯೋಗ್ಯ ಅನ್ನಿಸಬೇಕೇ? ಈ ಸೊಳ್ಳೆಗಳಿಂದಾಗಿಯೇ ರಾತ್ರಿ ನಿದ್ರಾಹೀನಳಾಗಿರುವುದು ನಾನು. ಪುಸ್ತಾ ಇಷ್ಟೇನಾ, ಅದಕ್ಕೆ ಸೊಳ್ಳೆ ಪರದೆ, ಸೊಳ್ಳೆ ಬತ್ತಿಗಳಿವೆಯಲ್ಲ ಎನ್ನುತ್ತೀರಿ ನೀವು. ಎಲ್ಲ ಇದೆ ಸ್ವಾಮಿ ಆದರೇನು? ಸೊಳ್ಳೆಬತ್ತಿಯ ಶುದ್ಧ ಹವೆಗೆ ನಮ್ಮ ಸೊಳ್ಳೆಗಳು ಚೆನ್ನಾಗಿಯೇ ಅಡ್ಜೆಸ್ಟ್ ಆಗಿವೆ. ಯಾವ ಕಂಪನಿಯದನ್ನೇ ತನ್ನಿ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಮೀರಿ ಬಾಳಬಲ್ಲ ಶಕ್ತಿ ಹೊಂದಿವೆ ಸೊಳ್ಳೆಗಳು. (ದೂರದರ್ಶನದಲ್ಲಿ ಈ ಬತ್ತಿಗಳಿಂದಾಗಿ ಸಾಯುತ್ತಿರುವ ಸೊಳ್ಳೆಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಸಮಾಧಾನ ಪಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕಷ್ಟೇ! ಆದರೆ ಈ ಸಮಾಧಾನಕ್ಕೆ ನಿದ್ರೆ ಬಂದಿರೇ?) ಇನ್ನು ಸೊಳ್ಳೆ ಪರದೆ ಸಮಾಚಾರ ಕೇಳಿ. ಈ ಸೊಳ್ಳೆ ಪರದೆಗೆ ನಾನು ಅಡ್ಜೆಸ್ಟ್ ಆಗಿದ್ದೀನಿ. ಹೇಗಂತೀರೋ, ಹೊಸದೊಂದನ್ನು ತಂದಮೇಲೂ ಹಳೆಯ ಸೊಳ್ಳೆಪರದೆಯ ಆಕರ್ಷಣೆ ಅಥವಾ ಮೋಹ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ತುಂಬಾ ಹಳೆಯದು. ಗಟ್ಟಿ ಭಾಗಕ್ಕಿಂತ ತೂತಿನ ಭಾಗವೇ ಜಾಸ್ತಿ. ಸಹಜವೇ ಮೊದಲೇ ಛಿದ್ರದ ಬಟ್ಟೆ. ಈಗಂತೂ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಸಾಕಷ್ಟು ದೊಡ್ಡದಾದ ಬೃಹತ್ ಬಾಗಿಲುಗಳು. ಎಣಿಸಿದೆ ನವದ್ವಾರಗಳಿದ್ದವು. 'ಹಳತನ್ನ ಬಿಡು, ಹೊಸತನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸು' ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ ಮನೆಯಲ್ಲೆಲ್ಲ; ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟಷ್ಟೇ ಹರಿದಿದೆ ಎಂಬ ಕಾರಣದಿಂದ ಅದನ್ನ ಹೇಗೆ ಬಿಡಲಿ ಹೇಳಿ, ಹಳತಾದರೇನು? ಹರಿದರೇನು? ಮೋಹ ಹರಿಯದಲ್ಲ.

ನಿಮಗೆ ಹೇಳುವಾಗ ಹೀಗೆಲ್ಲ ವೇದಾಂತದ ಮಾತನಾಡಿದರೂ ಅಂತರಂಗದ ಮಾತೊಂದಿದೆ ಅದನ್ನೂ ಹೇಳಬಿಡ್ತೇನೆ. ಮೊದಲನೇಯದಾಗಿ ಇದರ ನಾಲ್ಕು

ಬಾಲಗಳನ್ನೂ ಬಿಚ್ಚಿ ಹೊಸದಕ್ಕೆ ಹೊಂದಿಸಿ ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುವುದೊಂದು ಕೆಟ್ಟ ಬೇಜಾರಿನ ಕೆಲಸ. ಆಗಲಪ್ಪ ಅಂತ ಅದನ್ನೂ ಮಾಡಿಕೊಂಡೆ ಎನ್ನಿ, ರಟ್ಟೆಯರ ಅದ ಈ ಹಳೆಯ ಸೊಳ್ಳೆಪರದೆಗೆ ಏನು ಕೆಲಸ ಕೊಡಲಿ ಹೇಳಿ. ಉಪಯೋಗಕ್ಕೆ ಬಾರದ್ದು ಅಂತಾದ ಮೇಲೆ ದಾನ ಕೊಡುವ ಚಾನ್ನೂ ಹೋಯಿತು. ಲುಂಗಿಯೋ, ಲಂಗಪೋ ಆಗಿದ್ದರೆ ಹಳೆ ಬಟ್ಟೆಯ ಖಾತೆ ಸೇರಿ ಮನೆ, ನೆಲ ಒರೆಸಿ, ಪೆಹಕಲ್ ಧೂಳು ಒರೆಸಿ ಕೊನೆಯ ಉಸಿರಿನ ಕಂತು ಇರುವವರೆಗೆ ಸೇವೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಈ ಸೊಳ್ಳೆಪರದೆ? 'ನೀನ್ಯಾರಿಗಾದೆಯೋ ಹಳೆ - ಸೊಳ್ಳೆ ಪರದೆ' ಎನ್ನುತ್ತ ಕಸದ ತೊಟ್ಟಿಗೆಗೆ ಎಸೆಯಬೇಕು ಅಷ್ಟೇ! ಇಷ್ಟು ವರ್ಷಗಳ ಋಣಾನುಬಂಧ ಹೀಗೆ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳಲಾದೀತೆ? ಛೇ ಛೇ. ಹ್ಲಾಸ್ಸ್ ಅದಕ್ಕೇನಾಗಿದೆ - ಆ ಸೊಳ್ಳೆ ಪರದೆಯ ಆ ಎಲ್ಲ ದ್ವಾರಗಳೂ ತಮಗಾಗಿಯೇ ತೆರೆದಿವೆ ಎಂದು ತಿಳಿದ ಸೊಳ್ಳೆಗಳ ಪಡೆ ಎಲ್ಲ ದ್ವಾರಗಳಿಂದಲೂ ಮುನ್ನುಗ್ಗಿ ಬರುತ್ತವೆ. ಒಳಬಂದು ಮನಬಂದಂತೆ ಪಾಡಿ, ಕುಣಿದು, ರಕ್ತದ ಮೇಜವಾನಿ ಹೊಡೆದು ಇನ್ನು ಹಾರಲಾರದೇ ಅವೆಲ್ಲ ಬಿದ್ದುಕೊಳ್ಳುವವರೆಗೆ ಅಂತೂ ನನಗೆ ನಿದ್ರೆ ಇಲ್ಲ. ಆಮೇಲೊಂದು ನಿದ್ರೆ. ಬೆಳಗಾಗುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಕಣ್ಣು ಬಿಡಲು ಆಗದಂಥ ಸಕ್ಕರೆಯ ಸವಿನಿದ್ರೆ. ಈ ಮುಂಜಾವಿನ ನಿದ್ರೆಯ ರುಚಿ ಕಂಡವಳು ನಾನೊಬ್ಬಳೇ ಅಲ್ಲ. ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ನಸುಕಿನಲ್ಲಿದ್ದು 'ಫ್ರೈಶ್ ಆಗಿ ಎದ್ದೆ' ಎಂದು ಫ್ರೈಶ್ ಆಗಿ ಹೇಳಿದವರನ್ನ ಇಂದಿನವರೆಗೂ ನಾನಂತೂ ಕಂಡಿಲ್ಲ, ಕೇಳಿಲ್ಲ. 'ಅಯ್ಯೋ, ರಾತ್ರಿ ನಿದ್ರೆ ಬರಲೇ ಇಲ್ಲ' ಅನ್ನುವವರನ್ನು ಕಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಕೇಳಿದ್ದೇನೆ.

ನಿದ್ರೆ ಬಾರದಿರಲಿಕ್ಕೂ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರಿಗೊಂದೊಂದು ಕಾರಣ. ಒಬ್ಬರು ಸೊಳ್ಳೆ ಅಂದಾರು. (ಆಂಸ್) ಇನ್ನೊಬ್ಬರು ಬೀದಿನಾಯಿ ಕೂಗು ಎಂದಾರು. ಮಗುವಿನ ಅಳು ಎಂದಾರು. ಮಗು ಅನ್ನುವಾಗ ಪಕ್ಕದ ಮನೆಯ ಮಗುವಾದರೂ ಆದೀತು. "ರಾತ್ರಿಯೆಲ್ಲ ಕಿರಿಚುತ್ತೆ" (ಪಾಪದವು. ಸುಳ್ಳುಗಳ ಅಲ್ಲಗಳೆಯಲು ಬರದ ಹೀಚುಗಳು. ಇನ್ನೇನು ಮಾಡಿಯಾವು!) ಸೆಪಿ, ಜೋರು ಮಳೆ, ಗುಡುಗು - ಸಿಡಲು ಅಬ್ಬರ, ಟೆನ್ಯನ್ನು, ಕರೆಂಟ್ ಹೋಗಿ ಫ್ಯಾನು ಕೈಕೊಟ್ಟು... ಅಂತೂ ಏನೇನೋ ಕಾರಣಗಳು, ಬೆಳಗಿನ ಸವಿ ನಿದ್ರೆಯನ್ನು ಸಬಲ ಸಕಾರಣವಾಗಿ ಸವಿಯಲು. ಮತ್ತೆ ನಾನಾದರೂ ಜಗತ್ತಿಗೆ ಹೊರಗಾಗಿರಲು ಸಾಧ್ಯವೇ? ಅದೇ ಅದಕ್ಕೇ ನನಗೆ ಮಧ್ಯಾನ್ಹದ ನಿದ್ರೆಯ ಸೆಳೆತ. (ಇಷ್ಟುದ್ದ ಕಥೆ ಹೇಳುವುದಕ್ಕಿಂತ 'ವಯಸ್ಸಾಯ್ತು ನೋಡಿ, ನಿದ್ರೆ ಕಡಿಮೆ' ಅಂದುಬಿಟ್ಟಿದ್ದರೆ ಒಂದು ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಮುಗಿದಿರುತ್ತಿತ್ತೇನೋ, ಆದರೆ ಹಾಗೆಲ್ಲ 'ವಯಸ್ಸಾಯ್ತು' ಅಂತ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಯಾವ ಸ್ತ್ರೀಗೆ ಛಂದ ಹೇಳಿ).

ಮಧ್ಯಾನ್ಹದ ನಿದ್ರೆಯ ಸುಖದ ಕಲ್ಪನೆಯಲ್ಲೇ ಎಂಥ ಆನಂದ! ಮಲಗಿದೆ. ಕೈಯಲ್ಲೊಂದು ಪುಸ್ತಕ ಹಿಡಿದುಕೊಳ್ಳಲು ಮರೆಯಲಿಲ್ಲ. ಕಣ್ಣೆದುರಿಗೊಂದು ಪುಸ್ತಕ ಹಿಡಿದರೆ ನಿದ್ರೆ ಬೇಗ ಬರುತ್ತದೆ ಎಂಬುದು ನನಗೆ ಬಹಳ ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ಬಹುಶಃ ಶಾಲಾ ದಿನಗಳಿಂದಲೂ ಗೊತ್ತು. ಪುಸ್ತಕ ತೆರೆದೇ ಮಲಗಿದೆ. ಎರಡು ನಿಮಿಷವೂ ಕಳೆದಿಲ್ಲ. 'ಥಬಕ್' ಅಂತ ಏನೋ ಸದ್ದು. ಕಣ್ಣು ಬಿಟ್ಟು ನೋಡಿದರೆ ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಪುಸ್ತಕ ಜಾರಿ ಮಂಚದಿಂದ ಕೆಳಗೆ ಬಿದ್ದಿದೆ, ಅಷ್ಟೇ.

ನಗು ಬಂತು. ಪುಸ್ತಕ ತೆಗೆದಿರಿಸಿ ಮಲಗಿದೆ. ಎರಡು ನಿಮಿಷವೂ ಕಳೆದಿಲ್ಲ. ಟ್ರಿಂಗ್ ಟ್ರಿಂಗ್ ಟ್ರಿಂಗ್ ಟ್ರಿಂಗ್ ಪೋನಿನ ಕರೆ. ನಿದ್ರೆಯಿಂದ ಏಳಬೇಕಾಯಿತಲ್ಲ ಎಂದೊಮ್ಮೆ ಬೇಸರವಾದರೂ ಯಾರಿಗೋ ನನ್ನ ಜತೆ ಮಾತಾಡಬೇಕು ಎನ್ನಿಸಿತಲ್ಲ ಎಂದು ಸಂಭ್ರಮ ಪಟ್ಟು ಸಮಾಧಾನಿಂದಲೇ ಎದ್ದು ಹೋಗಿ ರಿಸೀವರ್ ಎತ್ತಿದೆ. 'ಹಲೋ, ಯಾರು ಮಾತಾಡ್ತಿರೋದು, ವಿಶಾಲುನ್ನ ಕರೀತೀರಾ?' ಆಕಡೆಯಿಂದ ಧ್ವನಿ ಬಂತು. ಇದ್ಯಾವ ವಿಶಾಲುನವಪ್ಪ ಎಂದುಕೊಳ್ಳುವಾಗಲೇ ರಾಂಗ್‌ನಂಬರ್ ಎಂಬುದು ಅರಿವಿಗೆ ಬಂದು ಇಲ್ಲಿ ವಿಶಾಲು ಅನ್ನುವವರ್ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ. ರಾಂಗ್‌ನಂಬರ್ ಎನ್ನುತ್ತ ರಿಸೀವರ್ ಕೆಳಗಿಟ್ಟೆ. ನಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಪೋನು ಹೊಸತಾಗಿ ಬಂದಾಗ ರಾಂಗ್‌ನಂಬರ್ ಜತೆಯೂ ಮೂರು ನಿಮಿಷಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚು ಮಾತಾಡಿದ ಅನುಭವಗಳು ಇಲ್ಲವೆಂದೇನಿಲ್ಲ. ಕೇಳಿ ಸಂಭಾಷಣೆ.

ನಾ - ಇಲ್ಲಿ ವಿಶಾಲು ಅನ್ನುವವರು ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ, ಯಾಕೇಂದ್ರೆ ಇದು...

ರಾಂ.ನಂ - ಹೌದಾ? ಹಾಗಾದ್ರೆ ಇದು ಯಾರ ಮನೆ?

ನಾ - ಇದು ನನ್ನ ಮನೆ

ರಾಂ.ನಂ. - ನಿಮ್ಮ ಮನೇ ನಂ. ಏನು?

ನಾ - ಅದೇ ಈಗ ನೀವು ಮಾಡಿದಿರಲ್ಲ; ಅದೇ

ರಾಂ.ನಂ.- ಅಲ್ಲಾರೀ, ಇದು ನಿಮ್ಮ ನಂ. ಪೇಗ್ರೀ ಆಗುತ್ತೇ? ವಿಶಾಲು ತನ್ನದೂ ಅಂತ ಈ ನಂ. ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರಲ್ಲ! ನೀವೇನಾದರೂ ಹೊಸತಾಗಿ ಈ ಮನೆಗೆ ಬಂದಿರಾ?

ನಾ - ಅಯ್ಯೋ, ಇದು ನನ್ನದೇ ಮನೆ, ನನ್ನದೇ ನಂ. ಮನೆ ಕಟ್ಟಿದಾಗಿನಿಂದ, ಪೋನು ಬಂದಾಗಿನಿಂದ ಮನೆ, ನಂ. ಎರಡೂ ನನ್ನದೇ.

ರಾಂ.ನಂ.- ಅಯ್ಯೋ, ಈ ವಿಶಾಲಾಗೆ ಏನಿ, ಮಾಡ್ಲಿ? ಅರ್ಜಂಟಾಗಿ ಮಾತಾಡಬೇಕಿತ್ತಲ್ಲ.

ನಾ - ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಭೇಟಿಯಾದಾಗ ನಂ. ಸರಿಯಾಗಿ ಬರಕೊಳ್ಳಿ ಅಷ್ಟೆ.

ರಾಂ.ನಂ. ತುಂಬಾನೇ ರಾಂಗ್ ಆಯಿತು. ಪೋನಲ್ಲೇ ನನ್ನ ಸರಿಯಾಗಿ ವಿಚಾರಿಸಿಕೊಂಡಿತು.

ರಾಂ.ನಂ.- ಅಲ್ಲೀ, ಅವರು ತಪ್ಪು ತಪ್ಪಾಗಿ ನಂ. ಹೇಳಿದರೆ ಬರಕೊಂಡ ನನ್ನದೇ ತಪ್ಪು ಅನ್ನೋ ಹಾಗೆ ಮಾತಾಡ್ತೀರಲ್ಲೀ. ಏನಿ, ನಿಮ್ಮ ಹೆಸರೇನಿ?

ಅಬ್ಬಬ್ಬ! ಅವರ ಮನೆಗೂ ಪೋನು ಹೊಸದಾಗಿ ಬಂದಿರಬೇಕೇನೋ. ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ವಿನಯ ಮೈಗೂಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆನ್ನಿಸಿದರೂ ಮತ್ತೆ ಉಪದೇಶ ಮಾಡುವ ಗೋಜಿಗೆ ಹೋಗಲಿಲ್ಲ. ನಾನೇ ಸ್ನಾರಿ - ರಾಂಗ್‌ನಂಬರ್ ಅಂತ ವಿನಯ ಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಹೇಳಿ ಮೃದುವಾಗಿ, ನಿಧಾನಕ್ಕೆ ರಿಸೀವರ್ ಇಟ್ಟುಬಿಟ್ಟಿದ್ದೆ. ಇರಲಿ. ಈ ಹಳೇ ಪುರಾಣ ಸಾಕು. ನನ್ನ ಕಣ್ಣು ಮನಸ್ಸುಗಳನ್ನಡರಿದ ನಿದ್ರೆ ಹೊರಟು ಹೋಗಬಾರದಲ್ಲ. ಮಲಗಿದೆ. ಎರಡು

ನಿಮಿಷವೂ ಆಗಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಕಾಲಿಂಗ್ ಬೆಲ್. ಡಿಂಗ್ ಡಾಂಗ್ ಡಿಂಗ್ ಡಾಂಗ್ ಡಿಂಗ್ ಡಾಂಗ್. ಧೂ ಎಷ್ಟು ಸಲಿ ಬಾರಿಸ್ತಾರಪ್ಪ. ಬಂದೇ ಬಂದೇ ಎನ್ನುತ್ತ ಓಡಿದೆ. ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದರೆ ಎದುರು ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಇಸ್ತಿ ಹಾಕುವ ತಾತನ ಮೊಮ್ಮಗ. 'ಬತ್ತೆ ಕೊಲ್ತೀಲಾ ತಾತಾ ಕೇಳೋದೋ' ಎಂದಿತು.

'ಹೌದಪ್ಪ, ಕೊಡ್ತೀನಿ. ಬಟ್ಟೆ ತುಂಬಾ ಇದೆ. ನಿನಗೆ ಎತ್ತಕ್ಕಾಗಲ್ಲ. ಇನ್ನರ್ಧಗಂಟೆ ಬಿಟ್ಟು ತಾತಂಗೇ ಬರಕ್ಕೆ ಹೇಳು' ಎಂದೆ. ಹೋಯ್ತು ಮಲ. ಆಹಾ, ಇನ್ನು ಅರ್ಧಗಂಟೆ ಪರವಾಯಿಲ್ಲ; ಎರಡು ನಿಮಿಷ ಮಲಗಬಹುದು. ಸಮಾಧಾನದಿಂದ ಕಣ್ಣುಚ್ಚಿದೆ. ಎರಡು ನಿಮಿಷವರೂ ಆಗಿಲ್ಲ. ಕಟ್ಟ ಕಟ್ಟ ಕಟ್ಟ ಗೇಟಿನ ಶಬ್ದ ಯಾರಪ್ಪಾ ಅದೂ? ಎದ್ದು ಬಂದೆ. 'ಅಮ್ಮಾ, ಕುಡಿಯಲಿಕ್ಕಷ್ಟು ನೀರು ಕೊಡ್ತೀರಾ?' ಕುಡಿಯಲಿಕ್ಕೆ ನೀರು ಕೇಳಿದವರಿಗೆ ಇಲ್ಲ ಎನ್ನಲಾದೀತೇ? ಈ ರಸ್ತೆಗೆಲ್ಲಾ ಇದೊಂದೇ ಮನೇನಾ ನೀರು ಕೇಳಲಿಕ್ಕೆ ಇರೋದು ಅನ್ನಿಸಿದರೂ - ಇದೊಂದೇ ಸೇವೆ ನಾನು ಮಾಡಬಹುದಾದದ್ದು ಎನ್ನಿಸಿ 'ಇತ್ತ ನೆರಳಲ್ಲಿ ನಿಂತುಕೊಳ್ಳಪ್ಪ' ಅಂತ ಅವನಿಗೆ ಉಪಚಾರ ಹೇಳಿ ನೀರು ಹನಿಸುತ್ತೇನೆ. ಅವನಿಗಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚು ಸಂತೃಪ್ತಿಯಿಂದ ಒಳಬಂದು ತಣ್ಣಗೆ ಮಲಗುತ್ತೇನೆ. ಎರಡು ನಿಮಿಷವೂ ಕಳೆದಿಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ ಕರೆಗಂಟೆ. ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದರೆ, ಟಿಪ್‌ಟಾಪ್ ಡ್ರೆಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಬೆವರಿ-ಬೆಂದು ಕಪ್ಪಾದ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಸುರಿಯುತ್ತಿರುವ ಬೆವರು ಒರೆಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ, ಸುಳ್ಳೇ-ಪಳ್ಳೇ ನಗುವನ್ನು ಮುಖದ ಮೇಲೆ ತಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತ-ಆಂಟೀ, ನಿಮ್ಮನ್ನು ನೋಡಿ ತುಂಬಾ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು. ತೊಂದರೆ ಕೊಟ್ಟೆನೋ ಕ್ಷಮಿಸಿ, ನಾನು ನಿಮ್ಮ ಜಾಸ್ತಿ ಹೊತ್ತನ್ನು ತೊಕ್ಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ. ಎರಡೇ ನಿಮಿಷ... ಎನ್ನುತ್ತ ತಾನು ತಂದ ಪುಸ್ತಕವನ್ನೋ, ವಸ್ತುಗಳನ್ನೋ ನಾನು ನೋಡಬೇಕೆಂದೂ, ತೆಕ್ಕೊಳ್ಳಲೇಬೇಕೆಂಬ ದುರಾಗ್ರಹ ತನ್ನದಲ್ಲವೆಂದೂ, ಇಷ್ಟು ಒಳ್ಳೆಯ ಕೊಡುಗೆಯಿಂದ ಜನ ವಮಚಿತರಾಗಬಾರದೆಂಬ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ತಾನು ಬಂದಿರುವುದಾಗಿಯೂ ಬುಡದಿಂದ ತುದಿಯವರೆಗೂ ಇಂಗ್ಲೀಷಿನಲ್ಲಿ ಶುರು ಹಚ್ಚಿಬಿಡುತ್ತಾನೆ. ನನಗೆ ಅವನನ್ನು ನೋಡಿ ಪಾಪ! ಎನ್ನಿಸುತ್ತದೆ. 'ಹೊಟ್ಟೆಗಾಗಿ - ಗೇಣು ಬಟ್ಟೆಗಾಗಿ' ಪಡುವ ಪಾಡುಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಕನಿಕರವೆನಿಸುತ್ತದೆ. ಆತ ಹೇಳುವ ವಿಷಯ ಆರಿಯುವ ಮೊದಲೇ ನನ್ನ-ನೋನೋ ಡೋಂಟ್‌ವಾಟ್ ರೆಕಾರ್ಡ್ ಶುರುವಾಗಿರುತ್ತದೆ. 2-3 ನಿಮಿಷ ನಾವಿಬ್ಬರೂ ನಮ್ಮ ನಮ್ಮ ರೆಕಾರ್ಡ್ ಪ್ಲೇ ಮಾಡಿದ ಮೇಲೆ ನನಗೇ ಬೇಸರವಾಗಿ 'ತಲೆಯ ಮೇಲೊಂದು ಹ್ಯಾಟನ್ನಾದರೂ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳಪ್ಪ, ಯಾಕೆ ಹೀಗೆ ಉರಿ ಬಿಸಿಲಿನಲ್ಲಿ ಸುತ್ತುತ್ತೀ?' ಎಂದು ಕರುಣೆತುಂಬಿ, ನನ್ನ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಪುಕ್ಕಟೆ ಉಪದೇಶ ಮಾಡಿ ಮತ್ತೆಗೆ ಬಾಗಿಲು ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ನಿದ್ರೆ ಕೆಡಿಸಿದ ಸಿಟ್ಟು ತಂತಾನೇ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಆದರೂ.. ಮಲಗುತ್ತೇನೆ. ಎರಡು ನಿಮಿಷವೂ ಕಳೆದಿಲ್ಲ ಪುಸ್ತಕ ಪುಸ್ತಕ ಗುರ್ತು ಗುರ್ತು - ಪರಿಚಿತ ಸದ್ದು. ಬೆಳಗಿನಿಂದ ಕಾಯುತ್ತಿರುವ, ನಲ್ಲಿಗೆ ನೀರು ಬರುತ್ತಿರುವ ಸದ್ದು. ಮೊದಲು ಹೋಗಿ ತುಂಬಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಲ್ಯಾನಿಗೆಲ್ಲಾ ನೀರು ಬರುತ್ತಿರುವ ವಿಷಯ ತಿಳಿದರೆ ನೀರಿನ ಫೋರ್ಸ್ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿ ಸಾಕಷ್ಟು ನೀರೂ ಸಿಗಲಾರದು, ಎಂದು ಎಲ್ಲರಂತೆ ನಾನೂ ವಿಚಾರ ಮಾಡಿ ಸಂಪಗೆ ನೀರು ಬಿಟ್ಟು

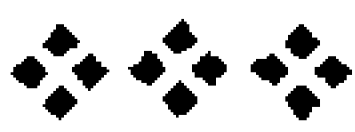
ಬರುತ್ತೇನೆ. ಕುಡಿಯುವ ನೀರೂ ತುಂಬಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬ ಕರ್ತವ್ಯವೃಷ್ಟಿ ನನ್ನನ್ನು ಎಚ್ಚರಿಸಿದರೂ ಒಂದು ಕ್ಷಣ ಕಣ್ಣುಮುಚ್ಚಿ ಮಲಗುವ ಆಕರ್ಷಣೆ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಮತ್ತದೇ ಪುಸ್ತಕ ತೆಗೆಯುತ್ತೇನೆ, ಕಣ್ಣೆದುರು ಹಿಡಿಯುತ್ತೇನೆ. ಆದರೆ ಈಗ ಪುಸ್ತಕ ಕೈಜಾರಿ ಬೀಳುವ ಮೊದಲೇ ಇಸ್ತಿಯ ತಾಶ ಬರುತ್ತಾನೆ. ಕೊಡಬೇಕಾದ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಒಟ್ಟುಹಾಕತೊಡಗುತ್ತೇನೆ. ಬರಿದಾದ ಕುಡಿಯುವ ನೀರು ತುಂಬುವ ಪಾತ್ರೆಗಳ ಹಸಿವು ಹಿಂಗಿಸದಿರಲು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ. ಸಾಲದ್ದಕ್ಕೆ ಅಡಿಗೆ ಮನೆಗೂ ಹಾಲಿಗೂ 'ತಂಗಾಳಿ' ಸುಳಿದಾಡಿ 'ಟೀ-ಟೈಂ' ಆಗಿದೆ ಎಂಬ ಸಂದೇಶ ನೀಡುತ್ತಿದೆ. ತಂಗಾಳಿ ತಂಪು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಮುನ್ನ ಯಜಮಾನರ ಕೈಗೆ ಬಿಸಿ ಬಿಸಿ ಚಹಾದ ಕಪ್ಪು ನೀಡಿಬಿಡುವುದೇ ಒಳ್ಳೆಯದೆಂದು ಅತ್ತ ಸಾಗುತ್ತೇನೆ. ಬಿಸಿಲಿಗೆ ಒಣ ಹಾಕಿದ ಬಟ್ಟೆಗಳು ಅಂಗಳದ ತುಂಬ ಹಾರಾಡಿ ನನ್ನನ್ನೇ ಕರೆದು ಕಾಯುತ್ತಿವೆ. ಮರುದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ತಿಂಡಿಗೆ ರುಬ್ಬಲು ನೆನೆಹಾಕಿದ.... ಉಫ್ ಸಾಕು. ಕೆಲಸದ ವರದಿ ವಾಚನ ನಿಮಗೇಕೆ ಹೇಳಲಿ, ಸುಮ್ಮನೇ ನಿಮ್ಮ ನಿದ್ರೆ ಕೆಡಿಸಲು. ನನ್ನ ನಿದ್ರೆಯ ವ್ಯಾಮೋಹವೂ ಇವತ್ತಿಗೆ ಸಾಕೋಸಾಕು. ಇಗೋ, ಬಂದೆ ... ಬಂದೆ.

ಇಷ್ಟು ಹೇಳಿದರೆ ನಾನು ಏನೂ ಹೇಳಿದಂತಾಗಲಿಲ್ಲ ನಿಮಗೆ. ನಿತ್ಯದನುಭವದ ಖಿಚಡಿ ಪಾತ್ರೆಯ ಒಂದಗುಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ನೋಡಿದ್ದೀರ ನೀವು. ಜನ ಬೇರೆ, ದಿನ ಬೇರೆ, ಪ್ರಸಂಗ - ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಬೇರೆ, ಆಗು-ಹೋಗುಗಳು ಬೇರೆ. ನನ್ನ ಮಧ್ಯಾನ್ಹದ ಸುಖ ಮಾತ್ರ ಅಂದೂ-ಇಂದೂ ಎಂದೆಂದೂ ಒಂದೇ ಒಂದೇ.

ಛೇ! ಇದೆಂಥ ಹರಟೆಯಪ್ಪ, 'ಎರಡು ನಿಮಿಷವೂ ಆಗಿಲ್ಲ' ಎಂಬ ವಾಕ್ಯವೇ ಅರ್ಥವೇರು ತುಂಬಿದೆ ಎಂದು ಮೂಗು ಮುರಿಯುತ್ತಿರೇನೋ ನೀವು. ಕೇಳಿ ಬೇಕಾದರೆ, ನೀವೇ ಕೇಳಿನೋಡಿ, ಮಧ್ಯಾನ್ಹ ಮಲಗುವವರು ಯಾರಾದರೂ ಎರಡು ನಿಮಿಷಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚು ಮಲಗುತ್ತಾರಾ? ಮಲಗುವುದೇ ಎರಡು ನಿಮಿಷವಾದ ಮೇಲೆ ಇನ್ನೇನು 'ಎರಡು ಗಂಟೆ ಮಲಗಿದೆ' ಎಂದರೆ ಸರಿಯಾದೀತೇ?

ನನ್ನ ಪರಿಚಿತರೊಬ್ಬರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಮಧ್ಯಾನ್ಹ ಎರಡುಗಂಟೆಗೆ ಎರಡ ನಿಮಿಷ ಮಲಗುತ್ತಾಳೆ ಏಳುವಾಗ ಸಂಜೆ ಐದುಗಂಟೆಯಾಗಿಹೋಗಿರುತ್ತದೆ. ಪಾಪ! ಅವಳಾದರೂ ಏನು ಮಾಡಿಯಾಳು? ಗಡಿಯಾರಕ್ಕೆ ಬೇರೆ ಏನು ಕೆಲಸ? ಅಂತ. ಹೇಳಿ ಹೇಳಿ ನಗುತ್ತಿದ್ದರು. ನಗಲಿ ಬಿಡಿ. ನಮ್ಮ ಪಾಡು ನಮಗೆ, ಅವರ ಪಾಡು ಅವರಿಗೆ.

ಅಂದ ಹಾಗೆ ಕೊನೆಯದಾಗಿ (ಹ್ಲಾಂ, ಹೌದು ಕೊನೆಯಾಗಿ. ಇಲ್ಲವಾದರೆ ನನ್ನ ಹರಟೆ ಕೇಳುತ್ತ ನೀವು ತೊಕಡಿಸ ತೊಡಗೀರಾ) ಒಂದು ಕಿವಿಮಾತು. ನೀವೇನಾದರೂ ಎಂದೋ ಒಂದು ದಿನ ಮಧ್ಯಾನ್ಹ ನನಗೆ ಫೋನು ಮಾಡಿ, ನಾನದನ್ನ ಕೂಡಲೇ ರಿಸೀವ್ ಮಾಡದಿದ್ದರೆ "ಮಲಗಿರಬೇಕೇನೋ, ಸರಿ ನಿದ್ರೆ ಹೊಡೆಯುತ್ತಿರಬೇಕೇನೋ..." ಎಂದು ಮಾತ್ರ ಮುಸಿ ಮುಸಿ ನಗಬೇಡಿ ಪ್ಲೀಜ್. ಹೆಚ್ಚಿಂದರೆ ಅಗ ನಾನು ಆಹಾ ಮಧ್ಯಾನ್ಹದ ನಿದ್ರೆ... ಎಂಬ ಸುಂದರ ಹಗಲುಗನಸುಗಳು ಕಾಣುತ್ತಿರಬಹುದು ಅಷ್ಟೇ!

ಉಕ್ತಿ-ಚಾಟೂಕ್ತಿ

- ಎನ್. ರಾಮನಾಥ್

ರಾಷ್ಟ್ರಪತಿ ಸೀಟು: ಕಲಾಂ ಹಿಂದೇಟು - ಸುದ್ದಿ

ದೇಶದ ಉನ್ನತ ಹುದ್ದೆಯ ಕೂಡಾ ಅನುಚಿತ ವಿಧದಲಿ ತುಂಬುವರು
ದೋಷದ ಮಂದಿಯೆ ಮುಂಬರೆ ಹುದ್ದೆಗೆ ಉಚಿತರು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಸರಿಯುವರು

★ ★ ★

ಎಸ್.ಎಲ್.ಭೈರಪ್ಪ ಕಾದಂಬರಿಕಾರನಲ್ಲ ಜ್ಞಾನಪೀಠಿ.

ಜ್ಞಾನದ ಶೃಂಗವನೇರ್ದರು ತರವೇಂ ಈ ಪರಿಯಿಂದಲಿ ಗಳಪುವುದು
ಸ್ಥಾನದ ಯೋಗ್ಯತೆ ಕಾಯ್ದುಕಾದರು ಮಾತೊಳು ಬಿಗಿಯಿರೆ ಒಳ್ಳೆಯದು

★ ★ ★

ರಾಷ್ಟ್ರಾಧ್ಯಕ್ಷರಾಗಬಯಸುವ ಪ್ರತಿಭಾ ಪಾಟೀಲರ ಸಹೋದರ ಹಂತಕ - ಸುದ್ದಿ

ಕೃಷ್ಣನ ಸೋದರಮಾವನು ಕೆಡುಕನು ಭೀಮನ ಪುತ್ರನು ರಕ್ಕಸನು
ಭೀಷಣ ರಾವಣ ವಿಭೀಷಣಗ್ರಹ ಒಳಿತಿನ ನೆರಳಲೆ ಕೆಡುಕುತನ

★ ★ ★

ಸರಕಾರದ ಭೂಮಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಸರಕಾರದ ಬಳಿಯೇ ದಾಖಲೆ ಇಲ್ಲ - ಸುದ್ದಿ

ಭೂಮಿಗಳ ದಾಖಲೆಯ ಮೊದಲಾರು ಬರೆದವರು ಎಂಬುದನು ಅರಿತೊಡೆಯೆ ನಮಗೇನು ಲಾಭಂ?
ಆಮಿಷದ ದೊರಗಳದು ಈ ವಿಧದ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ಕೊಡೆ ಲಂಚ ದೊರೆತೀತು ಪತ್ರಗಳ ಗುಂಭಂ

★ ★ ★

ಕಾಲಮಿತಿಯೊಳಗೆ ನ್ಯಾಯ ಸಿಗುವಂತಾಗಬೇಕು - ಕಕ್ಷಿದಾರನ ಅಳಲು

ಕಾಲಾತೀತರು ವಕೀಲರೆಂದಿಗು ಕಾಲದ ಮಿತಿಯಂ ಹೇರದಿರಿ
ಕಾಲವು ನೀವಾದೊಡೆಯೇಂ ಪೌತ್ರನ ಕಾಲಕೆ ನ್ಯಾಯವ ಹೊಂದುವಿರಿ

★ ★ ★

ಆನು ದೇವಾ ಹೊರಗಣವನು - ಬಸವರು ಇಂತೆಂದರೆಂಬ ಹೇಳಿಕೆ

ಕೆಸರನು ಸೃಷ್ಟಿಪ ಎಲ್ಲಾ ಮಂದಿಗು ನಿಜಕೂ ಹೊರಗಣವನು ಅಣ್ಣ
ಹೆಸರನು ಯಾವುದೆ ವಿಧದಲಿ ಗಳಿಸಲು ಹೂಡುವುದೇಕೀ ಬಣ ಬಣ್ಣ

★ ★ ★

ಶನಿದೇವರ ವಿಗ್ರಹ ಕಳುವು ಮಾಡಿ ಸಿಕ್ಕಿಬಿದ್ದ ಕಳ್ಳ - ಸುದ್ದಿ

ಕದ್ದರೆ ಯಾವುದೆ ದೇವರ ವಿಗ್ರಹ ಶನಿ ಹೆಗಲೇರುವನೆಂಬುವರು
ಒಯ್ದರೆ ಶನಿಯನೆ ಹೆಗಲೇರಿಸುತಲಿ ಪೋಲೀಸರೆ ಶನಿಯಾಗುವರು

★ ★ ★

ಗೋ ಆಂದೋಲನ ನಿರಂತರ - ಸುದ್ದಿ

ಬ್ರಿಟಿಷರಿಗೆ go ತಮಿಳರಿಗೆ go ಅನ್ಯರಿಗೆ go ಆಂದೋಲನವೆನೆ ಹೀಗೋ
ಅವರಿವರ ಒಳಿತುಗಳ, ಆ ಬಗೆಯ ಒರತೆಗಳ come ಎನ್ನುವೆವೆ ನಾವು ಇಂದಿಗೋ... ಅಂದಿಗೋ...

★ ★ ★

ರಿ.ನಂ: 16692/1990-91

ಸ್ಥಾಪನೆ : 1990

ಪಾಸದಿ ಕ್ರೆಡಿಟ್ ಸೋ-ಆಪರೇಟಿವ್ ಸೊಸೈಟಿ ನಿಯಮಿತ

ಶ್ರೀ ಕನ್ಯಕಾಪರಮೇಶ್ವರಿ ದೇವಸ್ಥಾನದ ಆವರಣ, 8ನೇ ಕ್ರಾಸ್, ಮಲ್ಲೇಶ್ವರಂ,
ಬೆಂಗಳೂರು - 560 003. ☎ : 23447014

ಶಾಖೆಗಳು

ಸಂಜಯನಗರ
☎ : 23419780

ಮೂಡಲಪಾಳ್ಯ
☎ : 23111283

ನೆಲಮಂಗಲ
☎ : 7726666

ಬೆಂಗಳೂರು ಮಹಾನಗರದ ವಿಶ್ವಾಸನೀಯ ಸಹಕಾರಿ ಸಂಸ್ಥೆ

ವಾರ್ಷಿಕ ವಹಿವಾಟಿನತ್ತ.....

ನಿಮ್ಮ ಶುಭೋದಯಕ್ಕೆ - ನಮ್ಮ ಯೋಜನೆಗಳು

★ ಕೇವಲ 78 ತಿಂಗಳುಗಳಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮ ಹಣ ದ್ವಿಗುಣಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ.

★ ನಿಮ್ಮ ನಿಶ್ಚಿತ ಠೇವಣಿಗಳ ಮೇಲೆ ಶೇ 10% ರಷ್ಟು ಗಳಿಸಿ.

ಭಾಗೀರಥಿ : ಗೌರಿಹಬ್ಬ, ಗರುಡ ಪಂಚಮಿ, ಯುಗಾದಿ ಹಬ್ಬದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮ ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳಿಗೆ ನಿಮ್ಮ ಪರವಾಗಿ ಮಂಗಳದ್ರವ್ಯಗಳಿಗಾಗಿ ಆಜೀವ ಪರ್ಯಂತ ಹಣವನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿಕೊಡುವ ಯೋಜನೆ. ನೀವು ವಿನಿಯೋಗಿಸಬೇಕಾದ ಕನಿಷ್ಠ ಮೊತ್ತ ರೂ. 1,000-00 ಮಾತ್ರ.

**ನಿಮ್ಮ ಕಷ್ಟಾರ್ಜಿತ ಹಣ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ವಿನಿಯೋಗಿಸಿ
ಸುಭದ್ರತೆಯೊಂದಿಗೆ ಪೆಚ್ಚು ಆದಾಯ ಗಳಿಸಿ**

ಸದಸ್ಯರ ಠೇವಣಿಗಳಿಗೆ ಆದಾಯ ತೆರಿಗೆ ಕಡಿತದಿಂದ ವಿನಾಯಿತಿಯಿದೆ.

-: ಸೌಲಭ್ಯಗಳು:-

- ★ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಸಾಲ ★ ವ್ಯಾಪಾರ ಸಾಲ ★ ವಾಹನ ಸಾಲ ★ ಆಡಮಾನ ಸಾಲ
- ★ ಗೃಹೋಪಯಾಗಿ ಸಾಲ ★ ಮನೆಕಟ್ಟಲು / ಕೊಳ್ಳಲು / ದುರಸ್ತಿಗಾಗಿ

-: ಆಡಳಿತ ಮಂಡಳಿ:-

ದಾ.ಪ. ರವಿಶಂಕರ್, ಸ್ಥಾಪಕರು - ಅಧ್ಯಕ್ಷರು, ಎಕ್ಸ್. ವಿ. ಕಾಂತಮೂರ್ತಿ - ಉಪಾಧ್ಯಕ್ಷರು,
ಎನ್. ಪಾರ್ವತಿ - ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿ

ನಿರ್ದೇಶಕರು :

ಬಿ. ಕೃಷ್ಣಮೂರ್ತಿ, ಕೆ.ವಿ. ಸುರೇಶ್ ಕುಮಾರ್, ಪಿ.ಆರ್. ಸಂಜೀವಮೂರ್ತಿ, ವಿ.ಎ.ಅಶ್ವತ್ಥ,
ಎಚ್.ಬಿ. ಪ್ರಸಾದ್, ಎಸ್. ಸತೀಶ್, ಸಿ.ಎನ್. ನಾಗೇಶ್ವರ್ ರಾವ್, ಬಿ. ಎಸ್. ಗೋಪಿನಾಥ್,
ಡಾ|| ಪಿ.ಎನ್. ಗೋವಿಂದರಾಜುಲು, ಮತ್ತಿತರೆ. ಎಂ. ವಿಶಾಲಾಕ್ಷಿ

MALLIGE

PERSONALISED COMPLETE MEDICAL CARE

Mallige Medical Centre

31/32, Crescent Road,

Bangalore – 560001

Phone: 22203333, Fax: 22265298

E-mail: info@mallige.com

Mahabodhi Mallige Hospital

T. Mariappa Road, 1st Block, Jayanagar,

Bangalore – 560011

Phone: 26565678, Fax: 26571516

Web: <http://www.mallige.com>